

Lagrådsremiss

Genomförande av offshoredirektivet

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 5 februari 2015

Mikael Damberg

Magnus Corell
(Näringsdepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

I denna lagrådsremiss lämnas förslag till genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG (offshoredirektivet). Förslagen syftar till att genomföra direktivet i de delar som krävs av en medlemsstat som inte har prospektering eller utvinning av olja eller gas till havs inom sin jurisdiktion och inte planerar att ge tillstånd till detta.

I lagrådsremissen föreslås att det införs en ny lag om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen. Vidare föreslås ändringar i lagen om kontinentalsockeln, i mineralagen och i offentlighets- och sekretesslagen.

Bestämmelserna föreslås träda i kraft den 1 juli 2015.

Innehållsförteckning

1	Beslut	4
2	Lagtext	5
2.1	Förslag till lag om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen	5
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (1966:314) om kontinentalsockeln.....	7
2.3	Förslag till lag om ändring i minerallagen (1991:45).....	8
2.4	Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)	9
3	Ärendet och dess beredning	10
4	Offshoredirektivet	10
5	Nationella regler om prospektering och utvinning av olja och gas till havs	18
6	Förutsättningar för utvinning av olja och gas i svenska havsområden	20
6.1	Undersökning och utvinning	20
6.2	Geologiska förutsättningar	21
6.3	Risker för miljön	25
7	Genomförandet i svensk lagstiftning	28
7.1	Ett genomförande efter svenska förhållanden	28
7.2	Rapportering av olyckor utanför EU	30
7.2.1	Lag om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför EU	30
7.2.2	Skyldighet att rapportera om olyckor	31
7.2.3	Tillsyn och sanktioner	32
7.2.4	Överklagande	33
7.3	Ändring i lagen om kontinentalsockeln.....	33
7.4	Ändring i minerallagen.....	34
7.5	Ändring i offentlighets- och sekretesslagen	35
7.6	Ytterligare åtaganden som inte behöver genomföras genom lagstiftning.....	37
8	Ikraftträdande.....	38
9	Konsekvensutredning.....	39
10	Författningskommentar	44
10.1	Förslaget till lag om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen	44
10.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (1966:314) om kontinentalsockeln.....	46
10.3	Förslaget till lag om ändring i minerallagen (1991:45).....	46
10.4	Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)	47

Bilaga 1	Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013	49
Bilaga 2	Promemorians lagförslag	90
Bilaga 3	Förteckning över remissinstanserna	95

1 Beslut

- Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till
1. lag om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen,
 2. lag om ändring i lagen (1966:314) om kontinentalsockeln,
 3. lag om ändring i minerallagen (1991:45),
 4. lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen

Härigenom föreskrivs¹ följande.

Lagens innehåll

1 § Denna lag innehåller bestämmelser om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG.

Bestämmelser med anledning av direktivets genomförande finns även i lagen (1966:314) om kontinentalsockeln, i minerallagen (1991:45) och i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

Rapportering av olyckor

2 § Ett svenskt företag ska på begäran av tillsynsmyndigheten rapportera om omständigheterna kring en allvarlig olycka som företaget, eller dess dotterföretag, har varit inblandat i vid olje- eller gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om skyldigheten att rapportera om en allvarlig olycka.

Tillsyn

3 § Den myndighet som regeringen bestämmer (tillsynsmyndigheten) utövar tillsyn över att denna lag och föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen följs.

4 § Tillsynsmyndigheten får besluta de förelägganden som behövs för tillsynen.

Ett föreläggande får förenas med vite.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG, i den ursprungliga lydelsen.

Överklagande

5 § Beslut enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2015.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (1966:314) om kontinentalsockeln

Härigenom föreskrivs¹ att 3 § lagen (1966:314) om kontinentalsockeln ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 §²

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela tillstånd för annan än staten att genom geofysiska mätningar, borrhning eller på annat sätt utforska kontinentalsockeln och att utvinna naturtillgångar från denna.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela tillstånd för annan än staten att genom geofysiska mätningar, borrhning eller på annat sätt utforska kontinentalsockeln och att utvinna naturtillgångar från denna.

Tillstånd får dock inte meddelas till utforskning och utvinning av olja eller gasformiga kolväten som kan leda till att en allvarlig olycka inträffar.

Ett tillstånd ska avse ett bestämt område och en viss tid. Ett tillstånd till geologisk lagring av koldioxid behöver dock inte bestämmas till en viss tid.

Regeringen får meddela föreskrifter om att ett visst slag av verksamhet som *avses i* första stycket får bedrivas utan tillstånd.

Regeringen får meddela föreskrifter om att ett visst slag av verksamhet som *det får lämnas tillstånd till enligt* första stycket får bedrivas utan tillstånd.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2015.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG, i den ursprungliga lydelsen.

² Senaste lydelse 2012:431.

2.3 Förslag till lag om ändring i minerallagen (1991:45)

Härigenom föreskrivs¹ att det i minerallagen (1991:45) ska införas en ny paragraf, 17 kap. 4 §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

17 kap.

4 §

*Undersökningstillstånd och be-
arbetskoncession får inte med-
delas för verksamhet som avser
olja eller gasformiga kolväten till
havs, om verksamheten kan leda
till att en allvarlig olycka inträffar.*

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2015.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG, i den ursprungliga lydelsen.

2.4 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs¹ att det i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska införas en ny paragraf, 32 kap. 8 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

32 kap.

8 a §

Sekretess gäller för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden som har lämnats till en myndighet i enlighet med lagen (2015:000) om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon närstående till denne lider skada eller men.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst femtio år.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2015.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG, i den ursprungliga lydelsen.

3 Ärendet och dess beredning

Den 20 april 2010 inträffade en olycka ombord på oljeplattformen Deepwater Horizon i Mexikanska golfen som ledde till att plattformen sjönk. Olyckan orsakade flera människors död och medförde stora ekologiska och ekonomiska skador. Med anledning av händelsen inledde Europeiska kommissionen under 2010 en översyn av olje- och gasverksamhet till havs i syfte att säkerställa säkerheten vid sådan verksamhet. Det fanns vid den tidpunkten ingen gemensam lagstiftning inom EU som särskilt avsåg sådan verksamhet.

Europaparlamentet antog den 7 oktober 2010 en resolution om åtgärder kring oljeborrning och oljeutvinning i Europa. I resolutionen uppmanas kommissionen att bl.a. ta fram stränga EU-omfattande riktlinjer till förebyggande av olyckor vid oljeplattformar.

Den 27 oktober 2011 presenterade kommissionen ett förslag till förordning för att förbättra säkerhet och miljöskydd vid olje- och gasutvinning till havs. Syftet med förordningen var att reducera riskerna för utvinningsrelaterade olyckor till havs och att begränsa följderna om en olycka trots allt skulle inträffa. Efter synpunkter från flera EU-medlemsländer under förhandlingarna ändrades formen för lagstiftningsakten till ett direktiv.

Den 12 juni 2013 antogs Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG, i det följande benämnt offshoredirektivet eller direktivet. Direktivet återges i *bilaga 1*. Näringsdepartementet har tagit fram en promemoria med förslag till genomförande av offshoredirektivet med i allt väsentligt samma innehåll som denna lagrådsremiss. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 2*. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 3*. En sammanställning av remissvaren finns tillgänglig i Näringsdepartementet (dnr N2014/3829/FÖF).

4 Offshoredirektivet

Direktivets syfte och tillämpningsområde

Direktivet fastställer enligt *artikel 1* minimikrav för att förebygga allvarliga olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs och för att begränsa konsekvenserna av sådana olyckor. Medlemsstater med havsområden som inte har någon olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion, och som inte planerar att ge licens för sådana verksamheter, är enligt artikel 41.3 endast skyldiga att genomföra de åtgärder som är nödvändiga för att följa artiklarna 20, 32 och 34 i direktivet. Dessa medlemsstater får inte ge licens för sådan verksamhet förrän de har genomfört återstående bestämmelser i direktivet. Medlemsstater som är inlandsstater är enligt artikel 41.4 skyldiga att genomföra endast de åtgärder som är nödvändiga för att följa artikel 20. Förslaget i denna lagrådsremiss

innebär att Sverige genomför endast de åtgärder som är nödvändiga för att följa artiklarna 20, 32 och 34 i direktivet.

Medlemsstaterna ska enligt *artikel 41* senast den 19 juli 2015 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.

Offshoredirektivets förhållande till andra direktiv

Offshoredirektivet påverkar enligt artikel 1 inte tillämpningen av unionsrätt gällande säkerhet och hälsa för arbetstagare på arbetsplatsen. Enligt artikeln påverkar offshoredirektivet inte heller tillämpningen av följande av Europaparlamentets och rådets direktiv:

– direktiv 94/22/EG av den 30 maj 1994 om villkoren för beviljande och utnyttjande av tillstånd för prospektering efter samt undersökning och utvinning av kolväten,

– direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planer och programs miljöpåverkan,

– direktiv 2003/4/EG av den 28 januari 2003 om allmänhetens tillgång till miljöinformation och om upphävande av rådets direktiv 90/313/EEG,

– direktiv 2003/35/EG av den 26 maj 2003 om åtgärder för allmänhetens deltagande i utarbetandet av vissa planer och program avseende miljön och om ändring med avseende på allmänhetens deltagande och rätt till rättslig prövning av rådets direktiv 85/337/EEG och 96/61/EG,

– direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar), och

– direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt.

Centrala begrepp

Artikel 2 innehåller definitioner av bl.a. följande begrepp:

Allvarlig fara: en situation som kan leda till en allvarlig olycka.

Allvarlig olycka (med avseende på en anläggning eller ansluten infrastruktur):

a) ett tillbud som orsakar en explosion, brand, förlust av kontroll över en brunn eller utsläpp av olja, gas eller farliga ämnen som orsakar eller sannolikt kan orsaka dödsfall eller allvarliga personskador,

b) ett tillbud som leder till allvarliga skador på anläggningen eller ansluten infrastruktur och som orsakar, eller sannolikt kan orsaka, dödsfall eller allvarliga personskador,

c) alla andra tillbud som leder till att minst fem personer som befinner sig på anläggningen till havs där farokällan finns, eller som utövar olje- och gasverksamhet till havs vid eller i anslutning till anläggningen eller ansluten infrastruktur, avlider eller skadas allvarligt, eller

d) ett allvarligt miljötilbud som följer av de tillbud som avses i leden a, b och c.

Anläggning: en stationär, fast eller mobil installation, eller en kombination av installationer som är permanent sammanlänkade genom broar, bryggor eller andra strukturer, vilken används för olje- och gasverksamhet till havs eller i samband med sådan verksamhet. Anläggningar omfattar mobila offshoreborrplattformar endast när de placeras i havsområ-

den för borrning, produktion eller annan verksamhet med anknytning till olje- och gasverksamhet till havs.

Ansluten infrastruktur: inom säkerhetsområdet eller inom ett närliggande område längre bort från anläggningen, enligt medlemsstatens bedömning,

a) alla brunnar samt tillhörande strukturer, kompletterande enheter och utrustning som är anslutna till anläggningen,

b) anordningar på eller fästade vid anläggningens huvudstruktur,

c) alla rörledningsanordningar som är anslutna till anläggningen.

Brunnsverksamhet: varje verksamhet med anknytning till en brunn som skulle kunna resultera i oavsiktligt utsläpp av ämnen som kan leda till en allvarlig olycka, inbegripet borrning av hål, reparation eller anpassning av brunnar, upphörande av brunnsverksamheten och slutgiltig avveckling av en brunn.

Enhet: en fysisk eller juridisk person eller en grupp av sådana personer.

Kombinerad verksamhet: en verksamhet som utförs från en anläggning tillsammans med en eller flera andra anläggningar för syften som rör den eller de andra anläggningarna och som därmed i betydande grad påverkar säkerhetsriskerna för personer eller miljöskyddet vid en eller samtliga anläggningar.

Licens: ett tillstånd för olje- och gasverksamhet till havs enligt direktiv 94/22/EG. Med tillstånd förstås enligt artikel 1.3 i nämnda direktiv varje lag eller annan författning, kontraktsbestämmelse eller annat instrument utfärdat i kraft därav genom vilket de behöriga myndigheterna i en medlemsstat bemyndigar en enhet, för dess egen del och på dess egen risk, den exklusiva rätten att prospektera, undersöka eller utvinna kolväten i ett geografiskt område.

Licensinnehavare: innehavaren eller de gemensamma innehavarna av en licens.

Licensmyndighet: den myndighet som ansvarar för beviljandet av tillstånd eller övervakning av utnyttjande av tillstånd i enlighet med direktiv 94/22/EG.

Licensområde: det geografiska område som omfattas av licensen.

Olje- och gasverksamhet till havs: all verksamhet som har koppling till en anläggning eller ansluten infrastruktur, inbegripet utformning, planering, konstruktion, drift och avveckling, med koppling till prospektering och produktion av olja eller gas men inte inbegripet transport av olja och gas från en kust till en annan.

Produktion: utvinning till havs av olja och gas från de underjordiska skikten i licensområdet, inbegripet bearbetning av olja och gas till havs och transport av denna genom ansluten infrastruktur.

Prospektering: borrning i ett prospekteringsområde och all relaterad olje- och gasverksamhet till havs som föregår produktionsrelaterad verksamhet.

Till havs eller havsområde: belägen i en medlemsstats territorialhav, ekonomiska zon eller på dess kontinentalsockel enligt Förenta nationernas havsrättskonvention.

Verksamhetsutövare: en enhet som har utsetts av licensinnehavaren eller licensmyndigheten till att utföra olje- och gasverksamhet till havs, inbegripet planering och brunnsverksamhet eller förvaltning och kontroll av en produktionsanläggnings funktioner.

Ägare: en enhet som har laglig rätt att kontrollera driften av en icke producerande anläggning.

Allmänna principer för riskhantering

Direktivet ställer i *artikel 3* upp följande allmänna principer för riskhantering vid olje- och gasverksamhet till havs:

- medlemsstaterna ska kräva att verksamhetsutövare ser till att alla lämpliga åtgärder vidtas för att förhindra allvarliga olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs,

- medlemsstaterna ska säkerställa att verksamhetsutövare inte befrias från sina skyldigheter enligt direktivet genom det faktum att uppdragsstagarens åtgärder eller försummelser har lett eller bidragit till allvarliga olyckor,

- vid en allvarlig olycka ska medlemsstaterna se till att verksamhetsutövarna vidtar alla lämpliga åtgärder för att begränsa dess effekter på människors hälsa och miljön, och

- medlemsstaterna ska begära att verksamhetsutövarna ser till att olje- och gasverksamhet till havs utförs på grundval av en systematisk riskhantering, så att den kvarstående risken för att allvarliga olyckor drabbar människor, miljön och anläggningar till havs är godtagbar.

Krav på vad medlemsstaterna ska ta hänsyn till vid tillståndsgivning

Enligt *artikel 4* ska medlemsstaterna bl.a. ta hänsyn till följande krav vid tillståndsprövning i fråga om olje- och gasverksamhet till havs:

- att den sökande har förmåga att uppfylla kraven för verksamheter inom ramen för en sådan licens enligt vad som krävs i tillämpliga bestämmelser i unionsrätten, särskilt det nu aktuella direktivet,

- risken och farorna avseende det berörda tillståndsområdet,

- det aktuella stadiet i olje- och gasverksamheten till havs, och

- sökandens ekonomiska förmåga att täcka skadeståndsansvar som kan uppstå som en följd av den aktuella verksamheten.

Medlemsstaterna ska vidare se till att tillståndsmyndigheten inte beviljar något tillstånd om den inte anser att den sökande har styrkt att lämpliga åtgärder har vidtagits eller kommer att vidtas för att täcka skadeståndsansvar som kan uppstå som en följd av sökandens olje- och gasverksamhet till havs.

Artikel 5 innehåller bl.a. bestämmelser om att allmänheten ska ha rätt att komma in med synpunkter på verksamhetens förväntade miljöeffekter innan beslut om att tillåta prospektering fattas.

Medlemsstaterna ska utse en behörig myndighet

Medlemsstaterna ska enligt *artikel 8* utse en behörig myndighet med ansvar för en rad tillsynsfunktioner. I den behöriga myndighetens uppgifter ska bl.a. ingå att bedöma och godkänna de olika rapporter och anmälningar som en verksamhetsutövare enligt direktivet ska ge in till myndigheten, att kontrollera efterlevnaden av direktivet, inbegripet inspektioner, utredningar och verkställighetsåtgärder, och att samarbeta med behöriga myndigheter i andra medlemsländer.

Den behöriga myndigheten ska vara oberoende och objektiv när den utför sina tillsynsfunktioner och oberoende av de funktioner i medlems-

staten som har en koppling till den ekonomiska utvecklingen av naturresurser till havs och licensieringen av olje- och gasverksamhet till havs i medlemsstaten samt uppbörd och hantering av intäkter från sådan verksamhet.

Den behöriga myndighetens uppgifter

Artikel 9 innehåller bestämmelser om den behöriga myndighetens uppgifter. Den behöriga myndigheten ska agera oberoende av strategier, regleringsbeslut eller andra aspekter som saknar koppling till dess uppgifter enligt direktivet. I myndighetens uppgifter ingår bl.a. att inrätta processer och förfaranden för bedömning av de olika dokument som en verksamhetsutövare eller ägare ska ge in till myndigheten enligt direktivet.

Handlingar som verksamhetsutövare och ägare ska ge in till den behöriga myndigheten

Enligt artikel 11 ska medlemsstaterna se till att verksamhetsutövaren eller ägaren lämnar in en rad olika dokument till den behöriga myndigheten. Skyldigheten att lämna in handlingar omfattar bl.a. företagsstrategi för förebyggande av allvarliga olyckor (artikel 19), rapport om allvarliga faror (artikel 12 och 13), intern insatsplan (artikel 14) och anmälan om brunnsverksamhet (artikel 15).

Den behöriga myndighetens befogenheter

Medlemsstaterna ska enligt artikel 18 se till att den behöriga myndigheten förbjuder drift eller inledande av verksamhet för en anläggning eller ansluten infrastruktur om de åtgärder som avser förebyggande eller begränsningar av konsekvenserna av allvarliga olyckor anses vara otillräckliga för att uppfylla kraven i direktivet. Enligt artikeln ska vidare den behöriga myndigheten bl.a. ges befogenhet att kräva förbättringar och vid behov förbjuda den fortsatta driften av en anläggning om exempelvis resultaten av en inspektion visar att kraven enligt direktivet inte är uppfyllda eller att det finns skäligen farhågor gällande säkerheten för verksamheten.

Olje- och gasverksamhet till havs utanför unionen

Enligt artikel 20 ska medlemsstaterna kräva att företag som är registrerade inom deras territorium och som själva eller genom dotterföretag bedriver olje- och gasverksamhet till havs utanför unionen som licensinnehavare eller verksamhetsutövare, på begäran rapporterar till dem om omständigheterna kring allvarliga olyckor som de har varit involverade i.

I begäran om en rapport ska den berörda medlemsstaten i detalj ange vilka uppgifter som efterfrågas. Rapporterna ska vara föremål för utbyte i enlighet med artikel 27.1. Medlemsstater som varken har en behörig myndighet eller en kontaktpunkt ska lämna in de rapporter som de tar emot till kommissionen.

Insyn och informationsutbyte

Artikel 23 innehåller bestämmelser om verksamhetsutövare och ägares skyldighet att förse den behöriga myndigheten med upplysningar. Medlemsstaterna ska se till att dessa aktörer förser den behöriga myndigheten med de upplysningar som anges i bilaga IX. Skyldigheten avser bl.a. uppgifter om oavsiktliga utsläpp av olja, gas eller andra farliga ämnen, att en avgörande säkerhets- och miljökomponent inte fungerar och varje olycka med dödlig utgång. Enligt *artikel 24* ska medlemsstaterna göra den information som avses i bilaga IX tillgänglig för allmänheten.

Av *artikel 25* följer att medlemsstaterna ska lämna in en årlig rapport till kommissionen med de uppgifter som anges i bilaga IX punkt 3. Skyldigheten omfattar bl.a. upplysningar om anläggningarnas antal, ålder och lokalisering samt antal och typ av inspektioner och utredningar som har genomförts. Medlemsstaterna ska även utse en myndighet som ska vara ansvarig för informationsutbyte i enlighet med artikel 23 och offentliggörande av information i enlighet med artikel 24. I artikel 25 anges också att kommissionen ska offentliggöra en årlig rapport som baseras på de uppgifter som medlemsstaterna har rapporterat in.

Utredning efter en allvarlig olycka

Artikel 26 innehåller bestämmelser om medlemsstaternas skyldighet att genomföra grundliga utredningar av allvarliga olyckor som inträffar inom deras jurisdiktion. Resultaten av utredningarna ska ställas till kommissionens förfogande. Medlemsstaterna ska göra en icke-konfidentiell version av resultaten tillgänglig för allmänheten.

Samarbete mellan medlemsstaterna

I *artikel 27* finns bestämmelser om medlemsstaternas skyldigheter att samarbeta med varandra. Varje medlemsstat ska se till att dess behöriga myndighet regelbundet utbyter kunskap, information och erfarenheter med andra behöriga myndigheter, bl.a. genom Europeiska unionens grupp av myndigheter för olje- och gasverksamhet till havs (EUOAG), och att den deltar i samråd gällande tillämpningen av relevant nationell rätt och unionsrätt, med branschen, andra intressenter och kommissionen.

Utbytet mellan medlemsstaterna ska särskilt avse hur åtgärderna för riskhantering fungerar, förebyggande av allvarliga olyckor, samt kontroll av efterlevnad och räddningsinsatser med avseende på olje- och gasverksamhet till havs inom och utanför unionen. Varje medlemsstat ska se till att dess behöriga myndighet deltar i fastställandet av tydliga gemensamma prioriteringar för utarbetandet av normer och riktlinjer för att fastställa och underlätta genomförande och en konsekvent tillämpning av bästa praxis vid olje- och gasverksamhet till havs.

Beredskap och åtgärder vid nödsituationer

Artikel 29 innehåller bestämmelser om s.k. externa insatsplaner. Medlemsstaterna ska utarbeta sådana planer som omfattar alla olje- och gasanläggningar till havs, eller ansluten infrastruktur, och potentiellt påverkade områden inom sina jurisdiktioner. Planerna ska utarbetas i sam-

arbete med relevanta verksamhetsutövare och ägare och, i förekommande fall, licensinnehavare och den behöriga myndigheten.

Externa insatsplaner ska utarbetas i överensstämmelse med bilaga VII och ställas till förfogande för kommissionen, andra potentiellt berörda medlemsstater och allmänheten. I bilaga VII anges bl.a. att insatsplanerna ska innehålla uppgift om vilka personer som får fatta beslut om att inleda räddningsförfaranden och som får leda den externa räddningsinsatsen.

Räddningsinsatser

Enligt *artikel 30* ska medlemsstaterna se till att verksamhetsutövaren eller, där så är lämpligt, ägaren utan dröjsmål meddelar de berörda myndigheterna om allvarliga olyckor eller situationer där det finns en överhängande risk för en allvarlig olycka. Meddelandet ska beskriva omständigheterna, inklusive ursprung och eventuella följder för miljön, och de eventuella allvarliga konsekvenser som följer därav. Av artikeln följer vidare att medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövaren eller ägaren i händelse av en allvarlig olycka vidtar alla lämpliga åtgärder för att förhindra eskalering och begränsa dess konsekvenser.

Gränsöverskridande följder

Artikel 31 innehåller bestämmelser om gränsöverskridande följder av en olycka inom medlemsstater med olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion. Om en medlemsstat anser att en allvarlig fara i samband med planerad olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion sannolikt kommer att få betydande negativa konsekvenser för miljön i en annan medlemsstat ska den, innan verksamheten inleds, vidarebefordra relevant information till den potentiellt drabbade medlemsstaten och tillsammans med den medlemsstaten sträva efter att vidta åtgärder för att förebygga skador.

Medlemsstater som anser sig vara potentiellt drabbade får alltid begära att den medlemsstat inom vars jurisdiktion olje- och gasverksamheten till havs ska äga rum vidarebefordrar all relevant information till dem. När det finns en risk för att förutsebara gränsöverskridande följder av allvarliga olyckor påverkar tredje land ska medlemsstaterna, på ömsesidig grund, delge tredje land information. Medlemsstaterna ska regelbundet testa sin beredskap för att effektivt hantera olyckor i samarbete med potentiellt drabbade medlemsstater, relevanta unionsbyråer och, på ömsesidig grund, potentiellt drabbade tredjeländer. Kommissionen får bidra till övningar som fokuserar på utprovning av gränsöverskridande mekanismer för nödsituationer.

I händelse av en allvarlig olycka, eller ett omedelbart förestående hot om en sådan, som har eller kan ha gränsöverskridande följder, ska den medlemsstat inom vars jurisdiktion situationen inträffar, utan dröjsmål meddela kommissionen och de medlemsstater eller tredjeländer som kan påverkas av situationen och kontinuerligt tillhandahålla information av relevans för effektiva räddningsinsatser.

I *artikel 32* finns bestämmelser om att medlemsstater utan olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion ska utse en kontaktpunkt för utbyte av information med berörda angränsande medlemsstater. Så-

dana medlemsstater ska tillämpa artikel 29.4 och 29.7 för att säkerställa att det finns tillräcklig förmåga för räddningsinsatser om de skulle drabbas av en allvarlig olycka.

Enligt artikel 29.4 ska medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att uppnå en hög nivå av kompatibilitet och samutnyttjande i fråga om räddningsutrustning och expertis mellan alla medlemsstater i en geografisk region, och där så är lämpligt längre bort. Vidare ska medlemsstaterna uppmuntra branschen att utveckla räddningsutrustning och upphandlade tjänster vilka är kompatibla och har möjlighet att samutnyttja i hela den geografiska regionen. Av artikel 29.7 följer att medlemsstaterna ska se till att behöriga myndigheter eller, i tillämpliga fall, kontaktpunkter utformar samarbetsscenarier för nödsituationer. Dessa scenarier ska regelbundet utvärderas och uppdateras när så krävs.

I artikel 32 anges vidare att medlemsstater utan olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion ska samordna sin nationella insatsplanering inom den marina miljön med andra berörda medlemsstater i den utsträckning som krävs för att säkerställa så effektiva åtgärder som möjligt vid en allvarlig olycka.

Om en medlemsstat utan olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion drabbas av en allvarlig olycka ska den enligt artikel 32 vidta alla lämpliga åtgärder i enlighet med den nationella insatsplaneringen och se till att den information som den kontrollerar och som finns tillgänglig inom dess jurisdiktion och som kan vara av relevans för en fullständig utredning av den allvarliga olyckan på begäran tillhandahålls eller görs tillgänglig för den medlemsstat som utför utredningen enligt artikel 26.

Sanktioner

I *artikel 34* finns bestämmelser om sanktioner. Medlemsstaterna ska införa regler om sanktioner för överträdelse av nationella bestämmelser som har utfärdats enligt direktivet och ska vidta de åtgärder som krävs för att se till att dessa regler tillämpas. De sanktioner som fastställs ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast den 19 juli 2015 och utan dröjsmål anmäla varje senare ändring av dem.

Genomförande

Medlemsstaterna ska enligt *artikel 41* sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet senast den 19 juli 2015.

Medlemsstater med havsområden som inte har någon olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion, och som inte planerar att ge licens för sådana verksamheter, ska meddela kommissionen detta och vara skyldiga att sätta i kraft endast de åtgärder som är nödvändiga för att följa artiklarna 20, 32 och 34 i direktivet. Dessa medlemsstater får inte ge licens för sådan verksamhet förrän de har genomfört återstående bestämmelser enligt direktivet och informerat kommissionen om detta. Medlemsstater som är inlandsstater är skyldiga att sätta i kraft endast de åtgärder som är nödvändiga för att följa artikel 20.

Om inget företag som genomför verksamhet som omfattas av artikel 20 den 18 juli 2013 är registrerat i en medlemsstat som är inlandsstat eller en medlemsstat som inte har någon olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion, och som inte planerar att ge licens för sådana verksamheter, ska den medlemsstatens skyldighet att verkställa de åtgärder som är nödvändiga för att följa artikel 20 enbart gälla från och med tolv månader efter en senare registrering av ett sådant företag i den medlemsstaten eller senast den 19 juli 2015, beroende på vilket som infaller senare.

5 Nationella regler om prospektering och utvinning av olja och gas till havs

Lagen (1966:314) om kontinentalsockeln

Enligt lagen (1966:314) om kontinentalsockeln tillkommer rätten att utforska kontinentalsockeln och utvinna dess naturtillgångar staten (2 §). En kuststats kontinentalsockel omfattar havsbotten och dess underlag i områden under vatten som sträcker sig utanför dess territorialhav i hela den naturliga förlängningen av dess landterritorium till kontinentalrandens ytterkant. Enligt FN:s havsrättskonvention och dess föregångare har kuststaten tillerkänts suveräna rättigheter att utforska och utvinna naturtillgångar på sockeln, även på den del av sockeln som ligger utanför territorialgränsen. I Sverige definieras kontinentalsockeln som havsbotten och dess underlag från gränsen för allmänt vattenområde och utåt, så långt som regeringen bestämmer (1 §), dvs. på den svenska delen av sockeln på såväl allmänt vatten i havet som utanför territorialgränsen.

Enligt 1 § kontinentalsockelförordningen (1966:315) äger kontinentalsockellagen tillämpning inom de havsområden utanför territorialgränsen som anges i förordningen (1992:1226) om Sveriges ekonomiska zon.

Med kontinentalsockelns naturtillgångar avses i lagen mineraliska och andra icke levande naturtillgångar på havsbotten och i dess underlag samt sådana levande organismer som i det utvecklingsskede, då de kan bli föremål för fångst, antingen är orörliga på havsbotten eller därunder, eller oförmögna till rörelse annat än i ständig beröring med havsbotten eller dess underlag (1 § andra stycket). Lagen gäller även för geologisk lagring av koldioxid och för undersökning inför utläggning och utläggning av undervattenskablar i vissa fall (2 b §).

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela tillstånd för annan än staten att utforska eller utvinna naturtillgångar från kontinentalsockeln. Ett sådant tillstånd ska avse ett bestämt område och en viss tid. Regeringen kan vidare meddela föreskrifter om att ett visst slag av verksamhet får bedrivas utan tillstånd (3 §). Vid prövning av tillstånd att utforska eller utvinna naturtillgångar från kontinentalsockeln ska miljöbalken tillämpas (3 a §). Ett tillstånd ska förenas med de villkor som behövs för att skydda allmänna intressen och enskild rätt, t.ex. att skydda människors hälsa och miljön. Villkoren kan också avse krav på

kartor över arbetena, provtagningar och rapportering av verksamheten (4 §).

Tillstånd till eftersökande och utvinning av olja och naturgas bör i princip ges endast åt företag som besitter erforderliga ekonomiska och tekniska resurser samt är berett att göra en grundlig och väl planerad arbetsinsats. Viss hänsyn bör också kunna tas till det bidrag företaget lämnar till landets energiförsörjning. Innefattar tillståndet rätt att inrätta anläggning på sockeln för borning eller utvinning bör anläggningens läge och huvudsakliga konstruktion anges i tillståndet eller i senare beslut i anslutning till att anläggningen ska inrättas. Se vidare prop. 1966:114 s. 52 f.

Enligt kontinentalsockelförordningen meddelas tillstånd av regeringen (4 §) och, när det gäller tillstånd till sand-, grus- och stentäkt som i sin helhet är beläget inom allmänt vattenområde i havet, av Sveriges geologiska undersökning (5 §).

Minerallagen

Minerallagen (1991:45) gäller enligt 1 kap. 1 § undersökning och bearbetning av vissa i lagen angivna mineraliska ämnen, s.k. koncessionsmineral, på egen eller annans mark. Av bestämmelsen framgår att olja och gasformiga kolväten är koncessionsmineral. Enligt 1 kap. 2 § tillämpas lagen inte inom allmänt vattenområde i havet, där i stället lagen om kontinentalsockeln är tillämplig. Minerallagen gäller således, förutom på land, inom allmänt vattenområde i de stora insjöarna samt på enskilt vatten.

Regler om gräns mellan enskilt och allmänt vatten återfinns i lagen (1950:595) om gräns mot allmänt vattenområde. Gränsen mellan det enskilda och allmänna vattnet går enligt huvudregeln 300 meter från stranden av fastland eller ö som är minst 100 meter lång, eller till tremetersdjupkurvan, om denna ligger längre ut än 300 meter från stranden (2 § 1). Dessutom är allt vatten enskilt som endast har förbindelse med öppna havet över enskilt vatten, dvs. vatten inne i vikar som i och för sig kan ligga längre ifrån land eller ö än 300 meter och på ett större djup än tre meter, men där mynningen ut till öppet hav är så smal att den helt består av enskilt vatten (2 § 2). Den sistnämnda bestämmelsen gäller inte för delar av Bohusläns kust (Gullmarsfjorden–Hakefjorden), där allmänt vatten kan finnas även inne i de smala vikarna. På öst- och sydkusten, från gränsen mot Finland till Listerhuvud i Blekinge, är vidare allt vatten enskilt som har förbindelse till öppna havet endast genom ett sund eller liknande som är smalare än en kilometer (3 § första stycket). Denna regel gäller inte för friliggande öar, t.ex. Öland och Gotland, som ligger avskilda från fastlandet på en större bredd än en kilometer (3 § andra stycket). För Norrbottens och Kalmar län finns i lagen i detalj angivna sträckningar som reglerar var gränsen mellan allmänt och enskilt vatten går (4 §).

Undersökning får enligt minerallagen utföras endast av den som har undersökningstillstånd och bearbetning av den som har bearbetningskoncession (1 kap. 4 §). Undersökning och bearbetning definieras i 1 kap. 3 §. Med undersökning avses arbete i syfte att påvisa en fyndighet av ett koncessionsmineral och att utröna fyndighetens sannolika ekono-

miska värde och dess beskaffenhet i övrigt, i den mån sådant arbete innebär intrång i markägarens eller annan rättsinnehavares rätt. Med bearbetning avses utvinning och tillgodogörande av ett koncessionsmineral.

Undersökningstillstånd och bearbetningskoncession beviljas av bergmästaren (8 kap. 1 §). Ett undersökningstillstånd ska enligt 2 kap. 2 § meddelas, om det finns anledning att anta att undersökning i området kan leda till fynd av koncessionsmineral. Enligt paragrafen får ett tillstånd att bedriva undersökning beträffande olja, gasformiga kolväten eller diamant endast beviljas den som visar att han eller hon är lämplig att bedriva sådan undersökning.

Enligt 4 kap. 2 § minerallagen ska en bearbetningskoncession meddelas om en fyndighet som sannolikt kan tillgodogöras ekonomiskt har blivit påträffad och fyndighetens belägenhet och art inte gör det olämpligt att sökanden får den begärda koncessionen. Reglerna i 3 och 4 kap. miljöbalken ska då tillämpas. Om ett ärende om koncession avser en verksamhet som senare ska prövas även enligt miljöbalken eller andra lagar ska 3 och 4 kap. miljöbalken tillämpas endast vid den prövning som sker i koncessionsärendet.

6 Förutsättningar för utvinning av olja och gas i svenska havsområden

6.1 Undersökning och utvinning

Prospektering

Geologer och geofysiker använder olika undersökningsmetoder för att ta reda på hur berggrunden är uppbyggd. En geofysisk metod som används (s.k. seismik) bygger på att ljudvågor som sänds ned i berggrunden reflekteras i övergången mellan olika skikt. Mikrofoner vid havsytan fångar upp de reflekterade signalerna och ger data som används vid framtagande av kartor över berggrundens form och volym. Av de geologiska kartorna framgår det inte i detalj hur sammansättningen av bergarterna ser ut, men de utgör ett underlag för bedömning av om det finns förutsättningar för förekomst av olja eller gas. Sådana förutsättningar finns i porösa bergarter där olja och gas kan lagras i hålrummen mellan mineralkornen. De porösa bergarterna bör i sin tur vara täckta av en tät bergart som hindrar oljan och gasen från att läcka ut.

Provboring, produktion och transport

Förekomst av olja och gas kan enbart påvisas säkert genom att borra i berggrunden. Till havs sker boring från specialbyggda fartyg eller borrhullplattformar. Under borrhullarbetet tas kontinuerligt prover av berggrunden som lämnar information om bergarternas sammansättning. Om olja eller gas påträffas tas det bl.a. prover på bergarternas täthet och hur lätt olja och gas kan transporteras. Brunnen testas sedan genom att den öppnas för olja eller gas. Genom att utföra många provboringar kartläggs

reservoarens utsträckning och tjocklek. Därefter kan man närmare beräkna hur mycket olja eller gas som kan utvinnas.

För att producera olja eller gas behövs en permanent produktionsanläggning som är anpassad till förhållandena på platsen. För havsbaserad utvinning används oftast produktionsplattformar som förankras på havsbotten. Reservoiren blir uppborrad med en mängd produktionsbrunnar, oftast i solfjäderform ut från plattformen. Oljan och gasen pressas upp av trycket i brunnen eller pumpas upp. I syfte att förbättra utvinningen pumpas det ofta ner gas eller sjövattnet i reservoiren under högt tryck. Som framgår nedan pågår också forskning i syfte att pumpa ner koldioxid för lagring och samtidigt förbättra utvinningen.

Oljan transporteras bort i tankskepp eller via rörledningar. När tankskepp används behöver plattformen ha lagertankar som fylls på mellan lastningarna. Lastning och överföring av olja eller gas sker via lastbojar som är åtskilda från plattformen.

Utvinning av olja och gas vid geologisk lagring av koldioxid

Olika tekniker är under utveckling för att avskilja koldioxid från förbränningsanläggningar eller industriella processer för att sedan lagra den i berggrunden. Metoden syftar till att minska den globala uppvärmningen. Koldioxiden kan transporteras via rörledningar eller fartyg till den plats där koldioxiden ska pumpas ned (injekteras) i berggrunden. En etablerad metod för lagring av koldioxid innebär att koldioxiden injekteras i olje- eller gasförande berggrund. När detta görs trycks samtidigt den olja eller gas som eventuellt finns i berggrunden ut och tas om hand, vilket kan öka utvinningen från fyndigheten. Vid lämpliga geologiska förhållanden kan koldioxid också lagras i s.k. djupa akviferer som inte innehåller olja eller gas. Det är i första hand denna typ av geologisk lagring av koldioxid som det finns förutsättningar för inom svenskt territorium enligt Sveriges geologiska undersökning (SGU). Förutsättningar för sådan lagring bedöms finnas i en stor del av södra Östersjön. I samband med eventuella undersökningar eller lagring av koldioxid i dessa strukturer är det möjligt att påträffa olja eller gas. Sannolikheten för detta bedöms vara störst vid borring på eller i direkt anslutning till ett fåtal mindre strukturella fällor i den allra sydligaste delen av Sveriges ekonomiska zon. Om det rör sig om mindre icke exploaterbara mängder kan dessa komma att återinjekteras i berggrunden. Undersökningsboringar kan även medföra att det påträffas olja och gas som i samband med lagring av koldioxid kan vara ekonomiskt intressant för en verksamhetsutövare att utvinna. Den trycksänkning i reservoiren som uppstår vid sådan utvinning möjliggör effektivare lagring av koldioxid.

6.2 Geologiska förutsättningar

SGU har genomfört en kunskapssammanställning, baserad på information från myndighetens arkiv, där bl.a. de geologiska förutsättningarna för förekomst av olja och gas inom svensk jurisdiktion i Östersjön beskrivs (Bedömning av olja och gas i berggrunden inom svenskt marint territorium och ekonomisk zon, främst Östersjön – en översikt, SGU-

rapport 2014:26). Nedan följer en kortfattad översikt över förutsättningarna för olja och gas i havet inom svensk jurisdiktion. För mer detaljerad information kring geologiska förhållanden m.m. hänvisas till SGU:s rapport.

Generella geologiska krav och förutsättningar

Olja och gas bildas av döda mikroorganismer och växtrester som har avsatts på havsbotten i tjocka lager tillsammans med partiklar av sand, lera och kalk. Partiklarna omvandlas till fast berg, medan det organiska materialet under gynnsamma förhållanden med hög temperatur ombildas till kolväten.

Olja och gas kan ansamlas i större mängd och påträffas där berggrunden är porös och permeabel. Den svenska berggrundens uppbyggnad medför att det finns begränsade förutsättningar för förekomst av olja och gas. Förutsättningarna i det svenska urberget bedöms vara i stort sett obefintliga.

Det svenska fastlandet domineras helt av kristallina bergarter, medan svenska havsområden främst består av sedimentär berggrund. Den sedimentära berggrunden på kontinentalsockeln har ofta de grundläggande förutsättningarna för bildning och ackumulering av kolväten. Berggrunden kan dock även utgöra en betydelsefull naturresurs avseende kol, malmer, industrimineral och geotermisk energi.

Bottenviken och Bottenhavet

Berggrunden i Bottenviken och Bottenhavet är nästan enbart känd från geofysiska undersökningar. Den utgörs till största delen av sedimentära bergarter som är avsatta på ett äldre kristallint underlag. Området bedöms sakna förutsättningar för olja och gas.

Öland, Gotland och södra Östersjön

Kunskapen om berggrunden i denna del av Östersjön baserar sig på omfattande undersökningar.

På Gotland och i havet öster och sydost om Gotland finns olja och gas i porösa revstrukturer bildade under ordovicisk tid. På Gotland utvanns olja ur dessa strukturer mellan 1974 och 1992. Pågående prospektering visar på fler oljeförande strukturer och det går inte att utesluta att olja och gas kan påträffas i det närmaste havsområdet utanför Gotland. De oljeförande revstrukturerna är lätta att identifiera vid seismiska undersökningar. Strukturerna är oftast ovala eller cirkelformade och avgränsas av täta bergarter. Volymerna av utvinningsbar olja i dessa revstrukturer är dock begränsade och utvinningen har varit av liten skala.

I den undre kambrika lagerföljden i södra Östersjön finns sandstensintervall med hög porositet och genomsläpplighet. Berggrunden stupar svagt åt sydost samtidigt som lagrens sammanlagda tjocklek ökar i samma riktning. Det finns ett antal sandstensenheter, Viklau, När och Faludden, där förutsättningar för förekomst av olja och gas bedöms finnas. Sandstensintervallet överlagras av täta lager med lersten. Sandstenslagren stupar som nämnts åt söder och sydost vilket medför att kolväten bildade i djupare delar av berggrunden söder om svenskt kontinentalsockelområde långsamt rör sig uppåt mot svenskt område och fast-

nar på vägen i strukturella fällor, antingen i sandstenen eller i revstrukturer. På den baltiska sidan av Östersjön finns flera oljefyndigheter i kambriska sandstenslager. Information från dessa tillsammans med seismiska data och data från tidigare genomförda borrhningar ger en generell bild av berggrundens uppbyggnad i området. De kambriska sandstensintervallen bedöms ha förutsättningar för olja och gas i framför allt de centrala södra delarna av svensk ekonomisk zon i Östersjön.

Den kambriska sandstenen utgör samtidigt en potentiell kandidat för geologisk lagring av koldioxid. Preliminära kapacitetsberäkningar visar att det finns en mycket stor potential för lagring.

Skåneområdet och södra Kattegatt

I Kristianstadsområdet och i dess förlängning ut i Hanöbukten finns en uppemot 1 300 meter tjock sekvens med s.k. kretaceisk sedimentär berggrund dominerad av kalkbergarter, som överlagras av en tunn sekvens med leriga och finsandiga lager avsatta under trias och jura. Underst finns lokalt erosionsrester av kambrisk sandsten som överlagras av urberget. Lagerföljden stupar svagt söderut och är som tjockast rakt öster om Simrishamn. Utanför Kullen i Skåne finns, vid gränsen mot dansk ekonomisk zon, tjocka lager med sedimentär berggrund. På danskt område har djupborrning skett som tillsammans med geofysiska undersökningar gjort det möjligt att kartlägga området relativt noggrant. Samtliga nämnda områden bedöms sakna förutsättningar för utvinning av olja och gas.

Tidigare prospektering på svensk kontinentalsockel

Fynd av olja i den svenska berggrunden uppmärksammades redan av Linné på 1700-talet i ordoviciska kalkstensrev i Dalarna. Ett flertal prospekteringskampanjer har genomförts i Sverige på land och till havs, men utvinningsbar olja har endast hittats i mindre skala på Gotland. SGU har fram till 1960-talet bedrivit viss prospekteringsverksamhet efter olja och gas, men har bedömt att förutsättningarna för utvinning inte är gynnsamma för svensk del. I slutet av 1969 bildades Svensk oljeprosppektering AB (OPAB), där staten stod som ägare till hälften och privata aktörer till den andra halvan. OPAB, som numera är privatägt, är den aktör som har utfört flest marina undersökningar i svenska havsområden. Ett fåtal andra bolag har också utfört marina prospekteringsundersökningar.

SGU och OPAB har gemensam tillgång till dokumentationen över den prospektering som utförts i Östersjön. Moderna analysmetoder av äldre undersökningsmaterial kan leda till större precision och säkerhet i bedömningarna jämfört med tidigare utförda analyser.

Verksamhet i angränsande länders havsområden

Havsbaserad olje- och gasverksamhet (offshoreverksamhet) bedrivs eller kan komma att bedrivas i ett antal av de länder vars kontinentalsockelområden gränsar mot svensk kontinentalsockel. Beroende på geologiska förutsättningar är huvuddelen av verksamheten förlagd till Nordsjön och nordöstra Atlanten och därmed inte i anslutning till svensk kontinentalsockel. Det förekommer däremot offshoreverksamhet också på närmare håll. I detta sammanhang används en linje mellan Hanstholm i Danmark

och Lindesnäs i Norge som västlig gräns för de havsområden som bedöms ansluta till svensk kontinentalsockel. Förutsättningarna för och omfattningen av offshoreverksamhet liksom hanteringen av tillståndsgivning och tillsyn varierar mellan länderna.

Danmark

Danmark delas in i två regioner när det gäller prospektering och utvinning av olja och gas, såväl landbaserad som på kontinentalsockeln, dels ett västligt marint område som når ut i den centrala sänkan i Nordsjön och dess omgivningar, dels Danmark i övrigt med resterande delar av kontinentalsockelområdet. Inom det västra området innebär de geologiska förhållandena att det finns en god potential för olja och gas. Det är också inom detta område som huvuddelen av prospekteringsverksamheten och hittills all utvinning av olja och gas i Danmark skett. För övriga delar av Danmark och dansk kontinentalsockel bedöms potentialen för olja och gas vara lägre.

Tyskland, Polen och Ryssland (Kaliningrad)

I Tyskland hanteras prospektering och utvinning av olja och gas på delstatsnivå. I detta sammanhang är två delstater av intresse, Schleswig-Holstein och Mecklenburg-Vorpommern, som båda gränsar till Östersjön. I Schleswig-Holstein bedrivs offshoreverksamhet på den tyska delen av kontinentalsockeln i Nordsjön, men inte i Östersjön. Ett antal prospekteringslicenser har beviljats som avser havsområden i Östersjön inom delstaten Mecklenburg-Vorpommern.

Polen har geologiska förutsättningar för olje- och gasutvinning både på land och i Östersjön och bedriver en aktiv petroleumverksamhet. Inom polskt kontinentalsockelområde finns ett antal kända potentiellt olje- och/eller gasförande geologiska strukturer där det i dag sker eller planeras för utvinning. Flera av dessa olje- och gasförande strukturer ligger i direkt anslutning till svensk ekonomisk zon.

Inom den ryska Kaliningradenklaven finns geologiska förutsättningar för olje- och gasutvinning både på land och i havet. På land har olje- och gasutvinning pågått sedan mitten av 1970-talet. Under 2004 påbörjades utvinning av olja från ett fält beläget på rysk kontinentalsockel. Enligt bedömningar har så mycket som 80 procent av de initiala reserverna i de producerande fälten nu utnyttjats och utsikterna att hitta nya fyndigheter i Östersjön är inte särskilt goda.

Litauen, Lettland, Estland och Finland

Inom Litauens kontinentalsockelområde finns ett antal potentiellt petroleumförande geologiska strukturer, identifierade under sovjettiden. Litauen har dock, bl.a. av miljöhänsyn, för närvarande inga planer på att öppna marina områden för prospektering och utvinning.

Olja och gas utvinns på det lettiska fastlandet och prospekteras efter inom det lettiska kontinentalsockelområdet. Ett antal potentiellt olje- eller gasförande geologiska strukturer har identifierats inom Lettlands kontinentalsockelområde, i nära anslutning till svenskt kontinentalsockelområde. Då ingen utvinning av olja eller gas från lettisk kontinental-

sockel hittills utförts saknas dock säkra uppgifter om vilka mängder och typer av kolväten dessa strukturer kan innehålla.

Estland och Finland bedöms sakna geologiska förutsättningar för konventionell utvinning av olja och gas.

6.3 Risker för miljön

Allmänt

Oljeprospektering och oljeutvinning till havs har förekommit under flera årtionden och under mycket varierande förhållanden – från grunda tropiska områden till djupare nordligt belägna områden, t.ex. Nordostatlanten. Detta innebär att tekniken för såväl provborringar som kommersiell utvinning är väl utvecklad. Kunskapen om miljökonsekvenserna av oljeproduktion till havs är också god. I takt med att tekniken utvecklats har också gränserna för vilka djup och under vilka klimatförhållanden som prospektering och utvinning är möjlig flyttats. Utvecklingen i Nordsjön, Nordostatlanten, Norska havet och Barents hav är ett tydligt exempel på denna trend. I dag svarar oljeutvinningen till havs för cirka 30 procent av den totala oljeproduktionen i världen. För naturgas är motsvarande siffra cirka 50 procent. Prospektering och utvinning av olja till havs liksom transporten av oljan från plattformarna via pipeline eller tankfartyg innebär risker för såväl operationella oljeutsläpp som utsläpp i samband med olika typer av olyckor. Utsläpp från plattformar kan avse förorenat borrkax, borrhålets vatten och produktionsvattnet. Borrkax kallas det bergmaterial som lösgörs vid borrhålets utvinning. Om borrhålets vatten dumpas på havsbotten runt plattformarna medför detta en direkt fysisk påverkan på de bottenlevande organismerna i ett område ca 100 meter kring plattformen, vilket leder till att antalet arter minskar där. Borrhålets vatten, som kan vara vattenbaserat eller oljebaserat, tillsätts som smörjmedel för att upprätthålla ett så högt tryck i borrhålet att vatten från omkringliggande berglager inte tränger in och för att borrhålets vatten ska transporteras upp till ytan. Borrhålets vatten återanvänds medan borrhålets vatten släpps ut orenat i havet, renat från borrhålets vatten eller tas i land för ytterligare rening och deponering. Resultat från undersökningar i Nordsjön visar att oljeförorenat borrhålets vatten tidigare utgjorde den största källan till förorening av bottenlevande organismerna kring plattformarna. Produktionsvattnet är det vatten som naturligt finns i oljereservoaren samt det s.k. injektionsvattnet som används för att transportera oljan i reservoaren till borrhålet när oljan inte kan utvinnas under självtryck. Produktionsvattnet pumpas antingen tillbaka ner i formationen eller släpps efter rening ut i havet. Allteftersom mängden olja i reservoaren minskar ökar vattenmängden i oljan och de flesta äldre fält producerar därför betydligt mera vatten än olja. Produktionsvattnet kan innehålla en lång rad naturligt förekommande ämnen, inklusive naturligt förekommande radioaktiva ämnen, tungmetaller och andra miljögifter, och ett antal kemikalier som tillsatts vattnet. När oljereservoarerna blir äldre måste flera typer och större mängder kemikalier användas på grund av den ökande mängden vatten i oljan. Utsläppen av produktionsvattnet utgör i dag den största föroreningskällan från oljeutvinningen till havs. Östersjön är särskilt känslig för sådana utsläpp där syrefattiga botten

redan innebär problem för bl.a. fiskbestånd och halter av föroreningar som exempelvis dioxin förekommer.

Avvecklingen av plattformar som tjänat ut utgör också ett potentiellt miljöproblem.

Olyckor

Olyckor i samband med oljeutvinning till havs sker oftast i form av s.k. utblåsningar (eng. blow-outs), vilket innebär att man tappar kontrollen över oljekällan till följd av övertryck i borrhålet. Normalt ska det finnas avstängningsventiler men om dessa av någon anledning inte fungerar så kan flödet bli okontrollerbart. Ett omfattande oljeutsläpp till havs på mer än 500 000 ton skedde i samband med en utblåsning av en oljekälla i Ixtocfältet utanför den mexikanska kusten 1977–78. Utsläppet som pågick under lång tid resulterade i mycket stora skador på räkfisket i regionen och i omfattande oljeförorening av stränder. I Nordsjön inträffade i april 1977 en större utblåsning från en norsk plattform i Ekofiskfältet. Totalt släpptes ca 40 000 ton olja ut under tio dagar. Tack vare fördelaktiga väderförhållanden och oljans egenskaper blev skadorna på den marina miljön relativt begränsade. Under 2010 exploderade oljeriggen Deepwater Horizon i Mexikanska golfen, där elva personer omkom. Först efter 87 dygn lyckades man täta läckan och 700 000 ton råolja hade då läckt ut. Vindarna höll under lång tid oljan borta från land och det varma vattnet i Mexikanska golfen var en fördel, men skadorna på den marina miljön blev ändå omfattande.

Enligt världsstatistiken är sannolikheten för en omfattande olycka ungefär 1 på 13 000 borrhningar. Eftersom statistiken huvudsakligen är baserad på borrhningar i havsområden med svårare förhållanden (större djup och grövre sjö) än vad som normalt råder i havsområdena i Sveriges närhet kan man förutsätta att sannolikheten för en större olycka i vårt närområde är betydligt mindre. Det kan också noteras att risken för en utblåsning är liten, eftersom det inte råder övertryck i havsbotten i Östersjön. Samtidigt måste man beakta att även ett mindre utsläpp i Östersjön, exempelvis under isförhållanden, kan vara mycket svårt att bekämpa effektivt. Konsekvenserna av ett utsläpp i kalla vatten är också större eftersom nedbrytningen av olja går långsammare än i varma vatten. I ett semiinneslutet innanhav som exempelvis Östersjön kan utsläpp av olja också antas få större konsekvenser och medföra större risk för påslag på kustzonerna vilka är viktiga områden för ekosystemet som helhet. Möjligheterna att framgångsrikt bekämpa ett oljeutsläpp till sjöss beror till största delen på vilka fysikaliska och kemiska egenskaper oljan har, hur snabbt bekämpningsinsatsen kan påbörjas, vilken tillgång man har till lämplig utrustning och metodik, personalens utbildning och träning samt väderförhållandena på platsen.

Egenskaper hos olika oljor

Råolja består av naturligt förekommande och av naturen skapade komplexa blandningar av organiska ämnen. När råolja utvinns ur källan består den av många tusen olika kemiska komponenter. Ingen råolja är den andra lik, utan dess fysikaliska egenskaper och kemiska sammansättning varierar från fyndighet till fyndighet och även mellan olika djup i samma

källa. Så är exempelvis olja från Nordsjön relativt lätt och avdunstar snabbt, medan tunga råoljor är trögflytande, stelnar snabbt och dunstar obetydligt vid vanliga temperaturer. Destillerade oljor har mer väldefinierade egenskaper, eftersom de framställs genom destillering (raffinering) av råolja eller genom kemiska processer. Destillering innebär att råolja hettas upp och att de olika komponenterna skiljs åt (fraktioneras) efter sina respektive kokpunkter. Kemisk framställning av oljeliknande ämnen kan exempelvis ge vegetabiliska och syntetiska oljor. Typen av olja och dess kemiska sammansättning (andelen av olika typer av kolväten), tillsammans med yttre förhållanden såsom vatten- och lufttemperatur samt vågors energi, bestämmer hur oljan beter sig i miljön. Detta påverkar i sin tur möjligheterna att bekämpa ett oljeutsläpp till sjöss.

Så förändras olja i vattnet

När olja släpps ut i vattenmiljö påbörjas ett antal processer som på olika sätt förändrar oljans egenskaper. Förändringsprocesserna tar olika lång tid. På några timmar kan viskositeten (hur trögflytande oljan är) ändras till följd av exempelvis avdunstning, medan nedbrytningsprocesser kan pågå i flera år. Oljan breder ut sig, avdunstar, transporteras av strömmar och vindar, klumpar ihop sig samt avger små droppar till luften och vattenmassan. Alla oljor blir mer trögflytande när de kommer ut i vatten. De flyktiga komponenterna i oljan avdunstar. Avdunstningen är störst under de första timmarna efter ett utsläpp och sker snabbare vid högre vattentemperatur eller vid starkt solsken. Upp till en tredjedel av oljan kan avdunsta inom loppet av några timmar eller ett dygn.

Det svenska oljeskadeskyddet

Bestämmelser om räddningstjänst finns i lagen (2003:778) om skydd mot olyckor. Lagens syfte är att i hela landet bereda människors liv och hälsa samt egendom och miljö ett med hänsyn till de lokala förhållandena tillfredsställande och likvärdigt skydd mot olyckor. Med räddningstjänst avses de räddningsinsatser som staten eller kommunerna ska ansvara för vid olyckor och överhängande fara för olyckor för att hindra och begränsa skador på människor, egendom eller miljön. Staten eller en kommun ska ansvara för en räddningsinsats endast om detta är motiverat med hänsyn till behovet av ett snabbt ingripande, det hotade intressets vikt, kostnaderna för insatsen och omständigheterna i övrigt (1 kap. 2 §).

Ansvar för räddningstjänsten är således fördelat mellan staten och kommunerna. I statens skyldigheter ingår fjällräddningstjänst, flygräddningstjänst, sjöräddningstjänst, efterforskning av försvunna personer i andra fall, miljöräddningstjänst till sjöss och räddningstjänst vid utsläpp av radioaktiva ämnen (4 kap.). I andra fall ansvarar kommunen för räddningstjänsten (3 kap. 7 §).

Med miljöräddningstjänst till sjöss avses räddningstjänst när olja eller andra skadliga ämnen har kommit ut i vattnet eller det föreligger en överhängande fara för det. Statens ansvar för miljöräddningstjänst till sjöss omfattar Sveriges sjöterritorium och Sveriges ekonomiska zon, med undantag för vattendrag, kanaler, hamnar och andra insjöar än Vätern, Vättern och Mälaren (4 kap. 5 §). Inom samma geografiska område ansvarar staten för efterforskning och räddning av människor som är eller

kan befaras vara i sjönöd och för sjuktransporter från fartyg, dvs. sjö- räddningstjänst (4 kap. 3 §).

Enligt förordningen (2003:789) om skydd mot olyckor ansvarar Sjöfartsverket för sjöräddningstjänst och Kustbevakningen för miljöräddningstjänst till sjöss (4 kap. 8 och 12 §§). I Kustbevakningens uppgifter ingår också att ha beredskap för och på anmodan av räddningsledaren delta i sjöräddningstjänst och annan räddningstjänst och därigenom bidra till ökad sjösäkerhet, att människoliv kan räddas, att personskador begränsas och att konsekvenserna för egendom och miljö minskas. Kustbevakningen ska vidare medverka i internationellt samarbete för att utveckla bl.a. miljöräddningstjänst och samverka med andra myndigheter för att främja svenskt deltagande i internationellt samarbete inom sitt verksamhetsområde (11 och 15 §§ förordningen [2007:853] med instruktion för Kustbevakningen).

Enligt 1 kap. 6 § lagen om skydd mot olyckor ska kommuner och statliga myndigheter som ansvarar för verksamhet enligt lagen samordna verksamheten samt samarbeta med varandra och andra som berörs. Bestämmelserna innebär bl.a. att såväl Kustbevakningen och Sjöfartsverket som andra statliga myndigheter som har ansvar för räddningstjänst ska samordna sin verksamhet, administrativt och operativt, och samarbeta med andra som berörs av räddningstjänsten. Att myndigheterna samordnar sitt arbete är i många fall en förutsättning för att verksamheten ska kunna vara effektiv. Samarbete och samordning ska även i planering och förberedelser som operativt. Samarbete ska även ske med andra som har uppgifter som berör räddningstjänstområdet (jfr prop. 1985/86:170 s. 65 och prop. 2002/03:119 s. 103).

7 Genomförandet i svensk lagstiftning

7.1 Ett genomförande efter svenska förhållanden

<p>Regeringens bedömning: Sverige bör, med stöd av artikel 41.3, genomföra artiklarna 20, 32 och 34 i offshoredirektivet.</p>
--

Promemorians bedömning: Överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har instämt i promemorians bedömning eller har inte framfört några invändningar mot den. *Världsnaturfonden WWF* anser att det föreslagna genomförandet, vilket innebär att tillstånd till olje- och gasverksamhet till havs inte kommer att kunna tillåtas, också motiveras av Sveriges åtaganden enligt havsmiljödirektivet. Oljespill i samband med sådan verksamhet skulle enligt Världsnaturfonden kunna medföra att Sverige hålls ansvarigt för att inte leva upp till kravet i havsmiljödirektivet på god miljöstatus.

Skälen för regeringens bedömning

Utgångspunkter

Enligt artikel 41.3 i offshoredirektivet är medlemsstater med havsområden som inte har någon olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion, och som inte planerar att ge licens för sådana verksamheter, skyldiga att sätta i kraft de åtgärder som är nödvändiga för att följa artiklarna 20, 32 och 34 i direktivet, men inte övriga bestämmelser. Om Sverige väljer ett sådant genomförande innebär det att prospektering och utvinning av olja och gas inte får bedrivas i havsområden inom landets jurisdiktion utan att direktivet i dess helhet är genomfört. Med havsområden inom landets jurisdiktion avses i detta sammanhang även de havsområden utanför territorialgränsen som anges i förordningen (1992:1226) om Sveriges ekonomiska zon.

Överväganden

Sveriges begränsade resurser av olja och gas i havet är främst lokaliserade till ett begränsat antal geologiska strukturer belägna öster och sydost om Gotland. Den 5 mars 2009 avslog regeringen en ansökan från Oljeprospektering AB om att söka efter olja och gas samt att genomföra provborringar på den sydostligaste delen av svensk kontinentalsockel i Östersjön. Regeringen konstaterade i beslutet att den oljeutvinning som skulle kunna följa av provborringarna inte var förenlig med skyddet av Östersjöns miljö, eftersom ett utsläpp av olja skulle kunna medföra förödande konsekvenser för miljötillståndet i havet.

Även om säkerheten vid olje- och gasutvinning till havs har förbättrats sedan dess går det inte att bortse från risken att en allvarlig olycka inträffar. Det miljömässiga tillståndet i Östersjön är fortfarande mycket kritiskt och som *Världsnaturfonden WWF* påpekat har Sverige ett ansvar att verka för att havsmiljödirektivets mål om god miljöstatus uppnås. Det finns mot den bakgrunden inte några planer på att bevilja tillstånd för prospektering eller utvinning av olja eller gas i havet.

Med hänsyn till att Sverige inte har någon olje- eller gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion och inte heller planerar att ge tillstånd till sådana verksamheter bör det svenska genomförandet, för att Sverige ska leva upp till sitt åtagande enligt offshoredirektivet, med stöd av artikel 41.3 avse endast artiklarna 20, 32 och 34. En redogörelse för vad åtagandena enligt dessa artiklar innebär för svensk del finns i de avsnitt som följer.

7.2 Rapportering av olyckor utanför EU

7.2.1 Lag om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför EU

Regeringens förslag: Bestämmelser med anledning av offshoredirektivets artikel 20 om rapportering av olyckor och artikel 34 om sanktioner ska införas i en ny lag om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen.

Promemorians bedömning: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna har haft några invändningar mot bedömningen.

Skälen för regeringens förslag

Direktivets krav

I artikel 20 i offshoredirektivet finns bestämmelser om rapportering av omständigheter vid allvarliga olyckor vid olje- och gasverksamhet utanför EU. Medlemsstaterna ska kräva att företag som är registrerade inom deras territorium och som själva eller genom dotterföretag bedriver olje- och gasverksamhet till havs utanför unionen som licensinnehavare eller verksamhetsutövare, på begäran rapporterar till dem om omständigheterna kring allvarliga olyckor som de har varit involverade i.

I begäran om en rapport ska den berörda medlemsstaten i detalj ange vilka uppgifter som efterfrågas. Rapporterna ska vara föremål för utbyte i enlighet med artikel 27.1. Medlemsstater som varken har en behörig myndighet eller en kontaktpunkt ska lämna in de rapporter som de tar emot till kommissionen.

Behovet av en ny lag

Svensk rätt innehåller inga bestämmelser som motsvarar kraven i artikel 20 i offshoredirektivet. Det är därför nödvändigt att införa sådana bestämmelser, vilket bör ske genom lagstiftning. Regeringen bedömer att det inte finns någon befintlig lag där de aktuella bestämmelserna passar in naturligt. De nya bestämmelserna bör därför införas i en ny lag.

7.2.2 Skyldighet att rapportera om olyckor

Regeringens förslag: Ett svenskt företag ska på begäran av tillsynsmyndigheten rapportera om omständigheterna kring en allvarlig olycka som företaget, eller dess dotterföretag, har varit inblandat i vid olje- eller gasverksamhet till havs utanför EU.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ska få meddela föreskrifter om skyldigheten att rapportera om en allvarlig olycka.

Promemorians förslag: Överensstämmer i sak med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna har haft några invändningar mot promemorians förslag.

Skälen för regeringens förslag: I föregående avsnitt redovisas det fall då enligt artikel 20 i offshoredirektivet ett företag ska vara skyldigt att lämna en rapport om en allvarlig olycka vid olje- eller gasverksamhet till havs utanför EU. Syftet med artikeln är att berörda aktörer inom unionen ska kunna dra nytta av erfarenheter även från olyckor som inträffar utanför unionen. Vad som avses med att ett företag är registrerat i en medlemsstat framgår inte närmare av direktivet men det bör tolkas så att det är fråga om registrering som sker med anledning av bestämmelser i lag eller annan författning, exempelvis i samband med att ett företag bildas. Sådan registrering sker bl.a. hos Bolagsverket med anledning av bestämmelser i aktiebolagslagen (2005:551). Direktivet får vidare tolkas på så sätt att såväl juridiska personer som enskilda näringsidkare ska omfattas av skyldigheten att rapportera om en allvarlig olycka. Med hänsyn till den nära anknytning till medlemsstaten som uppställs genom kravet på att företaget ska vara registrerat inom dess territorium, framstår uttrycket svenskt företag som en lämplig benämning på de företag som ska omfattas av rapporteringsskyldigheten. Det bör preciseras i föreskrifter på lägre normnivå vilken registrering som ska föreligga för att det ska vara fråga om ett svenskt företag. Ett bemyndigande att meddela sådana föreskrifter bör därför införas i lagen. Även i fråga om vad en rapport närmare ska innehålla bör föreskrifter på lägre normnivå meddelas. Normgivningsbemyndigandet bör därför utformas så att det omfattar även sådana föreskrifter.

Med allvarlig olycka avses tillbud som kan orsaka t.ex. dödsfall, allvarlig personskada eller allvarlig miljöpåverkan. Avsikten är att uttrycket ska täcka det som omfattas av allvarlig olycka som det definieras i direktivets artikel 2 (se avsnitt 4).

En rapport om en allvarlig olycka ska enligt artikel 20 vara föremål för utbyte i enlighet med artikel 27.1. Den myndighet som ska utses att vara tillsynsmyndighet, se nästa avsnitt, bör lämpligen också ges i uppgift att ansvara för utbytet av sådana rapporter, vilket bör ske i förordning.

7.2.3 Tillsyn och sanktioner

Regeringens förslag: Den myndighet som regeringen bestämmer ska utöva tillsyn över att lagen och föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen följs.

Tillsynsmyndigheten ska få besluta de förelägganden som behövs för tillsynen. Ett föreläggande ska få förenas med vite.

Promemorians förslag: Överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna har haft några invändningar mot promemorians förslag.

Skälen för regeringens förslag

Direktivets krav

Enligt artikel 34 i direktivet ska medlemsstaterna införa regler om sanktioner för överträdelse av nationella bestämmelser som har utfärdats enligt detta direktiv och ska vidta de åtgärder som krävs för att se till att dessa regler tillämpas. De sanktioner som fastställs ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast den 19 juli 2015 och utan dröjsmål anmäla varje senare ändring av dem.

Tillsyn och sanktioner

Det åligger medlemsstaterna att införa bestämmelser om sanktioner för företag som inte följer bestämmelser med anledning av den aktuella artikeln. Ett system för tillsyn behöver därför inrättas och en tillsynsmyndighet utses. Tillsyn bör utövas över att de skyldigheter som följer av lagen eller av föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen följs. Myndighetens tillsyn bör främst vara att bedöma i vilka fall en rapport ska begäras in och kontrollera att skyldigheten att rapportera om omständigheterna vid en allvarig olycka utanför EU följs. Regeringen anser att möjligheten att förena de förelägganden som behövs för att trygga att lagen och de föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen följs med vite, motsvarar de krav på sanktioner som följer av artikel 34.

Tillsynsmyndighet

En tillsynsmyndighet bör utses av regeringen och det bör framgå på förordningsnivå vilken denna myndighet är. Regeringens avsikt är att utse Kustbevakningen till tillsynsmyndighet enligt den nya lagen.

7.2.4 Överklagande

Regeringens förslag: Beslut enligt lagen ska få överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd ska krävas vid överklagande till kammarrätten.

Promemorians förslag: Överensstämmer i sak med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna har kommenterat förslaget särskilt.

Skälen för regeringens förslag: Direktivet innehåller inga bestämmelser om överklagande. Sedvanliga överklagandemöjligheter bör dock finnas. Tillsynsmyndighetens beslut om föreläggande bör därför få överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd bör krävas vid överklagande till kammarrätten.

Regeringens avsikt är att Kustbevakningen ska utses till tillsynsmyndighet enligt lagen. De beslut som kan komma att överklagas kommer i så fall att fattas vid Kustbevakningens huvudkontor i Karlskrona. Med tillämpning av 14 § andra stycket lagen (1971:289) om allmänna förvaltningsdomstolar skulle därmed Kustbevakningens beslut överklagas till Förvaltningsrätten i Växjö.

7.3 Ändring i lagen om kontinentalsockeln

Regeringens förslag: Tillstånd ska inte få lämnas till utforskning och utvinning av olja eller gasformiga kolväten som kan leda till att en allvarlig olycka inträffar.

Promemorians förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens. Promemorians förslag innebär att tillstånd till utforskning och utvinning av olja och gas endast ska få meddelas om det är förenligt med Sveriges åtaganden enligt offshoredirektivet.

Remissinstanserna: *Stockholms universitet* har anfört att promemorians förslag innebär att regeringens kompetens definieras genom hänvisning till ett i huvudsak icke genomfört direktiv, som därmed i sig inte är tillämplig svensk rätt. Universitetet anser att bestämmelsen i stället bör utformas så att tillstånd avseende olja och gasformiga kolväten endast får meddelas efter det att offshoredirektivet genomförts i sin helhet.

Skälen för regeringens förslag: Enligt 2 § lagen (1966:314) om kontinentalsockeln tillkommer rätten att utforska kontinentalsockeln och utvinna dess naturtillgångar staten. En förutsättning för att sådan utforskning och utvinning av olja eller gas som faller under direktivets tillämpningsområde får bedrivas av staten är till följd av åtagandena i offshoredirektivet att direktivet genomförs fullständigt. Detta följer av Sveriges bundenhet av EU-rätten och behöver inte framgå av lagen.

Av 3 § första stycket kontinentalsockellagen följer att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela tillstånd för annan än staten att genom geofysiska mätningar, borrhning eller på annat sätt utforska kontinentalsockeln och att utvinna naturtillgångar från denna.

Det som nyss har sagts om statens rätt att bedriva olje- och gasverksamhet till havs innebär att regeringen inte heller får lämna tillstånd för annan än staten att bedriva sådan verksamhet. Av tydlighetsskäl och för att undvika att företag lägger ned arbete på ansökningar om tillstånd som ändå inte kommer att kunna beviljas, bör regeringens begränsningar i detta avseende komma till uttryck i lagstiftningen. I linje med vad *Stockholms universitet* har anfört bör den föreslagna bestämmelsen inte innehålla någon hänvisning till direktivet. Bestämmelsen bör i stället utformas på så sätt att tillstånd inte får meddelas till utforskning och utvinning av olja eller gasformiga kolväten som kan leda till att en allvarlig olycka inträffar. Beträffande uttrycket allvarlig olycka, se avsnitt 7.2.2. Med den nämnda utformningen bör den föreslagna begränsningen av regeringens rätt att meddela tillstånd enligt kontinentalsockellagen täcka in de åtgärder som faller under offshoredirektivets tillämpningsområde, vilket också är syftet med regleringen.

7.4 Ändring i minerallagen

Regeringens förslag: Undersökningstillstånd och bearbetningskoncession ska inte få meddelas för verksamhet som avser olja eller gasformiga kolväten till havs, om verksamheten kan leda till att en allvarlig olycka inträffar.

Promemorians förslag: Överensstämmer delvis med regeringens. Promemorians förslag innebär att regeringen ska få meddela föreskrifter om att undersökningsarbete eller bearbetning och därmed sammanhängande verksamhet inte får bedrivas i fråga om olja och gasformiga kolväten i havet utan medgivande av regeringen.

Remissinstanserna: *Sveriges geologiska undersökning (SGU)* anser att lagtexten bör ändras på så sätt att ”i havet” ersätts med ”inom svenska havsområden”. SGU menar att förslaget annars kan uppfattas som att det är olja och gas i havsvatten som avses.

Skälen för regeringens förslag: Som framgår av avsnitt 5 omfattar minerallagen (1991:45) undersökning och bearbetning av olja och gasformiga kolväten inom enskilt vatten, vilket kan utgöra olje- och gasverksamhet till havs i offshoredirektivets mening.

För att Sverige över tiden ska uppfylla kraven för det begränsade genomförande som nu föreslås, bör det av minerallagen följa att undersökningstillstånd eller bearbetningskoncession inte får lämnas i fråga om verksamhet som faller inom direktivets tillämpningsområde. Den nya bestämmelsen bör därför utformas så att sådana tillstånd inte får meddelas i fråga om verksamhet som avser olja eller gasformiga kolväten till havs, om verksamheten kan leda till att en allvarlig olycka inträffar. Beträffande allvarlig olycka, se avsnitt 7.2.2. I linje med vad *SGU* anfört framstår uttrycket ”till havs” som lämpligt att använda i den nya bestämmelsen.

7.5 Ändring i offentlighets- och sekretesslagen

Regeringens förslag: Sekretess ska gälla för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden som har lämnats till en myndighet i enlighet med lagen om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon närstående till denne lider skada eller men.

För uppgift i en allmän handling ska sekretessen gälla i högst femtio år.

Promemorians förslag: Överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna har framfört några inläggningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag

Finns det ett behov av nya sekretessbestämmelser?

Regeringens förslag innebär att en lag om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen införs. Enligt nämnda lag ska ett svenskt företag på begäran från tillsynsmyndigheten rapportera om omständigheterna kring en allvarlig olycka som företaget, eller dess dotterföretag, har varit inblandat i vid olje- och gasverksamhet till havs utanför EU. Vidare ska regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer få meddela föreskrifter om skyldigheten att rapportera om en allvarlig olycka. Med allvarlig olycka avses bl.a. tillbud som kan orsaka dödsfall eller allvarliga personskador. Även om det först i föreskrifter på lägre normnivå ska preciseras vilka uppgifter som en rapport ska innehålla, kan det förutses att känsliga uppgifter om enskilds hälsa och andra personliga förhållanden kan komma att lämnas med anledning av rapporteringsskyldigheten. Det kan t.ex. vara fråga om uppgifter om hälso- och sjukdomstillstånd som om de förekommit inom ramen för en vårdgivande myndighet typiskt sett skulle omfattas av sekretess. Även känsliga uppgifter av ekonomisk natur, t.ex. om det aktuella företagets affärs- eller driftsförhållanden, kan komma att lämnas.

Det finns inga sekretessbestämmelser som fullt ut täcker uppgifter som kan komma att lämnas enligt den nya lagen. Enligt 30 kap. 23 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), förkortad OSL, kan regeringen meddela föreskrifter om sekretess i fråga om en statlig myndighets verksamhet som består i bl.a. tillsyn med avseende på produktion, handel, transportverksamhet eller näringslivet i övrigt. Sekretessen omfattar dels uppgift om en enskilds affärs- eller driftförhållanden, uppfinningar eller forskningsresultat, om det kan antas att den enskilde lider skada om uppgiften röjs, dels uppgift om andra ekonomiska eller personliga förhållanden för den som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som är föremål för myndighetens verksamhet. Tillsyn har i tryckfrihetsförordningen (TF) och OSL en vidare betydelse än inom förvaltningsrätten. Enligt förarbetena till den tidigare sekretesslagen (1980:100) åsyftas med tillsyn det område som vid tiden för den lagens införande beskrevs med ordet kontroll. Ordet tillsyn ska enligt

dessa förarbeten inte ges en alltför snäv tolkning utan får anses omfatta alla de fall där en myndighet har en övervakande eller styrande funktion (prop. 1979/80:2 Del A s. 235). De uppgifter som enskilda kan komma att lämna till en myndighet enligt den nya lagen kan dock i vissa fall antas vara av sådan känslig natur att de i liknande situationer som regel brukar omfattas av ett starkare sekretesskydd än det som kan följa av föreskrifter meddelade med stöd av bestämmelsen i 30 kap. 23 §, vilken innehåller ett s.k. rakt skaderekvisit. Dessutom omfattar inte den sekretess som kan föreskrivas med stöd av den nämnda paragrafen alla de uppgifter av känslig natur som en rapport enligt den nya lagen kan komma att innehålla. Regeringens bedömning är därför att behovet av att införa ett sekretesskydd för de aktuella uppgifterna inte kan tillgodoses genom föreskrifter meddelade med stöd av 30 kap. 23 § OSL. Mot den bakgrunden bör en ny sekretessbestämmelse införas i OSL.

Sekretessens föremål och räckvidd

Rätten att ta del av allmänna handlingar får enligt 2 kap. 2 § första stycket TF begränsas bara om det behövs med hänsyn till vissa intressen, bl.a. rikets förhållande till annan stat eller mellanfolklig organisation, myndighets verksamhet för inspektion, kontroll och annan tillsyn samt skyddet för enskilds personliga och ekonomiska förhållanden. Föremålet för sekretessen i det nu aktuella fallet är uppgifter om enskilds personliga och ekonomiska förhållanden. När det gäller sekretessens räckvidd bör uppgifter som lämnas med anledning av en myndighets begäran om en rapport om omständigheterna vid en allvarig olycka enligt den nya lagen omfattas av skyddet. Det skyddet kan dock brytas om det är fråga om uppgifter om utsläpp i miljön som omfattas av den generella undantagsregeln från sekretessen i 10 kap. 5 § OSL.

Sekretessens styrka

När det övervägs att införa en ny sekretessbestämmelse i OSL ska det alltid göras en avvägning mellan sekretessintresset och insynsintresset (jfr prop. 1979/80:2 Del A s. 75 f.). När skälen för att införa en sekretessbestämmelse anses väga tyngre än insynsintresset kommer avvägningen mellan skyddsintresset och allmänhetens intresse av insyn normalt till uttryck genom att sekretessbestämmelsen förses med ett skaderekvisit. Skaderekvisitet säkerställer att inte mer sekretess åstadkoms än vad som är nödvändigt för att skydda det intresse som föranlett bestämmelsen. Om insynsintresset anses väga tyngst införs en presumtion för offentlighet, vilket innebär att en uppgift som omfattas av bestämmelsens tillämpningsområde får hemlighållas endast om det kan antas att en viss angiven skada inträffar om uppgiften lämnas ut, dvs. bestämmelsen är försedd med ett s.k. rakt skaderekvisit. I de fall sekretessintresset anses väga tyngst införs en presumtion för sekretess, dvs. ett omvänt skaderekvisit. Detta innebär att en uppgift som omfattas av bestämmelsens tillämpningsområde inte får lämnas ut om det inte står klart att uppgiften kan lämnas ut utan att en viss i bestämmelsen angiven skada inträffar. Som framgår av avsnitt 7.2.2 är syftet med rapporteringsskyldigheten att unionen ska kunna dra nytta av erfarenheterna från en allvarig olycka vid olje- eller gasverksamhet även utanför EU. Rapporter kommer därför

att bli föremål för utbyte med andra medlemsstater. Rapporterskyldigheten följer av artikel 20 i direktivet, som dock inte ställer upp några närmare krav på vad en rapport enligt artikeln ska innehålla. Det kan förutses att uppgifter som enskilda lämnar till myndigheten går utöver det som skyldigheten enligt lagen kräver. Uppgifterna kan därför i viss mån sägas lämnade i förtroende. Sådana uppgifter omfattas normalt av sekretess med ett omvänt skaderekvisit. Den information som ska lämnas kan däremot vara av mer översiktlig natur. Insynsintresset i fråga om känsliga uppgifter av det slag som nämnts ovan får mot den bakgrunden anses vara begränsat. Den föreslagna sekretessbestämmelsen om enskildas personliga och ekonomiska förhållanden bör därför förses med ett omvänt skaderekvisit. Det kan i sammanhanget påpekas att ett sådant sekretessskydd inte hindrar att man i allmänhet kan lämna ut avidentifierade uppgifter utan risk för att skada eller mena uppkommer.

Sekretesstiden

När det gäller skyddet för enskildas personliga förhållanden är sekretesstiden i regel maximerad till femtio respektive sjuttio år (se prop. 1979/80:2 Del A s. 459 och 493 och som exempel 25 kap. 1 § respektive 29 kap. 8, 10, 11 och 12 a §§ OSL). Den kortare tiden brukar användas när det är fråga om arbetsrelaterad sekretess, vilket det också är fråga om i de situationer som kan bli aktuella här. Sekretesstiden bör därför vara 50 år för de aktuella uppgifterna.

Bestämmelsens placering

Bestämmelsen bör införas i OSL som en ny paragraf i 32 kap. om sekretess till skydd för enskild i verksamhet som rör annan tillsyn, granskning, övervakning, m.m., vilket är i linje med rubriken till 8 § som lyder "Räddningsinsatser, undersökningar av olyckor och tillsyn".

7.6 Ytterligare åtaganden som inte behöver genomföras genom lagstiftning

Regeringens bedömning: Artikel 32 kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Promemorians bedömning: Överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna har haft några invändningar mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning: Artikel 32 innehåller bestämmelser om gränsöverskridande beredskap och åtgärder vid nödsituationer i medlemsstater utan olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion. Sådana medlemsstater ska enligt artikel 32.1 utse en kontaktpunkt för utbyte av information med berörda angränsande medlemsstater och ska enligt artikel 32.2 tillämpa artikel 29.4 och 29.7 för att säkerställa att det finns tillräcklig förmåga för räddningsinsatser om de skulle drabbas av en allvarlig olycka. Medlemsstater utan olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion ska vidare enligt artikel 32.3 samordna sin

nationella insatsplanering inom den marina miljön med andra berörda medlemsstater i den utsträckning som krävs för att säkerställa så effektiva åtgärder som möjligt vid en allvarlig olycka. Av artikel 32.4 följer att om en medlemsstat utan olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion drabbas av en allvarlig olycka ska den vidta alla lämpliga åtgärder i enlighet med den nationella insatsplanering som avses i artikel 32.3 och se till att den information som den kontrollerar och som finns tillgänglig inom dess jurisdiktion och som kan vara av relevans för en fullständig utredning av den allvarliga olyckan tillhandahålls eller görs tillgänglig på begäran för den medlemsstat som utför utredningen enligt artikel 26.

Enligt artikel 29.4 ska medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att uppnå en hög nivå av kompatibilitet och samutnyttjande i fråga om räddningsutrustning och expertis mellan alla medlemsstater i en geografisk region och, där så är lämpligt, längre bort. Vidare ska medlemsstaterna enligt artikeln uppmuntra branschen att utveckla räddningsutrustning och upphandlade tjänster vilka är kompatibla och har möjlighet att samutnyttjas i hela den geografiska regionen.

Av artikel 29.7 följer att medlemsstaterna ska se till att behöriga myndigheter eller, i tillämpliga fall, kontaktpunkter utformar samarbetsscenarier för nödsituationer. Dessa scenarier ska regelbundet utvärderas och uppdateras när så krävs.

Enligt regeringens bedömning kräver inte genomförandet av artikel 32 några lagstiftningsåtgärder. Regeringens avsikt är att utse Kustbevakningen som ansvarig myndighet för de uppgifter som följer av artikeln. Detta kan ske genom ändring i Kustbevakningens instruktion.

8 Ikraftträdande

Regeringens förslag: Lagen om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen och ändringarna i lagen om kontinentalsockeln, i minerallagen och i offentlighets- och sekretesslagen ska träda i kraft den 1 juli 2015.

Promemorians förslag: Överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna har haft några invändningar mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 41 ska direktivet vara genomfört senast den 19 juli 2015, oavsett vilket sorts genomförande medlemsstaten väljer. Med anledning av detta bör de lagändringar som föreslås träda i kraft den 1 juli 2015.

9 Konsekvensutredning

Sammanfattning

Att Sverige väljer att utnyttja möjligheten till ett begränsat genomförande av offshoredirektivet innebär att havsbaserad prospektering och utvinning av olja och gas inte får bedrivas utan att direktivet i dess helhet är genomfört i svensk rätt. Någon sådan verksamhet förekommer dock inte i dag i havsområden under svensk jurisdiktion. Eftersom det inte finns några planer på att tillåta sådan verksamhet, även om det vore förenligt med direktivet, medför det i avsnitt 6.1 föreslagna genomförandet i praktiken inga konsekvenser för den som vill prospektera efter olja och gas i Sveriges havsområden. Genomförandet kan däremot påverka möjligheten till geologisk lagring av koldioxid i vissa olje- och gasförande strukturer i Östersjön. Förslaget får konsekvenser för Kustbevakningen som enligt regeringens plan kommer att utföra vissa uppgifter med anledning av genomförandet. Dessa uppgifter kommer dock kunna hanteras genom att Kustbevakningen tillförs medel från annat utgiftsområde än det som vanligtvis finansierar myndighetens verksamhet. Vid ett fullt genomförande har Sjöfartsverket bedömt den initiala kostnaden till närmare 500 miljoner kr, vilket bara avser anskaffning av materiel.

Nulägesbeskrivning

Enligt Europeiska kommissionens konsekvensanalys av förslaget till förordningen (sedermera offshoredirektivet) om säkerhet vid utvinning av olja och gas till havs (SEC[2011] 1293), är det svårt att generellt uttala sig om kostnader vid större olyckor i samband med utvinning. Kommissionen väljer ändå, trots stora variationer i kostnader, att inom ramen för konsekvensutredningen räkna med en medelkostnad på 50 miljoner euro vid ett större olyckstillbud. Kostnader för sanering och kompensation av förstörd miljö och för möjligheter till annat ekonomiskt nyttjande i samband med en större olycka uppskattas till 5–30 miljoner euro. Indirekta effekter som t.ex. effekter på oljepriset, för oljeindustrin och för trygghet i energiförsörjningssystemen är svåra att uppskatta, men kan bli betydande. Mot bakgrund av de olyckor med okontrollerade utsläpp av olja som redan har inträffat i Europa antar kommissionen att en större olycka statistiskt kan inträffa med 35 års intervall. Kommissionen menar i sin konsekvensutredning att fördelarna för samhället och miljön med att genomföra de åtgärder som föranleds av direktivet överväger de kostnader som uppstår för utvinningsindustrin.

Reglerna i direktivet syftar till att säkerställa att regler för bästa praxis tillämpas på ett enhetligt sätt i hela EU och fastställer därför en serie minimikrav för såväl industri som nationella myndigheter. Detta gäller t.ex. miljöhänsyn, tillståndsförfarande, tillsyn och kontroll av verksamheten, kapacitetskrav för insatser vid utvinningsolyckor till havs, information till allmänheten, samarbete mellan länder och ansvarsskyldighet. Flera av direktivets bestämmelser om beredskap för insatser och insatser vid olyckor motsvaras av befintligt regelverk. Bestämmelserna i offshoredirektivet innebär ett tydliggörande av och ett långtgående ansvar för verksamhetsutövaren. Direktivet ställer också krav på ett fungerande

samarbete mellan verksamhetsutövare och myndigheter. Sverige har inte någon egen utvinning men berörs ändå av en annan Östersjöstats eventuella utvinning. Länder med kust, men utan utvinning och utan planer på att lämna tillstånd för sådana verksamheter, har möjlighet att genomföra en begränsad del av direktivet. Europeiska kommissionen ska enligt direktivet informeras om det begränsade genomförandet är tänkt att tillämpas. Det innebär, som framgår ovan, att artiklarna 20, 32 och 34 behöver genomföras i svensk rätt. Tillstånd för prospektering eller utvinning av olja och gas får inte ges utan att direktivet i sin helhet är genomfört. Direktivet i sin helhet är omfattande och genomförandetiden är relativt kort och också därför avser regeringen att använda sig av möjligheten till ett begränsat genomförande.

Berörda organisationer, myndigheter och företag

För att säkerställa en effektiv insatsplanering i syfte att förebygga och minimera en eventuell olycka i samband med utvinning av olja eller gas till havs krävs det att myndigheternas hjälporgan samverkar gemensamt med verksamhetsutövaren och ägaren för berörd utvinningsplattform. Den avgränsning som görs mellan verksamhetsutövarens ansvar och berörda myndigheters ansvar vid en olycka är också av betydelse för konsekvenserna och kostnaderna för samhället i stort och för enskilda verksamhetsutövare. Statens ansvar för sjöräddningstjänst och miljöräddningstjänst till sjöss samt efterforskning och räddning av människor omfattar Sveriges sjöterritorium och Sveriges ekonomiska zon, med undantag för vattendrag, kanaler, hamnar och andra insjöar än Vätern, Vättern och Mälaren. Kommuner och statliga myndigheter som ansvarar för verksamhet ska samordna verksamheten och samarbeta med varandra och andra som berörs. Detta innebär att Kustbevakningen, Sjöfartsverket och andra aktörer som har ansvar för räddningstjänst ska samordna sina verksamheter, administrativt och operativt, och samarbeta med andra aktörer som berörs av räddningstjänsten. Flera av direktivets bestämmelser om beredskap och insatser vid olyckor motsvaras av befintligt regelverk om räddningstjänst och uppgifter för Kustbevakningen och Sjöfartsverket. Offshoredirektivet innehåller även särskilda bestämmelser som rör företag registrerade i Sverige som bedriver olje- och gasverksamhet utanför EU.

Konsekvenser för miljön

Utsläpp av olja i den marina miljön kan orsaka allvarliga skador. Främst är det den marina miljön med sitt växt- och djurliv som skadas men även stränder kan förstöras. Oljeutsläpp kan också få ekonomiska konsekvenser för marina och kustnära affärsverksamheter. Olyckor i samband med oljeutvinning till havs sker oftast i form av utblåsningar, vilket innebär att man tappar kontrollen över oljekällan och att oljan flödar fritt. Sådana olyckor har inte inträffat i Östersjön och risken för en sådan olycka bedöms, med hänsyn till de geologiska förhållandena i området, som liten. Östersjön är dock ett särskilt känsligt ekosystem som är påverkat av multipla stressfaktorer som t.ex. fisketryck, klimat samt närings- och föroreningsstillförelse. Ytterligare stressfaktorer som utsläpp av olja och andra föroreningar från offshoreverksamhet kan få konsekvenser på ett redan

stressat ekosystem. De speciella ekologiska och fysiska förhållandena i Östersjön, t.ex. bräckt vatten, låg vattentemperatur, låg vattenomsättning och litet medeldjup, medför att även små utsläpp av olja kan få betydande miljöeffekter.

Fullständigt genomförande

Sjöfartsverket har gjort bedömningen att myndighetens system för sjö- och flygräddningstjänst behöver anpassas för att hantera större olyckor i samband med havsbaserad utvinning. För närvarande är systemet anpassat för hantering av fartygsrelaterade olyckor. Teknisk infrastruktur för gemensam inrapportering och kunskapsspridning behöver också tas fram. Vidare behövs sannolikt ytterligare en helikopterbas anläggas och en större helikoptertyp anskaffas till en initial kostnad om uppskattningsvis 455 miljoner kr, med en årlig driftkostnad om cirka 55 miljoner kr. Utökade avtal mellan Sjöfartsverket och Kustbevakningen behöver träffas avseende att hålla fartyg och besättningar i ständig beredskap.

Kustbevakningen har svårt att alls uttala sig om kostnader för tillståndsgivning, miljöräddningstjänst till sjöss m.m. då dessa är beroende av hur ansvaret fördelas mellan staten och verksamhetsutövaren.

Det är svårt att överblicka kostnaderna för direktivets fullständiga genomförande och exempelvis Kustbevakningen menar att det krävs omfattande analyser för att kunna ta fram en kostnadsbild. Tillkommande kostnader som kan förutses redan i dag är deltagande i övningar samt registerhållning och resursförteckningar. En stor del av kostnaderna kan komma att hamna på exploitörerna i samband med tillståndsgivningen. En anpassning av utrustning så att den blir kompatibel med den som myndigheter och andra aktörer har för bekämpning kan kunna ingå som ett krav på exploitören. Verksamhetsutövaren kan också få kostnader för att utarbeta beredskapsplaner i samverkan med ansvarig räddningstjänstmyndighet, dvs. Kustbevakningen, och kan komma att få stå för delar av kostnader som uppstår vid genomförande av övningar. En fullständig analys av följderna vid ett fullt genomförande av offshoredirektivet förutsätter därför att ett förslag till ett sådant genomförande tas fram. Först då är det möjligt att göra en bedömning av kostnader och administrativa bördor.

Genomförande enligt artikel 41.3

Sjöfartsverket har inte identifierat några tillkommande kostnader med anledning av ett genomförande enligt artikel 41.3 (se avsnitt 7.1). Det bedrivs vare sig prospektering eller utvinning av olja eller gas i svenska havsområden för närvarande. Ingen pågående offshoreverksamhet påverkas därför av ett sådant genomförande av direktivet. *Kustbevakningen* har pekat på kostnader som uppstår vid utförande av arbetsuppgifter, t.ex. administration, bilaterala kontakter, deltagande i möten, sammantaget understigande en miljon kr.

Genomförandet av artikel 20 får konsekvenser för företaget som träffas av skyldigheten att rapportera om allvarliga olyckor vid olje- och gasverksamhet utanför EU. Det finns enligt uppgifter från Statistiska centralbyrån drygt 50 företag i Sverige som är verksamma inom området olje- och gasutvinning till havs. Företagen utför exempelvis arbeten inom

områdena prospektering, uppförande av borrhjor på plats, provborrning och uthyrning av bostadsplattformar. Företagen inom branschen har mycket få anställda. Sex av företagen har fem till nio anställda, tolv företag har en till fyra anställda och 37 företag saknar anställd personal.

Av de 54 företagen är 24 knutna till en större koncern och 13 av dessa företag har registrerat dotterbolag i utlandet. Det är svårt att få fram uppgifter om huruvida dotterbolagen är verksamma i tredje land eller enbart inom EU. Minst 13 av företagen kan komma att beröras av skyldigheterna enligt artikel 20, då de kan ha verksamhet i tredje land. Förslaget innebär att den närmare avgränsningen av vilken krets av företag som träffas av regleringen kommer att bestämmas i föreskrifter på lägre normnivå. Det står klart att förslaget kan komma att innebära en ökad administrativ börda för de företag som berörs, liksom för tillsynsmyndigheten enligt den i avsnitt 7.2.1 föreslagna lagen, om en olycka skulle inträffa. Mängden av och detaljeringsgraden på den information som myndigheten kan komma att begära in från företaget är exempelvis beroende på faktorer som olyckans omfattning och varaktighet. Är det fråga om en stor okontrollerad olycka kan myndigheten behöva omfattande information från verksamhetsutövaren. Därför är det svårt att uttala sig om den administrativa bördan, särskilt som det inte går att förutsäga när och var en olycka kan komma att inträffa. Regleringen bedöms inte medföra några övriga tillkommande kostnader eller föranleda förändringar av pågående verksamhet.

Mot bakgrund av att det endast är begränsade områden i Östersjön som kan komma i fråga för utvinning och att det är fråga om stora och långsiktiga investeringar berörs relativt få företag av regleringen. Det är även möjligt att avtal eller liknande ingås med verksamhetsutövare eller innehavare av licens i angränsande land med utvinning. Det bedrivs som redan nämnts vare sig prospektering eller utvinning av olja eller gas i svenska havsområden i Östersjön. Flera av företagen verksamma i branschen är knutna till stora kapitalstarka koncerner, trots att de i dagsläget har få anställda eller inga alls. Särskild hänsyn bedöms därför inte behöva tas till små företag till följd av förslaget. Ovan beskrivna tillkommande uppgifter för Kustbevakningen kommer att kunna hanteras genom att myndigheten tillförs medel från annat utgiftsområde än det som vanligtvis finansierar dess verksamhet. Tillkommande uppgifter för förvaltningsdomstol i fråga om handläggning av ett överklagat beslut om föreläggande enligt den nya lagen bedöms inte få några budgetära konsekvenser.

Förslaget i de föregående avsnitten bedöms inte påverka brottsligheten, det brottsförebyggande arbetet, sysselsättningen, den offentliga servicen i olika delar av landet, jämställdheten mellan kvinnor och män eller möjligheten att nå de integrationspolitiska målen. Den föreslagna regleringen överensstämmer med det begränsade genomförande som Sverige får tillämpa och går inte utöver de skyldigheter som följer av direktivet. Särskilda informationsinsatser eller särskilda hänsyn i samband med ikraftträdandet av bestämmelserna bedöms inte nödvändiga då en begränsad krets berörs av reglerna.

På sikt kan valet av genomförande även påverka förutsättningarna till geologisk lagring av koldioxid i Östersjön. De djupa akviferer som potentiellt kan vara lämpliga för geologisk lagring i södra Östersjön kan

även innehålla strukturella fällor med olja och gas som då kan behöva utvinnas för att möjliggöra lagring. Tekniken för geologisk lagring av koldioxid är dock fortfarande på utvecklingsstadiet och sådan verksamhet bedöms därför inte vara aktuell inom de närmaste tio åren.

10 Författningskommentar

10.1 Förslaget till lag om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen

Lagens innehåll

1 § Denna lag innehåller bestämmelser om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG.

Bestämmelser med anledning av direktivets genomförande finns även i lagen (1966:314) om kontinentalsockeln, i minerallagen (1991:45) och i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

I paragrafen anges lagens innehåll. Som framgår av bestämmelsen är bakgrunden till lagen det s.k. offshoredirektivet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.1.

Rapportering av olyckor

2 § Ett svenskt företag ska på begäran av tillsynsmyndigheten rapportera om omständigheterna kring en allvarlig olycka som företaget, eller dess dotterföretag, har varit inblandat i vid olje- eller gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om skyldigheten att rapportera om en allvarlig olycka.

I paragrafen finns bestämmelser med anledning av artikel 20 i offshoredirektivet. Syftet med artikeln är att EU ska dra nytta av erfarenheterna från en allvarlig olycka utanför unionen för att säkerheten vid olje- och gasverksamhet till havs inom unionen ska kunna förbättras.

Av *första stycket* följer att ett svenskt företag ska vara skyldigt att på begäran av tillsynsmyndigheten rapportera om omständigheterna kring en allvarlig olycka som företaget, eller dess dotterföretag, har varit inblandat i vid olje- och gasverksamhet till havs utanför EU. Med olje- och gasverksamhet avses utforskning och utvinning som bedrivs på fasta eller mobila plattformar. Med allvarlig olycka avses tillbud som inneburit t.ex. dödsfall, allvarlig personskada eller allvarlig miljöpåverkan. Även tillbud på anläggningar som är anslutna till en plattform träffas av bestämmelsen.

För att skyldigheten att lämna en rapport om en allvarlig olycka ska uppkomma krävs det att det är fråga om ett svenskt företag. Härmed avses att företaget är registrerat i Sverige i enlighet med bestämmelser i lag eller annan författning, se vidare nedan. Med företag avses även enskilda näringsidkare. I det fall verksamheten där olyckan inträffat bedrivs av ett dotterföretag krävs inte att även dotterföretaget är registrerat i Sverige. Såväl det företag som har tillstånd att bedriva den aktuella olje- och gasverksamheten som det företag som faktiskt utför verksamheten

kan vara skyldig att rapportera enligt bestämmelsen. Tillsynsmyndigheten avgör i vilka fall en rapport ska begäras in.

I *andra stycket* finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om skyldigheten att rapportera om en allvarlig olycka. Sådana föreskrifter kan avse t.ex. vilken registrering som ska medföra att rapporteringsskyldighet föreligger och vad en rapport ska innehålla.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.2.

Tillsyn

3 § Den myndighet som regeringen bestämmer (tillsynsmyndigheten) utövar tillsyn över att denna lag och föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen följs.

I paragrafen anges att den myndighet som regeringen bestämmer ska utöva tillsyn över att lagen och föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen följs. Det ska således framgå av förordning vilken myndighet som är tillsynsmyndighet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.3.

4 § Tillsynsmyndigheten får besluta de förelägganden som behövs för tillsynen.

Ett föreläggande får förenas med vite.

Av paragrafen framgår att tillsynsmyndigheten får besluta de förelägganden som behövs för tillsynen samt att ett föreläggande får förenas med vite. Bestämmelser om bl.a. vitets storlek finns i lagen (1985:206) om viten.

Övervägandena finns i avsnitt 7.2.3.

Överklagande

5 § Beslut enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

I paragrafens *första stycke* anges att beslut enligt lagen får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Av *andra stycket* framgår att prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Övervägandena, som bl.a. omfattar frågan om till vilken förvaltningsdomstol ett beslut kan överklagas, finns i avsnitt 7.2.4.

Ikraftträdandebestämmelse

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2015.

Övervägandena finns i avsnitt 8.

10.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (1966:314) om kontinentalsockeln

3 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela tillstånd för annan än staten att genom geofysiska mätningar, borrhning eller på annat sätt utforska kontinentalsockeln och att utvinna naturtillgångar från denna. *Tillstånd får dock inte meddelas till utforskning och utvinning av olja eller gasformiga kolväten som kan leda till att en allvarlig olycka inträffar.*

Ett tillstånd ska avse ett bestämt område och en viss tid. Ett tillstånd till geologisk lagring av koldioxid behöver dock inte bestämmas till en viss tid.

Regeringen får meddela föreskrifter om att ett visst slag av verksamhet som *det får lämnas tillstånd till enligt* första stycket får bedrivas utan tillstånd.

Paragrafen har ändrats med hänsyn till att offshoredirektivet inte har genomförts fullt ut i svensk rätt.

Ändringen i *första stycket* innebär att tillstånd inte får lämnas till utforskning och utvinning av olja eller gasformiga kolväten som kan leda till att en allvarlig olycka inträffar. Den nya bestämmelsen tar sikte på risken för olyckor på fasta eller mobila plattformar som används för utforskning eller utvinning av olja eller gas. Beträffande uttrycket *allvarlig olycka*, jfr kommentaren till 2 § lagen om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen. Om en ansökan avser en verksamhet som kan leda till en olycka av sådant slag får tillstånd inte meddelas.

Tredje stycket har ändrats så att det av bestämmelsen uttryckligen framgår att rätten att meddela föreskrifter avser sådan verksamhet som regeringen får lämna tillstånd till enligt första stycket.

Övervägandena finns i avsnitt 7.3.

Ikraftträdandebestämmelse

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2015.

Övervägandena finns i avsnitt 8.

10.3 Förslaget till lag om ändring i minerallagen (1991:45)

17 kap.

4 § *Undersökningstillstånd och bearbetningskoncession får inte meddelas för verksamhet som avser olja eller gasformiga kolväten till havs, om verksamheten kan leda till att en allvarlig olycka inträffar.*

Paragrafen har tillkommit till följd av att offshoredirektivet inte har genomförts fullt ut i svensk rätt.

Bestämmelsen innebär att tillstånd inte får lämnas till undersökning och bearbetning avseende olja och gasformiga kolväten till havs, om verksamheten kan leda till att en allvarlig olycka inträffar. Regleringen tar sikte på risken för olyckor på fasta eller mobila plattformar som används för utforskning eller utvinning av olja eller gas. Beträffande ut-

trycket allvarlig olycka, jfr kommentaren till 2 § lagen om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen. Om en ansökan avser en verksamhet som kan leda till en olycka av sådant slag får tillstånd inte beviljas. Av 1 kap. 2 § minerallagen följer att lagen gäller på enskilt vatten i havet. Gränsen mellan enskilt vatten och allmänt vattenområde bestäms genom lagen (1950:595) om gräns mot allmänt vattenområde.

Övervägandena finns i avsnitt 7.4.

Ikraftträdandebestämmelse

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2015.

Övervägandena finns i avsnitt 8.

10.4 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

32 kap.

8 a § *Sekretess gäller för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden som har lämnats till en myndighet i enlighet med lagen (2015:000) om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon närstående till denne lider skada eller men.*

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst femtio år.

Paragrafen har tillkommit med anledning av lagen om rapportering av olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen.

Enligt *första stycket* gäller sekretess för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden som har lämnats till en myndighet i enlighet med nyss nämnda lag, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon närstående till denne lider skada eller men. Ekonomiska förhållanden omfattar t.ex. uppgifter om företagets produktions- och driftförhållanden. Personliga förhållanden innefattar bl.a. namn och kontaktuppgifter avseende enskilda fysiska personer (prop. 1975/76:160 s. 109, 1979/80:2 Del A s. 84 och 2003/04:93 s. 45 samt RÅ 1994 not. 516). Begreppet innefattar vidare uppgifter om t.ex. den enskildes hälsa. Uppgifter som en enskild lämnar om sitt agerande i en viss situation får också anses vara hänförliga till hans eller hennes personliga förhållanden. Likaså det faktum att det är en viss person som har lämnat vissa uppgifter.

För att en enskild ska lida skada eller men om uppgifter om personliga förhållanden lämnas ut krävs att uppgifterna kan kopplas till en viss individ. Det innebär att man i allmänhet kan lämna ut avidentifierade uppgifter utan risk för att skada eller men uppkommer. I enstaka fall kan det dock tänkas att en avidentifiering inte är tillräcklig för att hindra att sambandet mellan uppgiften och individen spåras. Huruvida en sådan

risk föreligger får bedömas efter omständigheterna i det enskilda fallet (prop. 1979/80:2 Del A s. 84).

Uppgifter som lämnas till den aktuella myndigheten och som indirekt kan avslöja en uppgiftslämnarens identitet, kan exempelvis vara uppgifter om olycksförloppet, om att viss utrustning inte fungerat eller om andras agerande, som bara en viss person eller befattningshavare kan ha iakttagit. Även sådana uppgifter kan således omfattas av sekretessen om de kan röja den enskildes identitet.

Sekretessen ska enligt *andra stycket* gälla i högst femtio år.

Övervägandena finns i avsnitt 7.5.

Ikraftträdandebestämmelse

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2015.

Övervägandena finns i avsnitt 8.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2013/30/EU

av den 12 juni 2013

om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 192.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) I artikel 191 i fördraget om Europeiska unionens funktionsätt fastställs målen att bevara, skydda och förbättra miljön och utnyttja naturresurserna varsamt och rationellt. Genom denna artikel införs ett krav på att alla unionsåtgärder ska hålla en hög skydds nivå som bygger på försiktighetsprincipen och på principerna att förebyggande åtgärder ska vidtas, att miljöförstöring företrädesvis ska åtgärdas vid källan och att förorenaren måste betala.
- (2) Målet för detta direktiv är att så långt som möjligt minska förekomsten av allvarliga olyckor i samband med olje- och gasverksamhet till havs och att begränsa deras följder, och därigenom öka skyddet av den marina miljön och kustområdenas ekonomier mot förorening, fastställa minimivillkor för säker prospektering och utvinning av olja och gas till havs och begränsa möjliga avbrott i unionens inhemska energiproduktion och förbättra beredskapsmekanismerna i händelse av en olycka.

(3) Detta direktiv bör inte enbart gälla framtida anläggningar och verksamheter för olja och gas till havs, utan, i enlighet med övergångsordningar, även befintliga anläggningar.

(4) Allvarliga olyckor i samband med olje- och gasverksamhet till havs medför sannolikt förödande och oåterkalleliga konsekvenser för marina miljöer och kustmiljöer samt betydande negativa effekter för kustområdenas ekonomier.

(5) Olyckor i samband med olje- och gasverksamhet till havs, särskilt olyckan i Mexikanska golfen 2010, har ökat allmänhetens medvetenhet om riskerna i samband med olje- och gasverksamhet till havs och lett till en översyn av politiken i syfte att säkerställa säkerheten vid sådan verksamhet. Kommissionen inledde en översyn av olje- och gasverksamhet till havs och framförde sina första synpunkter på dessas säkerhet i sitt meddelande Utmaningen att uppnå en säker olje- och gasverksamhet till havs av den 13 oktober 2010. Europaparlamentet antog resolutioner avseende denna fråga den 7 oktober 2010 och den 13 september 2011. Medlemsstaternas energiministrar framförde sina åsikter i rådets slutsatser av den 3 december 2010.

(6) Riskerna i samband med allvarliga olje- eller gasolyckor till havs är betydande. Genom att minska riskerna för förorening av havsområden bör detta direktiv därför bidra till att säkerställa skyddet av den marina miljön och i synnerhet till att senast 2020 uppnå eller upprätthålla en god miljöstatus, ett mål som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG av den 17 juni 2008 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område (ramdirektivet om en marin strategi) ⁽³⁾.

(7) Syftet med direktiv 2008/56/EG är att åtgärda de kumulativa effekterna på den marina miljön av alla verksamheter, och det utgör miljöpelaren inom den integrerade havspolitik. Denna politik är relevant för olje- och gasverksamhet till havs eftersom den kräver att en koppling görs mellan varje ekonomisk sektors särskilda intressen och det allmänna målet att säkerställa en allsidig kunskap om oceanerna, haven och kustområdena i syfte att utforma en enhetlig policy med beaktande av alla ekonomiska, miljömässiga och sociala aspekter genom tillämpning av fysisk planering i kust- och havsområden och kunskap i havsfrågor.

⁽¹⁾ EUT C 143, 22.5.2012, s. 125.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 21 maj 2013 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 10 juni 2013.

⁽³⁾ EUT L 164, 25.6.2008, s. 19.

- (8) Olje- och gasverksamhet till havs förekommer i ett antal områden i unionen och det finns utsikter till ny regional utveckling i medlemsstaternas havsområden, med teknisk utveckling som tillåter borrning i mer utmanande miljöer. Produktion av olja och gas till havs är ett betydande inslag inom en trygg energiförsörjning för unionen.
- (9) Det nuvarande divergenta och splittrade regelverket när det gäller säkerheten vid olje- och gasverksamhet till havs i unionen och branschens nuvarande säkerhetsrutiner ger inte helt tillfredsställande garantier för att risken för olyckor till havs minimeras inom unionen och, för den händelse en olycka inträffar i medlemsstaternas havsområden, för att en så effektiv hantering som möjligt sätts in i tid. Inom befintliga ordningar för skadeståndsansvar går det inte alltid att med säkerhet peka ut ansvarig part, som inte heller alltid kan eller är skyldig att betala samtliga kostnader för att avhjälpa den skada denna vållat. Den ansvariga parten bör alltid med säkerhet kunna identifieras innan olje- och gasverksamhet till havs inleds.
- (10) Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 94/22/EG av den 30 maj 1994 om villkoren för beviljande och utnyttjande av tillstånd för prospektering efter samt undersökning och produktion av kolväten⁽¹⁾ får olje- och gasverksamhet till havs i unionen bedrivas efter erhållande av ett tillstånd. I detta sammanhang måste licensmyndigheten beakta de tekniska och ekonomiska riskerna och, där så är lämpligt, tidigare visat ansvarstagande från sökande som anhåller om exklusiva prospekterings- och produktionslicenser. Man behöver se till att den tillståndsgivande myndigheten (licensmyndigheten), när den granskar licensinnehavarens tekniska och ekonomiska förmåga även noggrant granskar dennes förmåga att sörja för en kontinuerlig, säker och effektiv verksamhet under alla förutsebara förhållanden. Vid bedömningen av den ekonomiska förmågan hos enheter som ansöker om tillstånd i enlighet med direktiv 94/22/EG bör medlemsstaterna kontrollera att sådana enheter har lämnat tillräckliga bevis för att lämpliga åtgärder har vidtagits eller kommer att vidtas för att täcka skadeståndsansvar till följd av allvarliga olyckor.
- (11) Man behöver klargöra att alla innehavare av tillstånd för olje- och gasverksamhet till havs enligt direktiv 94/22/EG även är ansvariga "verksamhetsutövare" i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/35/EG av den 21 april 2004 om miljöansvar för att förebygga och avhjälpa miljöskador⁽²⁾ och inte bör delegera sitt ansvar i detta hänseende till tredje parter som de anlitar.
- (12) Samtidigt som ett allmänt tillstånd enligt direktiv 94/22/EG garanterar exklusiva rättigheter för licensinnehavaren att prospektera efter eller producera olja eller gas i ett givet licensområde bör olje- och gasverksamhet till havs i det området vara föremål för kontinuerlig sakkunnig tillsyn av medlemsstaternas tillsynsmyndigheter för att säkerställa att det finns effektiva kontroller för att förebygga allvarliga olyckor och begränsa deras konsekvenser för människor, miljön och en säker energiförsörjning.
- (13) Olje- och gasverksamhet till havs bör endast utföras av verksamhetsutövare som utsetts av licensinnehavare eller licensmyndigheter. En verksamhetsutövare kan, beroende på affärsöverenskommelser eller nationella administrativa krav, vara en tredje part, en licensinnehavare eller en av licensinnehavarna. Verksamhetsutövaren bör alltid vara den enhet som har det övergripande ansvaret för drifts-säkerheten och bör alltid ha behörighet att agera i detta hänseende. Denna funktion beror på vilket specifikt stadium den verksamhet som omfattas av licensen befinner sig i. Verksamhetsutövarens uppgift är därför brunnsvksamhet i prospekteringsstadiet och drivandet av en produktionsanläggning i produktionsstadiet. Det bör vara möjligt att den verksamhetsutövare som ansvarar för brunnen i prospekteringsstadiet och den som driver en produktionsanläggning i produktionsstadiet är samma enhet för ett givet licensområde.
- (14) Verksamhetsutövare bör begränsa risken för allvarliga olyckor så långt det är praktiskt möjligt, till den gräns där kostnaden för ytterligare riskminskning skulle vara helt oproportionell i förhållande till fördelarna med en sådan minskning. Det bör göras kontinuerliga översyner av att riskminskningsåtgärderna är praktiskt genomförbara, med beaktande av ny kunskap och teknisk utveckling. Vid bedömningen av huruvida tidsåtgång, kostnader och insatser skulle vara helt oproportionella i förhållande till fördelarna med en ytterligare riskminskning bör hänsyn tas till den risknivå som enligt bästa praxis gäller för den verksamhet som utförs.
- (15) Det är viktigt att se till att allmänheten i god tid ges praktiska möjligheter att delta i beslutsfattandet när det gäller verksamhet som skulle kunna medföra betydande inverkan på miljön i unionen. Denna policy överensstämmer med unionens internationella åtaganden, såsom FN/ECE-konventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor⁽³⁾ (Århuskonventionen). Artikel 6 i Århuskonventionen innehåller bestämmelser om allmänhetens deltagande i beslut om de särskilda verksamheter som förtecknas i bilaga I till konventionen och om andra verksamheter som inte förtecknas där men som kan ha betydande påverkan på miljön. Enligt artikel 7 i Århuskonventionen ska allmänheten delta i planer och program på miljöområdet.

(1) EGT L 164, 30.6.1994, s. 3.

(2) EUT L 143, 30.4.2004, s. 56.

(3) EUT L 124, 17.5.2005, s. 4.

- (16) Unionsrättsakter innehåller tillämpliga krav gällande utarbetandet av planer och projekt, särskilt i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planer och programs miljöpåverkan ⁽¹⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/35/EG av den 26 maj 2003 om åtgärder för allmänhetens deltagande i utarbetandet av vissa planer och program avseende miljön ⁽²⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt ⁽³⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/18/EU av den 4 juli 2012 om åtgärder för att förebygga och begränsa faran för allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår ⁽⁴⁾. All olje- och gasprospektering till havs omfattas emellertid inte av befintliga unionskrav gällande allmänhetens deltagande. Detta gäller särskilt beslutsfattande som syftar eller kan leda till att prospekteringsverksamhet inleds från en icke producerande anläggning. Sådan prospekteringsverksamhet kan emellertid under vissa omständigheter få betydande inverkan på miljön och beslutsfattandet bör därför vara föremål för allmänhetens deltagande enligt Århuskonventionen.
- (17) Inom unionen finns det redan exempel på goda normer inom nationell tillsynspraxis gällande olje- och gasverksamhet till havs. Dessa tillämpas emellertid inkonsekvent inom unionen och ännu har ingen medlemsstat införlivat all bästa praxis för tillsyn i sin lagstiftning för att förebygga allvarliga olyckor eller begränsa följderna för människors liv och hälsa samt för miljön. Bästa tillsynspraxis behövs för att få till stånd en effektiv lagstiftning som säkerställer högsta säkerhetsstandarder och miljöskydd, och detta kan uppnås bland annat genom att för ändamålet relevanta funktioner integreras i en behörig myndighet som kan begära in resurser från ett eller flera nationella organ.
- (18) I enlighet med rådets direktiv 92/91/EEG av den 3 november 1992 om minimikrav för förbättring av arbetstagarnas säkerhet och hälsa inom den del av utvinningsindustrin som utnyttjar borrhning (elfte särdirektivet enligt artikel 16.1 i direktiv 89/391/EEG) ⁽⁵⁾ bör arbetstagare och/eller deras företrädare rådfrågas om frågor som rör säkerhet och hälsa på arbetsplatsen och tillåtas delta i diskussioner om alla frågor som rör säkerhet och hälsa på arbetsplatsen. Dessutom innebär bästa praxis inom unionen att samrådsmekanismer ska upprättas formellt av medlemsstaterna på trepartsbasis som omfattar den behöriga myndigheten, verksamhetsutövare och ägare samt företrädare för arbetstagare. Ett exempel på sådana formella samråd är Internationella arbetsorganisationens konvention om samråd på trepartsbasis för att främja genomförandet av ILO:s normer, 1976 (nr 144)
- (19) Medlemsstaterna bör se till att den behöriga myndigheten har laglig befogenhet och tillräckliga resurser för att kunna vidta effektiva, proportionella och transparenta verkställighetsåtgärder, som i tillämpliga fall inbegriper att stoppa verksamheter om verksamhetsutövarens och ägarens prestation avseende säkerhet och miljöskydd är otillfredsställande.
- (20) Den behöriga myndighetens oberoende och objektivitet bör säkerställas. I detta avseende visar erfarenheterna från allvarliga olyckor tydligt att man genom organisation av administrativa befogenheter i en medlemsstat kan förebygga intressekonflikter, om det görs en tydlig gränsdragning mellan tillsynsfunktionerna och därtill hörande beslut om säkerhet och miljö till havs och tillsynsfunktionerna för ekonomisk utveckling av naturresurser till havs, inbegripet licensiering och hantering av intäkter. Det bästa sättet att förebygga sådana intressekonflikter är att totalt separera den behöriga myndigheten från de funktioner som rör den ekonomiska utvecklingen av naturresurser till havs.
- (21) Att fullständigt separera den behöriga myndigheten från ekonomisk utveckling av naturresurser till havs kan dock vara en oproportionell åtgärd i medlemsstater där olje- och gasverksamheten till havs är liten. Den berörda medlemsstaten förväntas i sådana fall tillämpa bästa möjliga alternativa arrangemang för att säkerställa den behöriga myndighetens oberoende och objektivitet.
- (22) Särskild lagstiftning är nödvändig för att hantera de allvarliga farorna knutna till gas- och oljeindustrin till havs, i synnerhet i fråga om processäkerhet, säker inneslutning av kolväten, strukturell integritet, förebyggande av brand och explosioner, evakuering, utrymning och räddning och att begränsa miljökonsekvenser efter en allvarlig olycka.
- (23) Detta direktiv bör inte påverka krav som ställs enligt andra unionsrättsakter, särskilt inom området arbetstagares säkerhet och hälsa i arbetet, i synnerhet rådets direktiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet ⁽⁶⁾ och direktiv 92/91/EEG.

⁽¹⁾ EGT L 197, 21.7.2001, s. 30.

⁽²⁾ EUT L 156, 25.6.2003, s. 17.

⁽³⁾ EUT L 26, 28.1.2012, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT L 197, 24.7.2012, s. 1.

⁽⁵⁾ EGT L 348, 28.11.1992, s. 9.

⁽⁶⁾ EGT L 183, 29.6.1989, s. 1.

- (24) En ordning för verksamheter till havs måste gälla verksamheter som utförs såväl på fasta som på rörliga anläggningar samt gälla under livscykeln för prospekterings- och produktionsverksamheter, från utformning till avveckling och slutlig nedläggning.
- (25) Den bästa praxis som nu finns tillgänglig för förebyggande av allvarliga olyckor inom olje- och gasverksamhet till havs grundar sig på en strategi med fastställda mål och uppnående av önskvärda resultat via en grundlig riskvärdering och tillförlitliga ledningssystem.
- (26) Enligt bästa praxis inom unionen uppmuntras verksamhetsutövare och ägare att upprätta effektiva företagspolicer för säkerhet och miljö och ge dem verkan i ett övergripande säkerhets- och miljöförvaltningssystem och en insatsplan. För att inrätta lämpliga arrangemang för förebyggande av allvarliga olyckor bör verksamhetsutövare och ägare uttömmande och systematiskt kartlägga alla scenarier i fråga om allvarliga olyckor med koppling till samtliga riskfyllda verksamheter som kan bedrivas på anläggningen, inbegripet allvarliga olyckors inverkan på miljön. Denna bästa praxis kräver även en bedömning av sannolikheten för och konsekvenserna av och därmed risken för allvarliga olyckor och de åtgärder som är nödvändiga för att förebygga dem samt de åtgärder som är nödvändiga för räddningsinsatser om en allvarlig olycka ändå skulle inträffa. Riskbedömningar och arrangemang för förebyggande av allvarliga olyckor bör tydligt beskrivas och sammanställas i rapporten om allvarliga faror. Rapporten om allvarliga faror bör komplettera det dokument avseende säkerhet och hälsa som avses i direktiv 92/91/EEG. Arbetstagarna bör rådfrågas under de relevanta stadierna av utformningen av rapporten om allvarliga faror. Rapporten om allvarliga faror bör grundligt utvärderas och godkännas av den behöriga myndigheten.
- (27) För att bibehålla en effektiv kontroll över allvarliga faror i medlemsstaternas havsområden bör rapporten om allvarliga faror upprättas och vid behov ändras avseende alla väsentliga aspekter under en produktionsanläggnings livscykel, inbegripet utformning, drift, verksamhet i kombination med andra anläggningar, förflyttning av en sådan anläggning inom den berörda medlemsstatens havsområden, större förändringar och slutlig nedläggning. Rapporten om allvarliga faror bör även utarbetas för icke producerande anläggningar och vid behov ändras för att beakta väsentliga ändringar av anläggningen. Ingen anläggning bör drivas i medlemsstaternas havsområden om inte den behöriga myndigheten har godkänt rapporten om allvarliga faror som lämnats in av verksamhetsutövaren eller ägaren. Den behöriga myndighetens godkännande av rapporten om allvarliga faror bör inte innebära att ansvar för kontrollen av allvarliga faror överförs från verksamhetsutövaren eller ägaren till den behöriga myndigheten.
- (28) Brunnsverksamhet bör endast utföras av en anläggning som har den tekniska förmågan att hantera alla förutsebara faror vid brunnsläget och för vars del en rapport om allvarliga faror har godkänts.
- (29) Utöver användning av en lämplig anläggning bör verksamhetsutövaren utarbeta en detaljerad utformningsplan och en verksamhetsplan som är relevant för de aktuella omständigheterna och farorna med varje brunnsverksamhet. I enlighet med bästa praxis inom unionen bör verksamhetsutövaren möjliggöra en oberoende expertgranskning av brunnsplaner till den behöriga myndigheten i tillräckligt god tid för att den behöriga myndigheten ska kunna vidta eventuella nödvändiga åtgärder avseende den planerade brunnsverksamheten. Innan någon borrning inleds får medlemsstaterna införa striktare nationella krav i detta avseende.
- (30) För att säkerställa en säker utformning och kontinuerligt säker verksamhet måste branschen följa bästa praxis enligt gällande normer och riktlinjer. Dessa normer och riktlinjer bör uppdateras på grundval av ny kunskap och innovation för att säkerställa kontinuerlig förbättring. Verksamhetsutövare, ägare och behöriga myndigheter bör samarbeta för att fastställa prioriteringar för införande av nya eller förbättrade normer och riktlinjer med ledning av erfarenheten från Deepwater Horizon-olyckan och andra allvarliga olyckor. Med beaktande av fastställda prioriteringar bör utarbetande av nya eller förbättrade normer och riktlinjer beställas utan dröjsmål.
- (31) Med hänsyn till komplexiteten i olje- och gasverksamhet till havs kräver verksamhetsutövarnas och ägarnas genomförande av bästa praxis en ordning för oberoende verifiering av avgörande säkerhets- och miljökomponenter under anläggningens hela livscykel, och i fråga om produktionsanläggningar även under utformningsstadiet.
- (32) I den mån som mobila offshorebörplattformar förflyttas och ska anses vara fartyg, omfattas de av internationella sjöfartskonventioner, särskilt Solas, Marpol eller motsvarande normer i tillämplig version av Code for the construction and equipment of mobile offshore drilling units (MODU Code). Sådana mobila offshorebörplattformar omfattas när de förflyttas i havsområden av unionsrätten om hamnstatskontroll och bör överensstämma med flaggstatskraven. Detta direktiv är tillämpligt på sådana enheter när de placeras till havs för borrning, produktion eller annan verksamhet med anknytning till olje- och gasverksamhet till havs.

- (33) Rapporten om allvarliga faror bör bland annat ta hänsyn till riskerna för miljön, inbegripet konsekvenser som klimatförhållanden och klimatförändringar har på anläggningarnas motståndskraft på lång sikt. Med tanke på att olje- och gasverksamhet till havs i en medlemsstat kan ha betydande skadliga effekter på miljön i en annan medlemsstat är det nödvändigt att fastställa och tillämpa särskilda bestämmelser i enlighet med FN/ECE-konventionen om miljökonsekvensbeskrivningar i ett gränsöverskridande sammanhang, utfärdad i Esbo (Finland) den 25 februari 1991. Medlemsstater med havsområden men där olje- och gasverksamhet till havs inte bedrivs bör utse kontaktpunkter för att underlätta ett effektivt samarbete i detta hänseende.
- (34) Verksamhetsutövarna bör utan dröjsmål meddela medlemsstaterna om att en allvarlig olycka har inträffat, eller kan vara på väg att inträffa, så att en berörd medlemsstat kan börja vidta lämpliga åtgärder. Därför bör verksamhetsutövarna i meddelandet ta med lämpliga och tillräckliga uppgifter om platsen för den inträffade eller nära förestående allvarliga olyckan samt om olyckans omfattning och karaktär, deras egna avhjälpande åtgärder och värsta tänkbara spridningsscenario, inbegripet risken för spridning över gränser.
- (35) För att säkerställa en effektiv respons på nödsituationer bör verksamhetsutövare ta fram interna insatsplaner som är platsspecifika och baserade på risker och faroscenarier som konstaterats i rapporten om allvarliga faror, lämna in dessa till de behöriga myndigheterna och upprätthålla sådana resurser som krävs för omedelbart utförande av dessa planer när så behövs. När det gäller mobila offshoreborrplattformar bör verksamhetsutövare se till att ägarnas interna insatsplaner för anläggningen vid behov ändras för att kunna tillämpas på den specifika platsen och farorna med brunnsverksamheten. Dessa ändringar bör ingå i anmälan om brunnsverksamhet. Huruvida räddningsresurserna är tillräckligt tillgängliga bör bedömas med avseende på förmågan att sätta in dem på en olyckplats. Verksamhetsutövarna bör säkerställa och regelbundet prova att räddningsresurserna är förberedda och effektiva. Om det är skäligen motiverat kan räddningsarrangemangen bygga på snabb transport av räddningsutrustningen, till exempel topptättningsanordningar, och andra resurser från avlägsna platser
- (36) Enligt bästa praxis världen över måste licensinnehavare, verksamhetsutövare och ägare ha det huvudsakliga ansvaret för kontroll av de risker som de genom sin verksamhet ger upphov till, inbegripet verksamhet som utförs av uppdragstagare på deras vägnar, och måste därför inom sin företagsstrategi för förebyggande av allvarliga olyckor ha mekanismer och ansvarighet på högsta nivå inom företaget för konsekvent tillämpning av denna strategi inom hela organisationen i och utanför unionen.
- (37) Ansvariga verksamhetsutövare och ägare bör förväntas utföra sin verksamhet världen över i enlighet med bästa praxis och standarder. En konsekvent tillämpning av denna bästa praxis och dessa standarder bör bli obligatorisk inom unionen och verksamhetsutövare och ägare som är registrerade i en medlemsstat bör tillämpa företagsstrategin för förebyggande av allvarliga olyckor när de bedriver verksamhet utanför medlemsstaternas havsområden så långt detta är möjligt enligt det tillämpliga nationella regelverket.
- (38) Även om verkställighet av företagsstrategin för förebyggande av allvarliga olyckor eventuellt inte är möjlig utanför unionen, bör medlemsstaterna säkerställa att verksamhetsutövare och ägare i sina dokument om företagsstrategin för förebyggande av allvarliga olyckor tar med sin olje- och gasverksamhet till havs utanför unionen.
- (39) Information om allvarliga olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs utanför unionen kan bidra till att öka kunskaperna om möjliga orsaker samt till viktiga lärdomar och en utveckling av regelverket. Därför bör alla medlemsstater, inbegripet medlemsstater som är inlandsstater och de medlemsstater med havsområden som inte har olje- och gasverksamhet till havs eller licensverksamhet i detta avseende, begära rapporter om allvarliga olyckor inträffar utanför unionen vilka inbegriper företag som är registrerade inom deras territorium och förmedla denna information på unionsnivå. Kravet på rapportering bör inte påverka räddningsinsatserna eller de rättsliga förfarandena gällande en olycka. I stället bör de inriktas på olyckans betydelse, så att säkerheten vid olje- och gasverksamhet till havs i unionen kan förbättras.
- (40) Medlemsstater bör förutsätta att verksamhetsutövare och ägare, när de tillämpar bästa praxis, upprättar effektivt samarbete med den behöriga myndigheten och stöder bästa tillsynspraxis från den behöriga myndighetens sida och proaktivt säkerställer högsta säkerhetsnivåer, inbegripet, när så krävs, upphör med verksamheten utan att den behöriga myndigheten måste ingripa.
- (41) För att säkerställa att inga relevanta säkerhetsproblem förbises eller lämnas utan beaktande är det viktigt att fastställa och uppmuntra till effektiva system för konfidentiell rapportering av sådana problem samt skydd för anmälare. Även om medlemsstaterna inte kan verkställa regler utanför unionen bör dessa system möjliggöra rapportering av problem som påpekats av personer som deltar i olje- och gasverksamhet till havs utanför unionen.
- (42) Utbyte av jämförbar information mellan medlemsstater försvåras och blir otillförlitlig på grund av avsaknaden av ett gemensamt format för rapportering av information

i alla medlemsstater. Ett gemensamt format för verksamhetsutövarnas och ägarnas rapportering av information till medlemsstaten skulle ge insyn i verksamhetsutövarnas och ägarnas prestation avseende säkerhet och miljöskydd och skulle ge allmänheten tillgång till relevant och unionsövergripande jämförbar information om säkerheten inom olje- och gasverksamhet till havs och bidra till att sprida vunna lärdomar från allvarliga olyckor och händelser som skulle kunna ha lett till olyckor.

- (43) För att säkerställa enhetliga villkor för informationsutbyte och uppmuntra till transparens inom olje- och gassektorn till havs bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter gällande formatet för och uppgifterna i den information som ska utbytas och göras tillgänglig för allmänheten. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter ⁽¹⁾.
- (44) Det rådgivande förfarandet bör användas för antagandet av relevanta genomförandeakter eftersom dessa akter endast är av praktisk natur. Således är tillämpningen av granskningsförfarandet inte motiverat.
- (45) För att underlätta allmänhetens förtroende för anseendet och integriteten för olje- och gasverksamhet till havs i unionen bör medlemsstaterna utfärda regelbundna rapporter om verksamhet och tillbud till kommissionen. Kommissionen bör regelbundet offentliggöra rapporter om verksamhetsnivåerna i unionen och trenderna inom säkerhets- och miljöprestandan för olje- och gassektorn till havs. Medlemsstaterna bör utan dröjsmål underrätta kommissionen och alla andra medlemsstater vars territorium eller havsområden påverkas, samt den berörda allmänheten, om en allvarlig olycka.
- (46) Erfarenheterna visar att man måste sörja för konfidentialitet beträffande känslig information för att främja en öppen dialog mellan den behöriga myndigheten och verksamhetsutövare och ägare. För det ändamålet bör dialogen mellan verksamhetsutövarna och ägarna, å ena sidan, och samtliga medlemsstater, å andra sidan, baseras på relevanta befintliga internationella rättsinstrument och unionsrätt om tillgång till miljörelevant information under iakttagande av övergripande krav på säkerhet och miljöskydd.
- (47) Värdet av samarbete mellan myndigheter med behörighet i fråga om verksamhet till havs har tydligt fastställts av verksamheterna inom North Sea Offshore Authorities Forum (forumet för Nordsjöns offshore-myndigheter) och International Regulators Forum. Liknande samarbete har

inrättats över hela unionen inom expertgruppen Europeiska unionens grupp av myndigheter för olje- och gasverksamhet till havs (EUOAG) ⁽²⁾, vars uppgift är att främja ett effektivt samarbete mellan nationella företrädare och kommissionen, däribland spridning av bästa praxis och operativa underrättelser och fastställande av prioriteringar för höjda normer samt för att bistå kommissionen med råd om reformer av regelverket.

- (48) Räddningsresurser och -planering för allvarliga olyckor bör effektiviseras genom ett systematiskt och planerat samarbete mellan medlemsstaterna och mellan medlemsstaterna och olje- och gasbranschen samt genom att man tillsammans delar kompatibla räddningsresurser, inbegripet expertis. Där så är lämpligt bör dessa resurser och denna planering även inbegripa de befintliga resurserna och det bistånd som finns tillgängligt inom unionen, i synnerhet genom Europeiska sjösäkerhetsbyrån (nedan kallad *byrån*) inrättad genom (EG) nr 1406/2002 ⁽³⁾ och unionens civilskyddsmekanism, inrättad genom rådets beslut 2007/779/EG, Euratom ⁽⁴⁾. Medlemsstaterna bör också kunna begära ytterligare bistånd från byrån genom unionens civilskyddsmekanism.
- (49) Enligt förordning (EG) nr 1406/2002 har byrån inrättats för att skapa en hög, enhetlig och effektiv sjösäkerhetsnivå och en hög nivå när det gäller att förhindra förorening från fartyg inom unionen samt för att säkerställa insatser vid föroreningar av havet orsakade av olje- och gasanläggningar.
- (50) Vid fullgörandet av skyldigheterna enligt detta direktiv bör det beaktas att marina vatten som omfattas av medlemsstaternas suveränitet eller suveräna rättigheter och jurisdiktion anses utgöra en integrerad del av de fyra marina regioner som anges i artikel 4.1 i direktiv 2008/56/EG, nämligen Östersjön, nordöstra Atlanten, Medelhavet och Svarta havet. Av detta skäl bör unionen som en prioritering stärka samordningen med tredjeländer som har suveränitet eller suveräna rättigheter och jurisdiktion över marina vatten i dessa marina regioner. Lämpliga samarbetsramar inbegriper regionala sjöfartskonventioner, i enlighet med definitionen i artikel 3.10 i direktiv 2008/56/EG.
- (51) Vad gäller Medelhavet vidtogs i förbindelse med detta direktiv de nödvändiga åtgärderna för unionens anslutning till protokollet om skydd av Medelhavet mot förorening orsakad av prospektering och utvinning på

⁽¹⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

⁽²⁾ Kommissionens beslut av den 19 januari 2012 om inrättandet av Europeiska unionens grupp av myndigheter för olje- och gasverksamhet till havs (EUT C 18, 21.1.2012, s. 8).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1406/2002 av den 27 juni 2002 om inrättande av en europeisk sjösäkerhetsbyrå (EGT L 208, 5.8.2002, s. 1).

⁽⁴⁾ EUT L 314, 1.12.2007, s. 9.

kontinentalsockeln och i områden på eller under havsbotten ⁽¹⁾ ("offshore-protokollet") till konventionen om skydd av Medelhavets marina miljö och kustregion ("Barcelona-konventionen"), vilken ingicks genom rådets beslut 77/585/EEG ⁽²⁾.

- (52) De arktiska vattnen är en intilliggande marin miljö av unik och alldeles särskild betydelse för unionen och spelar en viktig roll när det gäller att begränsa klimatförändring. De allvarliga miljöaspekterna avseende de arktiska vattnen kräver särskild uppmärksamhet för att säkerställa miljöskyddet för Arktis avseende all olje- och gasverksamhet till havs, inklusive prospektering, med tanke på risken för allvarliga olyckor och behovet av effektiva insatser. De medlemsstater som är medlemmar av Arktiska rådet uppmanas att aktivt främja högsta miljösäkerhet i detta sårbara och unika ekosystem, till exempel genom att internationella instrument skapas för förebyggande av, beredskap för och insatser vid marina oljeföroreningar i Arktis och till exempel genom att bygga vidare på arbetet i den arbetsgrupp som Arktiska rådet inrättat och Arktiska rådets gällande riktlinjer för gas och olja till havs.
- (53) Nationella externa krisplaner bör baseras på riskbedömning, med beaktande av rapporterna om allvarliga faror för anläggningar som är belägna i de berörda havsområdena. I relaterade platsspecifika insatsplaner för begränsning av allvarliga olyckor bör medlemsstaterna beakta de senaste riskanalys- och kartläggningsriktlinjerna för katastrofhantering som utarbetats av kommissionen.
- (54) För effektiva insatser i nödsituationer krävs omedelbara åtgärder från verksamhetsutövarens och ägarens sida och ett nära samarbete med medlemsstaternas organ för räddningsinsatser, som samordnar insättandet av ytterligare räddningsresurser allt eftersom situationen utvecklar sig. Dessa insatser bör även inbegripa en grundlig undersökning av nödsituationen, vilken bör påbörjas utan dröjsmål i syfte att sörja för minimal förlust av relevant information och bevisning. Efter en nödsituation bör medlemsstaterna dra vederbörliga slutsatser och vidta alla nödvändiga åtgärder.
- (55) Det är av avgörande vikt att all relevant information, även tekniska uppgifter och parametrar, finns tillgänglig för senare utredning. Medlemsstaterna bör se till att relevanta uppgifter samlas in under olje- och gasverksamhet till havs och i händelse av en allvarlig olycka att relevanta uppgifter säkras och att insamlingen av uppgifter i vederbörlig ordning intensifieras. Medlemsstaterna bör uppmuntra till användning av lämpliga tekniska hjälpmedel för att främja de relevanta uppgifternas tillförlitlighet och registrering samt förhindra eventuell manipulation av dessa.
- (56) För att säkerställa ett effektivt genomförande av kraven i detta direktiv bör effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner för överträdelser införas.
- (57) För att anpassa vissa bilagor för att inkludera ytterligare information som kan bli nödvändig mot bakgrund av teknisk utveckling bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på ändringar av kraven i vissa bilagor till detta direktiv. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter, bör den se till att relevanta dokument översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (58) Definitionen av skador på vatten i direktiv 2004/35/EG bör ändras för att säkerställa att licensinnehavares ansvar enligt det direktivet gäller medlemsstaternas marina vatten i enlighet med definitionen i direktiv 2008/56/EG.
- (59) Många bestämmelser i detta direktiv är inte relevanta för medlemsstater som är inlandsstater, nämligen Luxemburg, Slovakien, Tjeckien, Ungern och Österrike. Det är emellertid önskvärt att dessa medlemsstater i sina bilaterala kontakter med tredjeländer och relevanta internationella organisationer verkar för de principer och höga standarder som finns i unionsrätten vad gäller säkerheten för olje- och gasverksamhet till havs.
- (60) Alla medlemsstater med havsområden tillåter inte olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion. Dessa medlemsstater deltar inte i licensgivningen för och förebyggandet av allvarliga olyckor vid sådana verksamheter. Därför vore det en oproportionell och onödigt skyldighet för dessa medlemsstater att införliva och genomföra samtliga bestämmelser i detta direktiv. Emellertid kan olyckor vid verksamheter till havs påverka deras kuster. Därför bör dessa medlemsstater bland annat vara beredda att agera och företa utredningar av allvarliga olyckor och bör samarbeta genom kontaktpunkter med andra berörda medlemsstater och relevanta tredjeländer.

⁽¹⁾ Rådets beslut av den 17 december 2012 om Europeiska unionens anslutning till protokollet om skydd av Medelhavet mot förorening orsakad av prospektering och utvinning på kontinentalsockeln och i områden på eller under havsbotten (EUT L 4, 9.1.2013, s. 13).

⁽²⁾ EGT L 240, 19.9.1977, s. 1.

- (61) På grund av sitt geografiska läge ägnar sig inte medlemsstater som är inlandsstater åt licensgivning av, och förebyggande av allvarliga olyckor vid, olje- och gasverksamhet till havs och de påverkas inte heller potentiellt av sådana olyckor i andra medlemsstaters havsområden. Därför bör de inte vara tvungna att införliva flertalet av bestämmelserna i detta direktiv. Om ett företag som själv eller genom dotterföretag är verksamt inom olje- och gasverksamhet till havs utanför unionen är registrerat i en medlemsstat som är en inlandsstat bör den medlemsstaten begära att det berörda företaget tillhandahåller en rapport om sådana olyckor, vilken kan förmedlas på unionsnivå, för att alla berörda parter i unionen ska kunna dra nytta av erfarenheter från sådana olyckor.
- (62) Utöver de åtgärder som införs genom detta direktiv bör kommissionen undersöka andra lämpliga möjligheter att förbättra förebyggandet av allvarliga olyckor och begränsa deras verkningar.
- (63) Verksamhetsutövarna bör se till att de har tillgång till tillräckliga fysiska, personella och finansiella resurser för att kunna förebygga allvarliga olyckor och begränsa konsekvenserna av sådana olyckor. Eftersom inga befintliga instrument för ekonomisk säkerhet, inbegripet arrangemang för riskdelning ("risk pooling"), kan hantera alla tänkbara följder av allvarliga olyckor bör kommissionen genomföra ytterligare analyser och studier av lämpliga åtgärder för att säkerställa ett tillräckligt stabilt skadeståndsansvarssystem för skador i samband med olje- och gasverksamhet till havs samt krav på ekonomisk förmåga, vilket inbegriper tillgång till lämpliga instrument för finansiell säkerhet eller andra arrangemang. Detta kan omfatta en undersökning av om det är möjligt att införa ett ömsesidigt kompensationsystem. Kommissionen bör lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om sina resultat, vid behov åtföljd av förslag.
- (64) På unionsnivå är det viktigt att de tekniska normerna kompletteras med ett motsvarande regelverk i form av produktsäkerhetslagstiftning och att dessa normer gäller alla anläggningar till havs inom medlemsstaternas havsområden och inte bara icke mobila produktionsanläggningar. Kommissionen bör därför fortsatt analysera de produktsäkerhetsnormer som är tillämpliga på olje- och gasverksamhet till havs.
- (65) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att fastställa minimikrav för att förebygga allvarliga olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs och begränsa konsekvenserna av sådana olyckor, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, på grund av de föreslagna åtgärdernas omfattning och verkningar, och det därför bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL 1

INLEDANDE BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. Detta direktiv fastställer minimikrav för att förebygga allvarliga olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs och för att begränsa konsekvenserna av sådana olyckor.
2. Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av unionsrätt gällande säkerhet och hälsa för arbetstagare på arbetsplatsen, särskilt direktiv 89/391/EEG och 92/91/EEG.
3. Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av direktiven 94/22/EG, 2001/42/EG, 2003/4/EG⁽¹⁾, 2003/35/EG, 2010/75/EU⁽²⁾ och 2011/92/EU.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. allvarlig olycka: med avseende på en anläggning eller ansluten infrastruktur:
 - a) ett tillbud som orsakar en explosion, brand, förlust av kontroll över en brunn eller utsläpp av olja, gas eller farliga ämnen som orsakar eller sannolikt kan orsaka dödsfall eller allvarliga personskador,
 - b) ett tillbud som leder till allvarliga skador på anläggningen eller ansluten infrastruktur och som orsakar, eller sannolikt kan orsaka, dödsfall eller allvarliga personskador,
 - c) alla andra tillbud som leder till att minst fem personer som befinner sig på anläggningen till havs där farokällan finns, eller som utövar olje- och gasverksamhet till havs vid eller i anslutning till anläggningen eller ansluten infrastruktur, avlider eller skadas allvarligt, eller

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/4/EG av den 28 januari 2003 om allmänhetens tillgång till miljöinformation (EUT L 41, 14.2.2003, s. 26).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar) (EUT L 334, 17.12.2010, s. 17).

d) ett allvarligt miljötillbud som följer av de tillbud som avses i leden a, b och c.

För att avgöra om ett tillbud utgör en allvarlig olycka enligt leden a, b eller d ska en anläggning som normalt är obemannad behandlas som om den vore bemannad.

2. till havs eller havsområde: belägen i en medlemsstats territorialhav, exklusiva ekonomiska zon eller på dess kontinentalsockel enligt Förenta nationernas havsrättskonvention.
3. olje- och gasverksamhet till havs: all verksamhet som har koppling till en anläggning eller ansluten infrastruktur, inbegripet utformning, planering, konstruktion, drift och avveckling, med koppling till prospektering och produktion av olja eller gas men inte inbegripet transport av olja och gas från en kust till en annan.
4. risk: en kombination av sannolikheten för en händelse och konsekvenserna av händelsen.
5. verksamhetsutövare: en enhet som har utsetts av licensinnehavaren eller licensmyndigheten till att utföra olje- och gasverksamhet till havs, inbegripet planering och brunnsvksamhet eller förvaltning och kontroll av en produktionsanläggnings funktioner.
6. lämplig: adekvat eller fullständigt lämplig, med beaktande av proportionella insatser och kostnader, för ett givet krav eller en given situation, med utgångspunkt i objektiva bevis och visat genom en analys, jämförelse med lämpliga normer eller andra lösningar, som används i jämförbara situationer av andra myndigheter eller andra branscher.
7. enhet: en fysisk eller juridisk person eller en grupp av sådana personer.
8. godtagbar: vad gäller en risk, en risknivå vid vilken tid, kostnader eller insatser för att ytterligare minska denna skulle vara helt oproportionella i förhållande till fördelarna med en sådan minskning. Vid bedömningen av huruvida tidsåtgång, kostnader eller insatser skulle vara helt oproportionella i förhållande till fördelarna med en ytterligare riskminskning ska hänsyn tas till den risknivå som enligt bästa praxis gäller för företaget.

9. licens: ett tillstånd för olje- och gasverksamhet till havs enligt direktiv 94/22/EG.

10. licensområde: det geografiska område som omfattas av licensen.

11. licensinnehavare: innehavaren eller de gemensamma innehavarna av en licens.

12. uppdragstagare: en enhet som verksamhetsutövaren eller ägaren har anlitat för att utföra vissa specifika uppgifter för verksamhetsutövarens eller ägarens räkning.

13. licensmyndighet: den myndighet som ansvarar för beviljandet av tillstånd eller övervakning av utnyttjande av tillstånd i enlighet med direktiv 94/22/EG.

14. behörig myndighet: den myndighet som har utsetts enligt detta direktiv och som ansvarar för de uppgifter som den tilldelats genom detta direktiv. Den behöriga myndigheten kan bestå av ett eller flera offentliga organ.

15. prospektering: borrhning i ett prospekteringsområde och all relaterad olje- och gasverksamhet till havs som föregår produktionsrelaterad verksamhet.

16. produktion: utvinning till havs av olja och gas från de underjordiska skikten i licensområdet, inbegripet bearbetning av olja och gas till havs och transport av denna genom ansluten infrastruktur.

17. icke producerande anläggning: en anläggning som inte används för olje- och gasproduktion.

18. allmänheten: en eller flera enheter och, i överensstämmelse med nationell lagstiftning eller praxis, deras sammanslutningar, organisationer eller grupper.

19. anläggning: en stationär, fast eller mobil installation, eller en kombination av installationer som är permanent sammanlänkade genom broar, bryggor eller andra strukturer, vilken används för olje- och gasverksamhet till havs eller i samband med sådan verksamhet. Anläggningar omfattar mobila offshoreborrplattformar endast när de placeras i havsområden för borrhning, produktion eller annan verksamhet med anknytning till olje- och gasverksamhet till havs.

20. produktionsanläggning: en anläggning som används för produktion.
21. ansluten infrastruktur: inom säkerhetsområdet eller inom ett näraliggande område längre bort från anläggningen, enligt medlemsstatens bedömning,
- a) alla brunnar samt tillhörande strukturer, kompletterande enheter och utrustning som är anslutna till anläggningen,
- b) anordningar på eller fästade vid anläggningens huvudstruktur,
- c) alla rörledningsanordningar som är anslutna till anläggningen.
22. godkännande: vad gäller rapportering om allvarliga faror, skriftligt meddelande från den behöriga myndigheten till verksamhetsutövaren eller ägaren om att rapporten, om den utförs på angivet sätt, uppfyller kraven i detta direktiv. Ett godkännande innebär inte att ansvaret för begränsning av allvarliga faror överförs till den behöriga myndigheten.
23. allvarlig fara: en situation som kan leda till en allvarlig olycka.
24. brunnverksamhet: varje verksamhet med anknytning till en brunn som skulle kunna resultera i oavsiktligt utsläpp av ämnen som kan leda till en allvarlig olycka, inbegripet borring av hål, reparation eller anpassning av brunnar, upphörande av brunnverksamheten och slutgiltig avveckling av en brunn.
25. kombinerad verksamhet: en verksamhet som utförs från en anläggning tillsammans med en eller flera andra anläggningar för syften som rör den eller de andra anläggningarna och som därmed i betydande grad påverkar säkerhetsriskerna för personer eller miljöskyddet vid en eller samtliga anläggningar.
26. säkerhetsområde: ett område inom ett avstånd på 500 meter från någon av anläggningens delar, vilket medlemsstaten fastställt.
27. ägare: en enhet som har laglig rätt att kontrollera driften av en icke producerande anläggning,
28. intern insatsplan: en plan som upprättas av verksamhetsutövaren eller ägaren, enligt kraven i detta direktiv, med de åtgärder som ska vidtas för att förhindra eskalering, eller begränsa konsekvenserna av en allvarlig olycka i samband med olje- och gasverksamhet till havs.
29. oberoende verifiering: en bedömning och bekräftelse av giltigheten i särskilda skriftliga redogörelser från en enhet eller en organisatorisk del av verksamhetsutövaren eller ägaren som inte står under kontroll av eller inflytande från den enhet eller organisatoriska del som använder dessa redogörelser.
30. väsentlig ändring:
- a) vad gäller en rapport om allvarliga faror, en förändring av den grund på vilken den ursprungliga rapporten godtogs, inbegripet bland annat fysiska anpassningar, tillgång till ny kunskap eller teknik och förändringar av den operativa styrningen,
- b) vid en anmälan om brunnverksamhet eller kombinerad verksamhet, en förändring av grunden för inlämnandet av den ursprungliga anmälan, inbegripet bland annat fysiska anpassningar, ersättande av en anläggning med en annan, tillgång till ny kunskap eller teknik och förändringar av den operativa förvaltningen.
31. inledande av verksamhet: den tidpunkt då anläggningen eller ansluten infrastruktur för första gången används för den verksamhet som den är utformad för.
32. räddningseffektivitet vid oljeutsläpp: effektiviteten hos systemen för beredskap vid utsläpp i fråga om att hantera ett oljeutsläpp på grundval av en analys av hur ofta, hur länge och när miljöförhållanden föreligger som skulle omöjliggöra en insats. Bedömningen av räddningseffektiviteten vid oljeutsläpp ska uttryckas som en procentandel av den tid som sådana förhållanden inte föreligger och omfattar en beskrivning av de operativa begränsningar som gäller för anläggningarna till följd av denna bedömning.
33. avgörande säkerhets- och miljökomponenter: delar av en anläggning, inbegripet datorprogram, som syftar till att förebygga eller begränsa konsekvenserna av en allvarlig olycka eller som, om de havererar, skulle kunna orsaka eller starkt bidra till en allvarlig olycka.
34. samråd på trepartsbasis: formella arrangemang för att möjliggöra dialog och samarbete mellan den behöriga myndigheten, verksamhetsutövaren och ägare samt företrädare för arbetstagare.
35. bransch: enheter som är direkt involverade i olje- och gasverksamhet till havs som omfattas av detta direktiv, eller vilkas verksamheter är nära förbundna med de verksamheterna.

36. extern insatsplan: en lokal, nationell eller regional strategi för att förhindra eskalering eller begränsa konsekvenserna av en allvarlig olycka i samband med olje- och gasverksamhet till havs genom användning av verksamhetsutövarens alla tillgängliga resurser som beskrivs i den relevanta interna insatsplanen och eventuella extra resurser som medlemsstaterna tillhandahåller.
37. allvarligt miljötillbud: ett tillbud som resulterar eller sannolikt kan resultera i betydande negativa verkningar på miljön, i enlighet med direktiv 2004/35/EG.

KAPITEL II

FÖREBYGGANDE AV ALLVARLIGA OLYCKOR I SAMBAND MED OLJE- OCH GASVERKSAMHET TILL HAVS

Artikel 3

Allmänna principer för riskhantering vid olje- och gasverksamhet till havs

1. Medlemsstaterna ska kräva att verksamhetsutövare ser till att alla lämpliga åtgärder vidtas för att förhindra allvarliga olyckor vid olje- och gasverksamhet till havs.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att verksamhetsutövare inte befrias från sina skyldigheter enligt detta direktiv genom det faktum att uppdragstagarens åtgärder eller försummelse har lett eller bidragit till allvarliga olyckor.
3. Vid en allvarlig olycka ska medlemsstaterna se till att verksamhetsutövarna vidtar alla lämpliga åtgärder för att begränsa dess effekter på människors hälsa och miljön.
4. Medlemsstaterna ska begära att verksamhetsutövarna ser till att olje- och gasverksamhet till havs utförs på grundval av en systematisk riskhantering, så att den kvarstående risken för att allvarliga olyckor drabbar människor, miljön och anläggningar till havs är godtagbar.

Artikel 4

Licensernas säkerhets- och miljöaspekter

1. Medlemsstaterna ska se till att beslut om beviljande eller överföring av licenser för att bedriva olje- och gasverksamhet till havs tar hänsyn till att den som ansöker om en sådan licens har förmåga att uppfylla kraven för verksamheter inom ramen för en sådan licens enligt vad som krävs i tillämpliga bestämmelser i unionsrätten, särskilt detta direktiv.
2. I synnerhet ska vid bedömningen av den tekniska och ekonomiska förmågan hos den som ansöker om en licens vederbörlig hänsyn tas till följande:

- a) Risken, farorna och all annan relevant information avseende det berörda licensområdet, i förekommande fall inbegripet den kostnad som förstöringen av den marina miljön för med sig och som avses i artikel 8.1 c i direktiv 2008/56/EG.
- b) Det aktuella stadiet i olje- och gasverksamheten till havs.
- c) Sökandens ekonomiska förmåga, inbegripet eventuell ekonomisk säkerhet, att täcka skadeståndsansvar som möjligen kan uppstå som en följd av den aktuella olje- och gasverksamheten till havs, inbegripet skadeståndsansvar för skador som kan uppstå, förutsatt att sådant skadeståndsansvar föreskrivs i nationell rätt.
- d) Den tillgängliga informationen om sökandens säkerhets- och miljöprestanda, även med avseende på allvarliga olyckor, i enlighet med vad som är lämpligt för den verksamhet för vilken licens söks.

Innan licensmyndigheten beviljar eller överför en licens för olje- och gasverksamhet till havs, ska den när så är lämpligt samråda med den behöriga myndigheten.

3. Medlemsstaterna ska se till att licensmyndigheten inte beviljar någon licens om den inte anser att den sökande har styrkt att lämpliga åtgärder har vidtagits eller kommer att vidtas, på grundval av arrangemang som medlemsstaterna ska besluta om, för att täcka skadeståndsansvar som kan uppstå som en följd av sökandens olje- och gasverksamhet till havs. Sådana åtgärder ska gälla från och med det att olje- och gasverksamhet till havs inleds. Medlemsstaten ska kräva att sökande på lämpligt sätt tillhandahåller bevis på sin tekniska och ekonomiska förmåga och övrig relevant information gällande det område som omfattas av licensen och det specifika stadiet i olje- och gasverksamhet till havs.

Medlemsstaterna ska bedöma om de åtgärder som avses i första stycket är tillfredsställande för att fastställa huruvida sökanden har tillräckliga ekonomiska resurser för att omedelbart inleda och utan avbrott genomföra alla nödvändiga åtgärder för effektiv beredskap och efterföljande sanering och hjälpåtgärder.

Medlemsstaterna ska göra det lättare att sätta in hållbara ekonomiska instrument eller andra arrangemang för att hjälpa licenssökande att påvisa sin ekonomiska förmåga enligt första stycket.

Medlemsstaterna ska som minimikrav fastställa förfaranden för snabb och adekvat handläggning av krav på ersättning, även vad gäller ersättning som ska betalas ut för gränsöverskridande tillbud.

Medlemsstaterna ska kräva att licensinnehavaren upprätthåller tillräcklig förmåga att fullgöra sina ekonomiska skyldigheter till följd av skadeståndsansvar för olje- och gasverksamhet till havs.

4. Licensmyndigheten eller licensinnehavaren ska utse verksamhetsutövaren. Om verksamhetsutövaren ska utses av licensinnehavaren ska licensmyndigheten meddelas om utnämningen i förväg. I sådana fall får licensmyndigheten, om så krävs i samråd med den behöriga myndigheten, invända mot utnämningen av verksamhetsutövaren. Om en sådan invändning görs ska medlemsstaten begära att licensinnehavaren utser en lämplig alternativ verksamhetsutövare eller ta på sig det ansvar som verksamhetsutövaren har enligt detta direktiv.

5. Licensieringsförfaranden för olje- och gasverksamhet till havs som gäller ett visst licensområde ska organiseras så att den information som samlats in till följd av prospekteringen kan beaktas av medlemsstaten innan produktionen inleds.

6. När en licenssökandes tekniska och finansiella kapacitet ska bedömas ska särskild uppmärksamhet ägnas miljömässigt känsliga marina miljöer och kustmiljöer, i synnerhet sådana ekosystem som spelar en viktig roll för mildring av och anpassning till klimatförändringar, exempelvis saltängar och sjögräsängar, samt skyddade marina områden, exempelvis särskilda bevarandeområden i enlighet med rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾, särskilda skyddsområden i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG av den 30 november 2009 om bevarande av vilda fåglar⁽²⁾ och marina skyddsområden som erkänts av unionen eller berörda medlemsstater inom ramen för internationella eller regionala avtal som de är parter i.

Artikel 5

Allmänhetens deltagande i samband med miljöeffekterna av planerad olje- och gasprospekteringsverksamhet till havs

1. Borrning av en prospekteringsbrunn från en icke producerande anläggning får inte inledas om inte medlemsstatens berörda myndigheter i förväg har säkerställt ett reellt deltagande av allmänheten på ett tidigt stadium vad gäller de möjliga miljöeffekterna av den planerade olje- och gasverksamheten till havs i enlighet med andra unionsrättsakter, särskilt direktiv 2001/42/EG eller 2011/92/EU.

2. Om initiativ till allmänhetens deltagande inte tagits enligt punkt 1, ska medlemsstaterna se till att följande åtgärder vidtas:

a) Allmänheten ska, antingen genom offentliga tillkännagivanden eller på annat lämpligt sätt, till exempel genom elektroniska medier, informeras om var det planeras att tillåta prospekteringsverksamhet.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EUT L 20, 26.1.2010, s. 7.

b) Det ska fastställas vilken del av allmänheten som berörs, inbegripet den del av allmänheten som sannolikt skulle påverkas eller ha intresse av beslutet att tillåta prospekteringsverksamhet, inbegripet relevanta icke-statliga organisationer, till exempel de som främjar miljöskydd, och andra relevanta organisationer.

c) Relevant information om sådana planerade verksamheter, inklusive bland annat information om rätten att delta i beslutsfattandet och om till vem synpunkter eller frågor kan skickas, ska göras tillgänglig för allmänheten.

d) Allmänheten har rätt att inkomma med synpunkter och åsikter när alla alternativ står öppna, innan beslut om att tillåta prospektering fattas.

e) När beslut enligt led d fattas ska vederbörlig hänsyn tas till resultaten av allmänhetens deltagande.

f) Medlemsstaterna i fråga ska, efter att ha gått igenom kommentarerna och åsikterna från allmänhetens sida, snabbt informera allmänheten om de beslut som har fattats och de skäl och överväganden som dessa grundar sig på, inbegripet information om förfarandet för allmänhetens deltagande.

Rimliga tidsramar ska fastställas, vilka ska ge tillräckligt med tid för vart och ett av de olika stegen i allmänhetens deltagande.

3. Denna artikel gäller inte områden som omfattats av licens före den 18 juli 2013.

Artikel 6

Olje- och gasverksamhet till havs inom licensområden

1. Medlemsstaterna ska se till att produktionsanläggningar och ansluten infrastruktur endast drivs i licensområden och endast av verksamhetsutövare som utsetts för det avsedda syftet, i enlighet med artikel 4.4.

2. Medlemsstaterna ska kräva att licensinnehavaren ser till att verksamhetsutövaren har förmåga att uppfylla kraven för angiven verksamhet inom ramen för licensen.

3. Medan olje- och gasverksamhet till havs pågår ska medlemsstaterna kräva att licensinnehavaren vidtar alla rimliga åtgärder för att se till att verksamhetsutövaren uppfyller kraven, utför sina uppgifter och uppfyller sina åtaganden enligt detta direktiv.

4. Om den behöriga myndigheten fastställer att verksamhetsutövaren inte längre har förmåga att uppfylla de relevanta kraven enligt detta direktiv ska licensmyndigheten informeras. Därefter ska licensmyndigheten meddela detta till licensinnehavaren och licensinnehavaren ska ta på sig ansvaret för utförandet av skyldigheterna i fråga och genast för licensmyndigheten föreslå en ersättande verksamhetsutövare.

5. Medlemsstaterna ska se till att verksamhet med koppling till produktionsanläggningar och icke producerande anläggningar inte inleds eller fortsätter förrän rapporten om allvarliga faror har godkänts av den behöriga myndigheten i enlighet med detta direktiv.

6. Medlemsstaterna ska se till att brunnsverksamhet eller kombinerad verksamhet inte inleds eller fortsätter förrän rapporten om allvarliga faror för de berörda anläggningarna har godkänts i enlighet med detta direktiv. Vidare får sådan verksamhet inte inledas eller fortsätta utan att en anmälan om brunnsverksamhet eller en anmälan om kombinerad verksamhet har lämnats in, i enlighet med artikel 11.1 h respektive 11.1 i, till den behöriga myndigheten eller om den behöriga myndigheten invänder mot innehållet i en anmälan.

7. Medlemsstaterna ska se till att ett säkerhetsområde upprättas kring anläggningen och att fartyg förbjuds att gå in i och uppehålla sig i detta område.

Förbudet ska emellertid inte gälla fartyg som går in i eller uppehåller sig i säkerhetsområdet

- a) i samband med utplacering, inspektion, provning, reparationer, underhåll, modifiering, förnyelse eller avlägsnande av undervattenskablar eller rörledningar i eller i närheten av säkerhetsområdet,
- b) för att tillhandahålla tjänster för, transportera personer eller varor till eller från någon anläggning i säkerhetsområdet,
- c) för att inspektera någon anläggning eller ansluten infrastruktur i säkerhetsområdet under medlemsstaternas överinseende,
- d) i samband med räddning av eller försök att rädda liv eller egendom,
- e) på grund av dåliga väderförhållanden,
- f) i sjönöd, eller
- g) om verksamhetsutövaren, ägaren eller medlemsstaten där säkerhetsområdet är beläget har gett sitt tillstånd.

8. Medlemsstaterna ska inrätta en mekanism för effektivt deltagande i samråd på trepartsbasis mellan den behöriga myn-

digheten, verksamhetsutövare och ägare samt företrädare för arbetstagare om utformningen av normer och strategier för förebyggande av allvarliga olyckor.

Artikel 7

Skadeståndsansvar för skada på miljön

Utan att det påverkar den nuvarande omfattningen av skadeståndsansvaret för förebyggande åtgärder och hjälpåtgärder enligt direktiv 2004/35/EG ska medlemsstaterna se till att licensinnehavaren hålls ekonomiskt ansvarig för förebyggande och avhjälpan av miljöskador enligt definitionen i det direktivet vilka orsakas av olje- och gasverksamhet till havs som utförs av eller på uppdrag av licensinnehavaren eller verksamhetsutövaren.

Artikel 8

Utseende av behörig myndighet

1. Medlemsstaterna ska utse en behörig myndighet med ansvar för följande tillsynsfunktioner:

- a) Bedömning och godkännande av rapporter om allvarliga faror, bedömning av anmälningar om utformning och bedömning av anmälningar om brunnsverksamhet eller kombinerade verksamheter och andra liknande dokument som inlämnas till den.
- b) Kontroll av verksamhetsutövers och ägares efterlevnad av detta direktiv, inbegripet inspektioner, utredningar och verkställighetsåtgärder.
- c) Rådgivning till andra myndigheter eller organ inbegripet licensmyndigheten.
- d) Framtagande av årsplaner i enlighet med artikel 21.
- e) Upprättande av rapporter.
- f) Samarbete med behöriga myndigheter eller kontaktpunkter i enlighet med artikel 27.

2. Medlemsstaterna ska alltid se till att den behöriga myndigheten är oberoende och objektiv när den utför sina tillsynsfunktioner och i synnerhet i fråga om punkt 1 a, b och c. Följaktligen ska intressekonflikter förebyggas mellan den behöriga myndighetens tillsynsfunktioner enligt detta direktiv och tillsynsfunktioner med koppling till den ekonomiska utvecklingen av naturresurser till havs och licensieringen av olje- och gasverksamhet till havs i medlemsstaten samt uppbörd och hantering av intäkter från denna verksamhet.

3. För att uppnå de mål som fastställs i punkt 2 ska medlemsstaterna kräva att den behöriga myndighetens tillsynsfunktioner utförs inom en myndighet som är oberoende av de funktioner i medlemsstaten som har en koppling till den ekonomiska utvecklingen av naturresurser till havs och licensieringen av olje- och gasverksamhet till havs i medlemsstaten samt upp- börd och hantering av intäkter från denna verksamhet.

Om antalet normalt bemannade anläggningar är mindre än sex, får den berörda medlemsstaten välja att inte tillämpa första stycket. Ett sådant beslut får inte påverka dess skyldigheter enligt punkt 2.

4. Medlemsstaterna ska offentliggöra en beskrivning av hur den behöriga myndigheten är organiserad, bland annat skälet till varför de har inrättat den behöriga myndigheten på detta sätt, samt av hur de har säkerställt att tillsynsfunktionerna i punkt 1 utförs och att skyldigheterna i punkt 2 fullgörs.

5. Medlemsstaterna ska se till att den behöriga myndigheten har adekvata personella och ekonomiska resurser för att utföra sina uppgifter enligt detta direktiv. Dessa resurser ska stå i proportion till medlemsstaternas olje- och gasverksamhet till havs.

6. Medlemsstaterna får ingå formella avtal med lämpliga unionsbyråer eller i förekommande fall andra lämpliga organ, för tillhandahållandet av specialistkunskap till stöd för den behöriga myndighetens utförande av sina tillsynsfunktioner. Vid tillämpningen av denna punkt ska ett organ inte anses vara lämpligt om dess objektivitet kan ifrågasättas på grund av en intressekonflikt.

7. Medlemsstaterna får upprätta mekanismer genom vilka kostnaderna för den behöriga myndighetens utförande av sina uppgifter enligt detta direktiv kan återfås från licensinnehavare eller verksamhetsutövare eller ägare.

8. Om den behöriga myndigheten består av mer än ett organ ska medlemsstaterna göra sitt yttersta för att undvika överlappning av tillsynsfunktioner organen emellan. Medlemsstaterna får utse ett av de ingående organen till ledande organ med ansvar för samordning av tillsynsfunktionerna enligt detta direktiv och för rapportering till kommissionen.

9. Medlemsstaterna ska övervaka den behöriga myndighetens arbete och vidta de åtgärder som krävs för att den ska bli mer effektiv när den utför de tillsynsfunktioner som anges i punkt 1.

Artikel 9

Den behöriga myndighetens uppgifter

Medlemsstaterna ska se till att den behöriga myndigheten

- a) agerar oberoende av strategier, regleringsbeslut eller andra aspekter som saknar koppling till dess uppgifter enligt detta direktiv,
- b) tydliggör omfattningen av sitt ansvar och verksamhetsutövarens och ägarens ansvar för kontrollen av risker för allvarliga olyckor enligt detta direktiv,
- c) inrättar en policy, processer och förfaranden för omsorgsfull bedömning av rapporter om allvarliga faror och anmälningar som lämnats in enligt artikel 11 samt för kontroll av efterlevnaden av detta direktiv inom medlemsstatens jurisdiktion, inklusive inspektion, utredning och verkställighetsåtgärder,
- d) delger verksamhetsutövare och ägare policyn, processerna och förfarandena enligt led c och tillhandahåller allmänheten sammanfattningar av dessa,
- e) där så krävs, utformar och genomför samordnade eller gemensamma förfaranden med andra myndigheter i medlemsstaten för att utföra uppgifterna enligt detta direktiv,
- f) grundar sin policy och organisation samt sina operativa förfaranden på de principer som anges i bilaga III.

Artikel 10

Europeiska sjösäkerhetsbyråns uppgifter

1. Europeiska sjösäkerhetsbyrån (nedan kallad *byrån*) ska förse medlemsstaterna och kommissionen med tekniskt och vetenskapligt stöd i enlighet med sitt uppdrag enligt förordning (EG) nr 1406/2002.

2. Inom ramen för sitt uppdrag ska byrån

- a) bistå kommissionen och den drabbade medlemsstaten, på dess begäran, med att upptäcka och övervaka ett olje- eller gasutsläpps omfattning,
- b) på medlemsstaternas begäran bistå dem vid utarbetandet och genomförandet av externa insatsplaner, särskilt när det finns gränsöverskridande konsekvenser i och utanför medlemsstaternas havsområden,
- c) på grundval av medlemsstaternas externa och interna insatsplaner tillsammans med medlemsstaterna och verksamhetsutövarna utarbeta en katalog över den räddningsutrustning och de räddningstjänster som finns att tillgå.

3. Byrån får på begäran
- a) bistå kommissionen vid bedömningen av medlemsstaternas externa insatsplaner för att kontrollera att planerna överensstämmer med direktivet,
 - b) granska övningar som fokuserar på testning av gränsöverskridande och unionsrelaterade mekanismer för nödsituationer.

KAPITEL III

FÖRBEREDELSE FÖR OCH GENOMFÖRANDE AV OLJE- OCH GASVERKSAMHET TILL HAVS

Artikel 11

Dokument som ska lämnas in för genomförande av olje- och gasverksamhet till havs

1. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövaren eller ägaren till den behöriga myndigheten inlämnar följande dokument:
- a) Företagsstrategin för förebyggande av allvarliga olyckor eller en adekvat beskrivning av denna, i enlighet med artikel 19.1 och 19.5.
 - b) Säkerhets- och miljöledningssystemet för anläggningen eller en adekvat beskrivning av detta, i enlighet med artikel 19.3 och 19.5.
 - c) I händelse av en planerad produktionsanläggning, en anmälan om utformning i enlighet med kraven i bilaga I del 1.
 - d) En beskrivning av systemet för oberoende verifiering i enlighet med artikel 17.
 - e) En rapport om allvarliga faror i enlighet med artiklarna 12 och 13.
 - f) I händelse av en väsentlig ändring eller nedmontering av en anläggning, en ändrad rapport om allvarliga faror i enlighet med artiklarna 12 och 13.
 - g) Den interna insatsplanen eller en adekvat beskrivning av denna i enlighet med artiklarna 14 och 28.
 - h) Avseende brunnsvksamhet, en anmälan om brunnsvksamheten och uppgifter om brunnsvksamheten i enlighet med artikel 15.
 - i) I händelse av kombinerad verksamhet, en anmälan om den kombinerade verksamheten i enlighet med artikel 16.

- j) I händelse av en befintlig produktionsanläggning som ska flyttas till en ny produktionsplats, där den ska drivas, en anmälan om förflyttning i enlighet med bilaga I del 1.

- k) Alla andra relevanta dokument som den behöriga myndigheten begär.

2. De dokument som ska lämnas in enligt punkterna 1 a, b, d och g ska inkluderas i rapporten om allvarliga faror enligt punkt 1 e. Företagsstrategin för förebyggande av allvarliga olyckor för den verksamhetsutövaren som ansvarar för brunnsvksamheten ska även inkluderas i den anmälan om brunnsvksamhet som ska inlämnas enligt punkt 1 h.

3. Den anmälan om utformning som krävs enligt punkt 1 c ska lämnas in till den behöriga myndigheten inom en tidsfrist som den behöriga myndigheten har fastställt före den planerade inlämningen av rapporten om allvarliga faror för den planerade verksamheten. Den behöriga myndigheten ska svara på anmälan om utformning med synpunkter som ska beaktas i rapporten om allvarliga faror.

4. Om en befintlig produktionsanläggning ska tas in på eller lämna en medlemsstats havsområden ska verksamhetsutövaren skriftligen meddela den behöriga myndigheten före det datum då det är tänkt att produktionsanläggningen ska tas in på eller lämna medlemsstatens havsområden.

5. Den anmälan om förflyttning som krävs enligt punkt 1 j ska lämnas in till den behöriga myndigheten på ett tillräckligt tidigt stadium i den föreslagna utvecklingen för att verksamhetsutövaren ska kunna beakta de faktorer som den behöriga myndigheten fört fram under färdigställandet av rapporten om allvarliga faror.

6. Om det föreligger en väsentlig ändring som har en inverkan på anmälan om utformning eller förflyttning innan rapporten om allvarliga faror har lämnats in ska den behöriga myndigheten snarast möjligt meddelas denna ändring.

7. Den rapport om allvarliga faror som krävs enligt punkt 1 e ska före den planerade driftstarten inlämnas till den behöriga myndigheten inom en tidsfrist som den behöriga myndigheten har fastställt.

Artikel 12

Rapport om allvarliga faror för en produktionsanläggning

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att verksamhetsutövaren utarbetar en rapport om allvarliga faror för en produktionsanläggning, som ska lämnas in enligt artikel 11.1 e. Den rapporten ska innehålla de uppgifter som anges i bilaga I delarna 2 och 5 och ska uppdateras när så är lämpligt eller när den behöriga myndigheten så begär.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att företrädare för arbetstagare rådfrågas vid relevanta stadier i utarbetandet av rapporten om allvarliga faror för en produktionsanläggning och att detta styrks i enlighet med bilaga II del 2.3.

3. Rapporten om allvarliga faror för en produktionsanläggning kan utarbetas för en grupp anläggningar om den behöriga myndigheten godkänner detta.

4. Om ytterligare information krävs innan en rapport om allvarliga faror kan godkännas, ska medlemsstaterna se till att verksamhetsutövaren, på begäran av den behöriga myndigheten, tillhandahåller sådan information och gör nödvändiga ändringar av rapporten om allvarliga faror.

5. När anpassningar som innebär en väsentlig ändring av produktionsanläggningen ska göras, eller om nedmontering av en fast produktionsanläggning planeras, ska verksamhetsutövaren utarbeta en ändrad rapport om allvarliga faror som ska inlämnas enligt artikel 11.1 f inom en tidsfrist som fastställs av den behöriga myndigheten i enlighet med bilaga I del 6.

6. Medlemsstaterna ska se till att de planerade anpassningarna inte genomförs, eller att nedmontering inte påbörjas, förrän den behöriga myndigheten har godkänt den ändrade rapporten om allvarliga faror för produktionsanläggningen.

7. Verksamhetsutövaren ska minst vart femte år eller tidigare, när den behöriga myndigheten så kräver, genomföra en grundlig översyn av rapporten om allvarliga faror för en produktionsanläggning. Resultaten av översynen ska meddelas den behöriga myndigheten.

Artikel 13

Rapport om allvarliga faror för en icke producerande anläggning

1. Medlemsstaterna ska se till att ägaren utarbetar en rapport om allvarliga faror för en icke producerande anläggning, som ska lämnas in enligt artikel 11.1 e. Den rapporten ska innehålla de uppgifter som anges i bilaga I delarna 3 och 5 och ska ses över när så är lämpligt eller när den behöriga myndigheten så begär.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att företrädare för arbetstagare rådfrågas i relevanta skeden under utarbetandet av rapporten om allvarliga faror för en icke producerande anläggning och att detta styrks i enlighet med bilaga I del 3 punkt 2.

3. Om ytterligare information krävs innan en rapport om allvarliga faror för en icke producerande anläggning kan godkännas ska medlemsstaterna se till att ägaren, på begäran av den

behöriga myndigheten, tillhandahåller sådan information och gör nödvändiga ändringar av den inlämnade rapporten om allvarliga faror.

4. När anpassningar som innebär en väsentlig ändring av den icke producerande anläggningen ska göras, eller om nedmontering av en fast icke producerande anläggning planeras, ska ägaren utarbeta en ändrad rapport om allvarliga faror som ska inlämnas enligt artikel 11.1 f inom en tidsfrist som fastställs av den behöriga myndigheten i enlighet med bilaga II del 6, punkterna 1, 2 och 3.

5. För en fast icke producerande anläggning ska medlemsstaterna se till att de planerade anpassningarna inte genomförs, eller nedmontering inte påbörjas, förrän den behöriga myndigheten har godkänt den ändrade rapporten om allvarliga faror för den icke producerande anläggningen.

6. För mobila icke producerande anläggningar ska medlemsstaterna se till att de planerade anpassningarna inte genomförs förrän den behöriga myndigheten har godkänt den ändrade rapporten om allvarliga faror för den mobila icke producerande anläggningen.

7. Ägaren ska minst vart femte år eller tidigare, när den behöriga myndigheten så kräver, genomföra en grundlig översyn av rapporten om allvarliga faror för en icke producerande anläggning. Resultaten av översynen ska meddelas den behöriga myndigheten.

Artikel 14

Interna insatsplaner

1. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövare, eller när så är lämpligt, ägare, upprättar interna insatsplaner som ska lämnas in enligt artikel 11.1 g. Planerna ska utarbetas i enlighet med artikel 28 med beaktande av den riskhantering vid allvarliga olyckor som genomförts under utarbetandet av den senaste rapporten om allvarliga faror. Planen ska innehålla en analys av räddningseffektiviteten vid oljeutsläpp.

2. Om en mobil, icke producerande anläggning ska användas för brunnsvksamhet, ska man i den interna insatsplanen för anläggningen beakta den riskbedömning som gjorts under utarbetandet av den anmälan om brunnsvksamhet som ska lämnas in enligt artikel 11.1 h. Om den interna insatsplanen måste ändras på grund av brunnens karaktär eller belägenhet ska medlemsstaterna säkerställa att den verksamhetsutövare som ansvarar för brunnen lämnar in den ändrade interna insatsplanen, eller en adekvat beskrivning av denna, till den behöriga myndigheten för att komplettera den aktuella anmälan om brunnsvksamhet.

3. Om en icke producerande anläggning ska användas för att utföra kombinerad verksamhet ska den interna insatsplanen ändras så att den omfattar den kombinerade verksamheten och inlämnas till den behöriga myndigheten för att komplettera den aktuella anmälan om kombinerad verksamhet.

Artikel 15

Anmälan om brunnsvetsamhet och uppgifter om brunnsvetsamhet

1. Medlemsstaterna ska sörja för att verksamhetsutövare som ansvarar för en brunn utarbetar den anmälan som enligt artikel 11.1 h ska lämnas in till den behöriga myndigheten. Den ska lämnas in inom en tidsfrist som den behöriga myndigheten har fastställt, innan brunnsvetsamheten inleds. Anmälan om brunnsvetsamhet ska innehålla uppgifter om brunnens utformning och den föreslagna borrningen i enlighet med bilaga I del 4. Denna ska innehålla en analys av räddningseffektiviteten vid oljeutsläpp.

2. Den behöriga myndigheten ska behandla anmälan och, om det anses nödvändigt, vidta lämpliga åtgärder innan brunnsvetsamheten inleds, vilket kan innebära förbud mot att inleda verksamheten.

3. Medlemsstaterna ska se till att den verksamhetsutövare som ansvarar för brunnen involverar det oberoende verifieringsorganet i planeringen och utarbetandet av en väsentlig ändring av den inlämnade anmälan om brunnsvetsamhet enligt artikel 17.4 b och omedelbart informerar den behöriga myndigheten om alla väsentliga ändringar av den inlämnade anmälan om brunnsvetsamhet. Den behöriga myndigheten ska beakta dessa förändringar och, om det anses nödvändigt, vidta lämpliga åtgärder.

4. Medlemsstaterna ska se till att den verksamhetsutövare som ansvarar för brunnen rapporterar om brunnsvetsamheten till den behöriga myndigheten enligt kraven i bilaga II. Rapporterna ska lämnas in veckovis, med början den dag då brunnsvetsamheten inleds, eller i intervall som anges av den behöriga myndigheten.

Artikel 16

Anmälan om kombinerad verksamhet

1. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövare och ägare som deltar i en kombinerad verksamhet gemensamt utarbetar en anmälan som ska inlämnas enligt artikel 11.1 i. Anmälan ska innehålla de uppgifter som anges i bilaga II del 7. Medlemsstaterna ska se till att en av de berörda verksamhetsutövarna lämnar in anmälan om kombinerad verksamhet till den behöriga myndigheten. Anmälan ska inlämnas inom en tidsfrist som den behöriga myndigheten har fastställt innan den kombinerade verksamheten inleds.

2. Den behöriga myndigheten ska behandla anmälan och, om det anses nödvändigt, vidta lämpliga åtgärder innan den kombinerade verksamheten inleds, vilket kan innebära förbud mot att inleda verksamheten.

3. Medlemsstaterna ska se till att den verksamhetsutövare som lämnade in anmälan utan dröjsmål informerar den behöriga myndigheten om alla väsentliga ändringar av den inlämnade anmälan. Den behöriga myndigheten ska beakta dessa ändringar och, om det anses nödvändigt, vidta lämpliga åtgärder.

Artikel 17

Oberoende verifiering

1. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövare och ägare inrättar system för oberoende verifiering och att de utarbetar beskrivningar av sådana system, som ska lämnas in enligt artikel 11.1 d, och inkluderas i det säkerhets- och miljöledningssystem som lämnas in enligt artikel 11.1 b. Beskrivningen ska innehålla de uppgifter som anges i bilaga I del 5.

2. Resultaten av den oberoende verifieringen ska inte påverka skyldigheten för verksamhetsutövaren eller ägaren att se till att den utrustning och de system som kontrolleras fungerar på ett korrekt och säkert sätt.

3. Valet av ett oberoende verifieringsorgan och utformningen av system för oberoende verifiering ska uppfylla kriterierna i bilaga V.

4. Systemen för oberoende verifiering ska inrättas

a) för anläggningar, för att ge en oberoende försäkran om att de avgörande säkerhets- och miljökomponenter som fastställts i riskbedömningen för anläggningen, och beskrivs i rapporten om allvarliga faror, är lämpliga och att systemet för undersökning och provning av de avgörande säkerhets- och miljökomponenterna är lämpligt och aktuellt och fungerar som det ska,

b) med avseende på anmälningar om brunnsvetsamhet för att ge en oberoende försäkran om att brunnens utformning och kontrollåtgärder alltid är lämpliga för de förhållanden som förväntas råda vid brunnen.

5. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövare och ägare reagerar på och vidtar lämpliga åtgärder med utgångspunkt i det oberoende verifieringsorganets råd.

6. Medlemsstaterna ska kräva att verksamhetsutövare och ägare ser till att den rådgivning som mottagits från det oberoende verifieringsorganet enligt punkt 4 a och register över de åtgärder som vidtagits på grundval av den rådgivningen görs tillgängliga för den behöriga myndigheten och bevaras av verksamhetsutövaren eller ägaren under sex månader efter det att den aktuella olje- och gasverksamheten till havs har avslutats.

7. Medlemsstaterna ska kräva att verksamhetsutövare som ansvarar för brunnen ser till att det oberoende verifieringsorganets resultat och synpunkter enligt punkt 4 b i denna artikel och deras reaktioner och åtgärder med avseende på dessa redovisas i den anmälan om brunnsverksamhet som utarbetas i enlighet med artikel 15.

8. För en produktionsanläggning ska kontrollsystemet vara etablerat innan utformningen avslutas. För icke producerande anläggningar ska systemet vara etablerat innan verksamhet i medlemsstaternas havsområden inleds.

Artikel 18

Den behöriga myndighetens befogenhet avseende verksamheten vid anläggningar

Medlemsstaterna ska se till att den behöriga myndigheten

- a) förbjuder drift eller inledande av verksamhet för en anläggning eller ansluten infrastruktur om de åtgärder som föreslås i rapporten om allvarliga faror för förebyggande eller begränsning av konsekvenserna av allvarliga olyckor eller de anmälningar om brunnsverksamhet eller kombinerad verksamhet som lämnats in enligt artikel 11.1 h respektive 11.1 i anses vara otillräckliga för att uppfylla kraven i detta direktiv,
- b) i undantagsfall och om den anser att säkerhet och miljöskydd inte äventyras, förkortar det tidsintervall som krävs mellan inlämnandet av rapporten om allvarliga faror eller andra dokument som ska lämnas in enligt artikel 11 och innan verksamheten inleds,
- c) kräver att verksamhetsutövaren vidtar sådana proportionella åtgärder som den behöriga myndigheten anser vara nödvändiga för att säkerställa efterlevnaden av artikel 3.1,
- d) när artikel 6.4 är tillämplig, vidtar åtgärder för att säkerställa att verksamheten förblir säker,
- e) har befogenhet att kräva förbättringar och vid behov förbjuda den fortsatta driften av någon anläggning eller del av en sådan eller ansluten infrastruktur om resultaten av en inspektion, ett fastställande enligt artikel 6.4, en regelbunden översyn av rapporten om allvarliga faror som inlämnats enligt artikel 11.1 e eller ändringar av anmälningar som inlämnats enligt artikel 11 visar att kraven i detta direktiv inte är uppfyllda eller att det finns skäligen farhågor gällande säkerheten för olje- och gasverksamheten till havs eller anläggningarna.

KAPITEL IV

STRATEGI FÖR FÖREBYGGANDE AV OLYCKOR

Artikel 19

Verksamhetsutövares och ägares förebyggande av allvarliga olyckor

1. Medlemsstaterna ska kräva att verksamhetsutövare och ägare utarbetar ett dokument som anger deras företagsstrategi för förebyggande av allvarliga olyckor, vilken ska lämnas in enligt artikel 11.1 a, och ser till att den tillämpas genomgående i deras olje- och gasverksamhet till havs, bland annat genom inrättande av lämpliga övervakningsarrangemang för att säkerställa strategins effektivitet. Dokumentet ska innehålla de uppgifter som anges i bilaga I del 8.

2. I företagsstrategin för förebyggande av allvarliga olyckor ska hänsyn tas till verksamhetsutövarnas övergripande ansvar för bland annat kontrollen av risker för allvarliga olyckor som följer av verksamheten och för kontinuerlig förbättring av kontrollen av sådana risker, så att en hög skyddsnivå hela tiden upprätthålls.

3. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövare och ägare utarbetar ett dokument som anger deras säkerhets- och miljöledningssystem, som ska lämnas in enligt artikel 11.1 b. Det dokumentet ska innehålla en beskrivning av

- a) de organisatoriska arrangemangen för verifiering av allvarliga faror,
- b) arrangemangen för utarbetande och inlämning av rapporter om allvarliga faror, samt, i tillämpliga fall, andra dokument enligt detta direktiv, och
- c) system för oberoende verifiering som utarbetats enligt artikel 17.

4. Medlemsstaterna ska skapa möjligheter för verksamhetsutövare och ägare att bidra till de mekanismer för effektiva samråd på trepartsbasis som inrättats enligt artikel 6.8. När så är lämpligt får en verksamhetsutövares och en ägares åtaganden gällande sådana mekanismer beskrivas i företagsstrategin för förebyggande av allvarliga olyckor.

5. Företagsstrategin för förebyggande av allvarliga olyckor och säkerhets- och miljöledningssystemen ska utformas i enlighet med bilaga I delarna 8 och 9 och bilaga IV. Följande villkor ska gälla:

- a) Företagsstrategin för förebyggande av allvarliga olyckor ska vara skriftlig och innehålla de övergripande målen och arrangemangen för kontrollen av riskerna för allvarliga olyckor, samt hur dessa mål ska uppnås och arrangemang som verkställts på företagsnivå.

b) Säkerhets- och miljöledningssystemet ska integreras i de övergripande ledningssystemen hos verksamhetsutövaren eller ägaren och inbegripa organisatorisk struktur, ansvarsområden, praxis, förfaranden, processer och resurser för att fastställa och genomföra företagsstrategin för förebyggande av allvarliga olyckor.

6. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövare och ägare genomför och upprätthåller en fullständig inventering av den räddningsutrustning som är relevant för deras olje- och gasverksamhet till havs.

7. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövare och ägare, i samråd med den behöriga myndigheten och genom det utbyte av kunskap, information och erfarenheter som föreskrivs i artikel 27.1, utarbetar och ser över normer och riktlinjer för bästa praxis avseende kontrollen av allvarliga faror genom hela utformningen av och den operativa livscykeln för olje- och gasverksamheten till havs, och de ska som minimikrav följa utkastet i bilaga VI.

8. Medlemsstaterna ska kräva att verksamhetsutövare och ägare säkerställer att dokumentet med deras företagsstrategi för förebyggande av allvarliga olyckor som avses i punkt 1 även omfattar deras producerande och icke producerande anläggningar utanför unionen.

9. Om en verksamhet som utförs av en verksamhetsutövare eller ägare utgör ett direkt hot mot människors hälsa eller påtagligt ökar risken för en allvarlig olycka, ska medlemsstaterna se till att verksamhetsutövaren eller ägaren vidtar lämpliga åtgärder som, om det bedöms vara nödvändigt, får inbegripa att den berörda verksamheten stoppas till dess att faran eller risken är under kontroll. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövaren eller ägaren, om sådana åtgärder vidtas, utan dröjsmål och senast inom 24 timmar meddelar den behöriga myndigheten om detta.

10. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövare och ägare i förekommande fall vidtar lämpliga åtgärder för användningen av lämpliga tekniska resurser eller förfaranden för att främja tillförlitligheten i insamlingen och registreringen av relevanta uppgifter och förhindra eventuell manipulation av dessa.

Artikel 20

Olje- och gasverksamhet till havs utanför unionen

1. Medlemsstaterna ska kräva att företag som är registrerade inom deras territorium och som själva eller genom dotterföretag bedriver olje- och gasverksamhet till havs utanför unionen som licensinnehavare eller verksamhetsutövare, på begäran rapporterar till dem om omständigheterna kring allvarliga olyckor som de har varit involverade i.

2. I begäran om en rapport enligt punkt 1 i denna artikel ska den berörda medlemsstaten i detalj ange vilka uppgifter som

efterfrågas. Rapporterna ska vara föremål för utbyte i enlighet med artikel 27.1. Medlemsstater som varken har en behörig myndighet eller en kontaktpunkt ska lämna in de rapporter som de tar emot till kommissionen.

Artikel 21

Säkerställande av efterlevnad av regelverket för förebyggande av allvarliga olyckor

1. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövare och ägare efterlever de åtgärder som fastställts i rapporten om allvarliga faror och i de planer som avses i anmälan om brunnsverksamhet och anmälan om kombinerad verksamhet, som lämnats in enligt artikel 11.1 e, h respektive i.

2. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövare och ägare förser den behöriga myndigheten, eller personer som agerar på uppdrag av den behöriga myndigheten, med transport till och från anläggningen eller fartyget med anknytning till olje- och gasverksamheten, inklusive transport av utrustning, vid rimliga tidpunkter samt med kost, logi och andra förnödenheter i samband med besök vid anläggningarna, i syfte att underlätta den behöriga myndighetens översyn, exempelvis vid inspektioner, utredningar och kontroller av att detta direktiv efterlevs.

3. Medlemsstaterna ska se till att den behöriga myndigheten utarbetar årliga planer för en effektiv översyn, inklusive inspektioner, av allvarliga faror med utgångspunkt i riskhantering och ägnar särskild uppmärksamhet åt att rapporter om allvarliga faror och andra dokument som inlämnats enligt artikel 11 efterlevs. Planernas effektivitet ska regelbundet ses över och den behöriga myndigheten ska vidta de åtgärder som krävs för att förbättra dessa.

Artikel 22

Konfidentiell rapportering av säkerhetsproblem

1. Medlemsstaterna ska se till att den behöriga myndigheten fastställer mekanismer

a) för konfidentiell rapportering av säkerhets- och miljöproblem med avseende på olje- och gasverksamhet till havs oavsett källa, och

b) för utredning av dessa rapporter med fortsatt anonymitet för de berörda enskilda personerna.

2. Medlemsstaterna ska kräva att verksamhetsutövare och ägare informerar sina anställda och uppdragstagare med koppling till verksamheten samt deras anställda om nationella arrangemang för den mekanism som avses i punkt 1 och säkerställer att hänvisningar om konfidentiell rapportering ingår i relevant utbildning och i meddelanden.

KAPITEL V

INSYN OCH INFORMATIONsutBYTE

Artikel 23

Informationsutbyte

1. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövare och ägare som minimikrav förser den behöriga myndigheten med de upplysningar som anges i bilaga IX.

2. Kommissionen ska genom en genomförandeakt fastställa ett gemensamt format för rapportering av data samt ange vilka uppgifter i informationen som ska delges. Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 37.2.

Artikel 24

Insyn

1. Medlemsstaterna ska göra den information som avses i bilaga IX tillgänglig för allmänheten.

2. Kommissionen ska genom en genomförandeakt fastställa ett gemensamt format för offentliggörande som ska möjliggöra gränsöverskridande jämförelser av uppgifter. Den genomförandeakten ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 37.2. Det gemensamma formatet för offentliggörande ska möjliggöra en tillförlitlig jämförelse av nationella förfaranden enligt denna artikel och artikel 25.

Artikel 25

Rapportering om säkerhet och miljökonsekvenser

1. Medlemsstaterna ska inlämna en årlig rapport till kommissionen med de uppgifter som anges i bilaga IX punkt 3.

2. Medlemsstaterna ska utse en myndighet som ska vara ansvarig för informationsutbyte i enlighet med artikel 23 och offentliggörande av information i enlighet med artikel 24.

3. Kommissionen ska offentliggöra en årlig rapport som baseras på de uppgifter som medlemsstaterna har rapporterat in i enlighet med punkt 1.

Artikel 26

Utredning efter en allvarlig olycka

1. Medlemsstater ska genomföra grundliga utredningar av allvarliga olyckor som inträffar inom deras jurisdiktion.

2. En sammanfattning av resultaten enligt punkt 1 ska ställas till förfogande för kommissionen antingen vid avslutandet av

utredningen eller vid avslutandet av de rättsliga förfarandena, beroende på vad som är lämpligt. Medlemsstaterna ska göra en icke-konfidentiell version av resultaten tillgänglig för allmänheten.

3. Medlemsstaterna ska efter utredningarna enligt punkt 1 se till att den behöriga myndigheten genomför eventuella rekommendationer från utredningarna som faller inom dess handlingsbefogenheter.

KAPITEL VI

SAMARBETE

Artikel 27

Samarbete mellan medlemsstaterna

1. Varje medlemsstat ska se till att dess behöriga myndighet regelbundet utbyter kunskap, information och erfarenheter med andra behöriga myndigheter, bland annat genom Europeiska unionens grupp av myndigheter för olje- och gasverksamhet till havs (EUOAG), och att den deltar i samråd gällande tillämpningen av relevant nationell rätt och unionsrätt, med branschen, andra intressenter och kommissionen.

För medlemsstater utan olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion ska de uppgifter som avses i första stycket motas av de kontaktpunkter som har utsetts enligt artikel 32.1.

2. Kunskap, information och erfarenheter som utbyts i enlighet med punkt 1 ska särskilt avse hur åtgärderna för riskhantering fungerar samt förebyggande av allvarliga olyckor, kontroll av efterlevnad och räddningsinsatser med avseende på olje- och gasverksamhet såväl till havs inom unionen som utanför unionen i förekommande fall.

3. Varje medlemsstat ska se till att dess behöriga myndighet deltar i fastställandet av tydliga gemensamma prioriteringar för utarbetandet och uppdateringen av normer och riktlinjer för att fastställa och underlätta genomförande och konsekvent tillämpning av bästa praxis vid olje- och gasverksamhet till havs.

4. Senast den 19 juli 2014 ska kommissionen förelägga medlemsstaterna en rapport om huruvida de nationella expertresurserna är tillräckliga för att tillsynsfunktionerna enligt detta direktiv ska kunna följas; rapporten ska vid behov innehålla förslag som säkerställer att alla medlemsstater har tillgång till tillräckliga expertresurser.

5. Senast den 19 juli 2016 ska medlemsstaterna underrätta kommissionen om de nationella bestämmelser som gäller för tillgången till kunskap, tillgångar och expertresurser, inbegripet formella avtal enligt artikel 8.6.

KAPITEL VII

BEREDSKAP OCH ÅTGÄRDER VID NÖDSITUATIONER

Artikel 28

Krav på interna insatsplaner

1. Medlemsstaterna ska se till att de interna insatsplaner som verksamhetsutövaren eller ägaren ska utarbeta i enlighet med artikel 14 och lämna in enligt artikel 11.1 g

a) utan dröjsmål aktiveras vid allvarliga olyckor eller i situationer när det finns en omedelbar risk för en allvarlig olycka, och

b) är förenliga med den externa insatsplan som avses i artikel 29.

2. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövaren och ägaren håller utrustning och sakkunskap av relevans för den interna insatsplanen ständigt tillgänglig och att den vid behov kan ställas till förfogande för de myndigheter som ansvarar för genomförandet av den externa insatsplanen i den medlemsstat där den externa insatsplanen gäller.

3. Den interna insatsplanen ska utarbetas i överensstämmelse med bilaga I del 10 och uppdateras efter varje väsentlig ändring av rapporten om allvarliga faror eller anmälningar som lämnats in enligt artikel 11. Alla sådana uppdateringar ska lämnas in till den behöriga myndigheten i enlighet med artikel 11.1 g och meddelas den eller de berörda myndigheterna med ansvar för att utarbeta de externa insatsplanerna för området i fråga.

4. Den interna insatsplanen ska integreras med andra åtgärder som hänför sig till skydd och räddning av personal från en drabbad anläggning i syfte att säkerställa goda utsikter till personlig säkerhet och överlevnad.

Artikel 29

Externa insatsplaner och förberedelse för nödsituationer

1. Medlemsstaterna ska utarbeta externa insatsplaner som omfattar alla olje- och gasanläggningar till havs, eller ansluten infrastruktur, och potentiellt påverkade områden inom sina jurisdiktioner. Medlemsstaterna ska ange licensinnehavares och verksamhetsutövares funktion och finansiella skyldigheter inom de externa insatsplanerna.

2. Externa insatsplaner ska utarbetas av en medlemsstat i samarbete med relevanta verksamhetsutövare och ägare och, i förekommande fall, licensinnehavare och den behöriga myndigheten och beakta den mest uppdaterade versionen av de interna insatsplanerna för befintliga eller planerade anläggningar eller ansluten infrastruktur i det område som omfattas av den externa insatsplanen.

3. Externa insatsplaner ska utarbetas i överensstämmelse med bilaga VII och ställas till förfogande för kommissionen, andra potentiellt berörda medlemsstater och allmänheten. När medlemsstaterna ställer sina externa insatsplaner till förfogande ska de se till att den information som lämnas inte utgör någon risk för säkerheten vid olje- och gasanläggningar till havs och driften av dessa och inte skadar medlemsstaternas ekonomiska intressen eller den personliga säkerheten eller välbefinnandet för tjänstemän i medlemsstaterna.

4. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att uppnå en hög nivå av kompatibilitet och samutnyttjande i fråga om räddningsutrustning och expertis mellan alla medlemsstater i en geografisk region, samt där så är lämpligt längre bort. Medlemsstaterna ska uppmuntra branschen att utveckla räddningsutrustning och upphandlade tjänster vilka är kompatibla och har möjlighet att samutnyttja i hela den geografiska regionen.

5. Medlemsstaterna ska föra register över räddningsutrustning och räddningstjänster i enlighet med bilaga VIII punkt 1. Dessa register ska göras tillgängliga för andra potentiellt drabbade medlemsstater och kommissionen och, på ömsesidig basis, för angränsande tredjeländer.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att verksamhetsutövare och ägare med jämna mellanrum testar sin beredskap att agera effektivt vid allvarliga olyckor i nära samarbete med medlemsstaternas berörda myndigheter.

7. Medlemsstaterna ska se till att behöriga myndigheter eller, i tillämpliga fall, kontaktpunkter utformar samarbetsscenarier för nödsituationer. Dessa scenarier ska regelbundet utvärderas och uppdateras när så krävs.

Artikel 30

Räddningsinsatser

1. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövaren eller, där så är lämpligt, ägaren utan dröjsmål meddelar de berörda myndigheterna om allvarliga olyckor eller situationer där det finns en överhängande risk för en allvarlig olycka. Meddelandet ska beskriva omständigheterna, inklusive ursprung och eventuella följder för miljön, och de eventuella allvarliga konsekvenser som följer därav.

2. Medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövaren eller ägaren i händelse av en allvarlig olycka vidtar alla lämpliga åtgärder för att förhindra eskalering och begränsa dess konsekvenser. Berörda myndigheter i medlemsstaterna får bistå verksamhetsutövaren eller ägaren och förse dessa med extra resurser.

3. Under en räddningsinsats ska medlemsstaten insamla den information som är nödvändig för en grundlig utredning enligt artikel 26.1.

KAPITEL VIII

GRÄNSÖVERSKRIDANDE FÖLJDER

Artikel 31

Gränsöverskridande beredskap för och insatser vid olyckor hos medlemsstater med olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion

1. Om en medlemsstat anser att en allvarlig fara i samband med planerad olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion sannolikt kommer att få betydande negativa konsekvenser för miljön i en annan medlemsstat ska den, innan verksamheten inleds, vidarebefordra relevant information till den potentiellt drabbade medlemsstaten och tillsammans med den medlemsstaten sträva efter att vidta åtgärder för att förebygga skador.

Medlemsstater som anser sig vara potentiellt drabbade får alltid begära att den medlemsstat inom vars jurisdiktion olje- och gasverksamheten till havs ska äga rum vidarebefordrar all relevant information till dem. Dessa medlemsstater får gemensamt bedöma åtgärdernas effektivitet, utan att detta påverkar tillsynsfunktionerna för den behöriga myndighet som har jurisdiktion för den berörda verksamheten enligt artikel 8.1 a, b och c.

2. Sådana allvarliga faror som fastställts enligt punkt 1 ska beaktas i interna och externa insatsplaner för att underlätta gemensamma effektiva insatser vid allvarliga olyckor.

3. När det finns en risk för att förutsebara gränsöverskridande följder av allvarliga olyckor påverkar tredjeländer ska medlemsstaterna, på ömsesidig grund, delge tredjeländerna information.

4. Medlemsstaterna ska sinsemellan samordna åtgärder för områden utanför unionen för att förhindra potentiella negativa konsekvenser från olje- och gasverksamhet till havs.

5. Medlemsstaterna ska regelbundet testa sin beredskap för att effektivt hantera olyckor i samarbete med potentiellt drabbade medlemsstater, relevanta unionsbyråer och, på ömsesidig grund, potentiellt drabbade tredjeländer. Kommissionen får bidra till övningar som fokuserar på utprovning av gränsöverskridande mekanismer för nödsituationer.

6. I händelse av en allvarlig olycka, eller ett omedelbart förestående hot om en sådan, som har eller kan ha gränsöverskridande följder, ska den medlemsstat inom vars jurisdiktion situationen inträffar, utan dröjsmål meddela kommissionen och

de medlemsstater eller tredjeländer som kan påverkas av situationen och kontinuerligt tillhandahålla information av relevans för effektiva räddningsinsatser.

Artikel 32

Gränsöverskridande beredskap och åtgärder vid nödsituationer i medlemsstater utan olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion

1. Medlemsstater utan olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion ska utse en kontaktpunkt för utbyte av information med berörda angränsande medlemsstater.

2. Medlemsstater utan olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion ska tillämpa artikel 29.4 och 29.7 för att säkerställa att det finns tillräcklig förmåga för räddningsinsatser om de skulle drabbas av en allvarlig olycka.

3. Medlemsstater utan olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion ska samordna sin nationella insatsplanering inom den marina miljön med andra berörda medlemsstater i den utsträckning som krävs för att säkerställa så effektiva åtgärder som möjligt vid en allvarlig olycka.

4. Om en medlemsstat utan olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion drabbas av en allvarlig olycka ska den

a) vidta alla lämpliga åtgärder, i enlighet med den nationella insatsplanering som avses i punkt 3,

b) se till att den information som den kontrollerar och som finns tillgänglig inom dess jurisdiktion och som kan vara av relevans för en fullständig utredning av den allvarliga olyckan tillhandahålls eller görs tillgänglig på begäran för den medlemsstat som utför utredningen enligt artikel 26.

Artikel 33

Samordnad strategi för säkerhet vid olje- och gasverksamhet till havs på internationell nivå

1. Kommissionen ska i nära samarbete med medlemsstaterna, och utan att det påverkar relevanta internationella avtal, främja samarbete med tredjeländer som bedriver olje- och gasverksamhet till havs i samma havsområden som medlemsstaterna.

2. Kommissionen ska underlätta utbytet av information mellan medlemsstater med olje- och gasverksamhet till havs och tredjeländer med liknande verksamhet i syfte att främja förebyggande åtgärder och regionala insatsplaner.

3. Kommissionen ska på internationell nivå främja höga säkerhetsnormer för olje- och gasverksamhet till havs inom relevanta globala och regionala forum, inbegripet de forum som berör arktiska vatten.

KAPITEL IX

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 34

Sanktioner

Medlemsstaterna ska införa regler om sanktioner för överträdelser av nationella bestämmelser som har utfärdats enligt detta direktiv och ska vidta de åtgärder som krävs för att se till att dessa regler tillämpas. De sanktioner som fastställs ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast den 19 juli 2015 och utan dröjsmål anmäla varje senare ändring av dem.

Artikel 35

Delegering av befogenheter till kommissionen

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 36 för att anpassa bilagorna I, II, VI och VII genom kompletterande uppgifter som kan krävas mot bakgrund av den tekniska utvecklingen. Sådana anpassningar får inte leda till betydande ändringar av de skyldigheter som fastställs i detta direktiv.

Artikel 36

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 35 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 18 juli 2013. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden av fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast fyra månader före utgången av perioden i fråga.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 35 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artikel 35 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om

att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 37

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 38

Ändring av direktiv 2004/35/EG

1. Artikel 2.1 b i direktiv 2004/35/EG ska ersättas med följande:

"b) *skador på vatten*, dvs. skador som har betydande negativa effekter

- i) på det berörda vattnets ekologiska, kemiska eller kvantitativa status eller ekologiska potential, enligt definitionen i direktiv 2000/60/EG, med undantag för sådana negativa effekter som omfattas av artikel 4.7 i det direktivet, eller
- ii) på miljöstatusen för de berörda marina farvattnen, enligt definitionen i direktiv 2008/56/EG, i den mån särskilda aspekter av den marina miljös miljöstatus inte redan beaktas i direktiv 2000/60/EG."

2. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa punkt 1 senast den 19 juli 2015. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

Artikel 39

Rapporter till Europaparlamentet och rådet

1. Kommissionen ska senast den 31 december 2014 till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport om utbudet av instrument för ekonomisk säkerhet och om handläggningen av krav på ersättning, i förekommande fall åtföljd av förslag.
2. Kommissionen ska senast den 19 juli 2015 till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport med sin bedömning av effektiviteten när det gäller de nuvarande anordningarna för ansvarsskyldighet i unionen i fråga om skador förorsakade av olje- och gasverksamhet till havs. Denna rapport ska omfatta en bedömning av om det är lämpligt att bredda bestämmelserna om ansvarsskyldighet. Rapporten ska i förekommande fall åtföljas av förslag.

3. Kommissionen ska undersöka om det är lämpligt att låta vissa beteenden som leder till en allvarlig olycka omfattas av tillämpningsområdet för Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/99/EG av den 19 november 2008 om skydd för miljön genom straffrättsliga bestämmelser⁽¹⁾. Kommissionen ska senast den 31 december 2014 lämna en rapport om resultatet till Europaparlamentet och rådet, i förekommande fall åtföljt av lagstiftningsförslag, under förutsättning att medlemsstaterna tillhandahåller de vederbörliga uppgifterna.

Artikel 40

Rapport och översyn

1. Senast den 19 juli 2019 ska kommissionen, med beaktande av de behöriga myndigheternas insatser och erfarenheter, utvärdera erfarenheterna av genomförandet av detta direktiv.

2. Kommissionen ska lägga fram en rapport med utvärderingsresultaten för Europaparlamentet och rådet. Rapporten ska innehålla eventuella vederbörliga förslag till ändring av detta direktiv.

Artikel 41

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 19 juli 2015.

De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa åtgärder ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

3. Genom undantag från vad som sägs i punkt 1 första stycket, och med förbehåll för punkt 5, ska medlemsstater med havsområden som inte har någon olje- och gasverksamhet till havs inom sin jurisdiktion, och som inte planerar att ge licens för sådana verksamheter, meddela kommissionen detta och vara skyldiga att senast den 19 juli 2015 sätta i kraft endast de åtgärder som är nödvändiga för att följa artiklarna 20, 32 och 34. Dessa medlemsstater får inte ge licens för sådan verksamhet förrän de har införlivat och genomfört återstående bestämmelser enligt detta direktiv och informerat kommissionen om detta.

4. Genom undantag från vad som sägs i punkt 1 första stycket, och med förbehåll för punkt 5, ska medlemsstater som är inlandsstater vara skyldiga att senast den 19 juli 2015 sätta i kraft endast de åtgärder som är nödvändiga för att följa artikel 20.

5. Om inget företag som genomför verksamhet som omfattas av artikel 20 den 18 juli 2013 är registrerat i en medlemsstat som omfattas av punkt 3 eller 4, ska den medlemsstatens skyldighet att verkställa de åtgärder som är nödvändiga för att följa artikel 20 enbart gälla från och med tolv månader efter en senare registrering av ett sådant företag i den medlemsstaten eller senast den 19 juli 2015, beroende på vilket som infaller senare.

Artikel 42

Övergångsbestämmelser

1. För ägare, verksamhetsutövare vid planerade anläggningar och verksamhetsutövare som planerar eller utför brunnsvirkensverksamhet ska medlemsstaterna tillämpa de lagar och andra författningar som antagits enligt artikel 41 senast den 19 juli 2016.

2. Med avseende på befintliga anläggningar ska medlemsstaterna tillämpa de lagar och andra författningar som antagits enligt artikel 41 från och med dagen för den planerade översynen av dokumentationen av riskbedömningar och senast den 19 juli 2018.

Artikel 43

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 44

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 12 juni 2013.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

L. CREIGHTON

Ordförande

⁽¹⁾ EUT L 328, 6.12.2008, s. 28.

BILAGA I

Upplysningar som ska finnas med i de dokument som enligt artikel 11 ska lämnas in till den behöriga myndigheten**1. UPPLYSNINGAR SOM SKA LÄMNAS I EN ANMÄLAN OM UTFORMNING ELLER FÖRFLYTTNING AV EN PRODUKTIONSANLÄGGNING**

Anmälan om utformning och anmälan om förflyttning av en produktionsanläggning som ska inlämnas enligt artikel 11.1 c respektive j ska åtminstone innehålla följande upplysningar:

1. Namn på och adress för verksamhetsutövaren för anläggningen.
2. En beskrivning av utformningsprocessen för produktionsverksamheten och produktionssystemen, alltifrån det ursprungliga konceptet till den utformning som delges eller ett val av en befintlig anläggning, de relevanta normer som tillämpas och de utformningskoncept som ingår i processen.
3. En beskrivning av det valda utformningskonceptet med avseende på scenarier i fråga om allvarliga faror för den speciella anläggningen och dess läge samt de viktigaste inslagen i riskkontrollen.
4. Påvisande av att konceptet bidrar till att minska riskerna för allvarlig fara till en godtagbar nivå.
5. En beskrivning av anläggningen och förhållandena vid dess avsedda lokalisering.
6. En beskrivning av eventuella miljömässiga, meteorologiska och havsbottensrelaterade begränsningar för en säker verksamhet samt en beskrivning av arrangemangen för att kartlägga risker på havsbotten och faror i havet såsom rörelningar och angränsande anläggningars förtöjningar.
7. En beskrivning av de olika typer av verksamhet som medför allvarlig fara och som ska genomföras.
8. En allmän beskrivning av det säkerhets- och miljöledningssystem genom vilket de avsedda åtgärderna för kontroll av risken för allvarliga olyckor ska upprätthållas på ett effektivt sätt.
9. En beskrivning av systemen för oberoende verifiering och en inledande förteckning över avgörande säkerhets- och miljökomponenter och erfordrade resultat.
10. Om en befintlig produktionsanläggning ska flyttas till en ny plats för annan form av produktion, ett påvisande av att anläggningen lämpar sig för den föreslagna produktionen.
11. Om en icke producerande anläggning ska göras om till en produktionsanläggning, en motivering som visar att anläggningen lämpar sig för en sådan omvandling.

2. UPPLYSNINGAR SOM SKA LÄMNAS I EN RAPPORT OM ALLVARLIGA FAROR VID DRIFT AV EN PRODUKTIONSANLÄGGNING

En rapport om allvarliga faror för en produktionsanläggning som ska upprättas i enlighet med artikel 12 och inlämnas enligt artikel 11.1 e ska åtminstone innehålla följande upplysningar:

1. En beskrivning av vilken hänsyn som har tagits till den behöriga myndighetens svar på anmälan om utformning.
2. Namn på och adress för verksamhetsutövaren för anläggningen.
3. En sammanfattning av de anställdas delaktighet i utarbetandet av rapporten om allvarliga faror.
4. En beskrivning av anläggningen och dess eventuella anknytning till andra anläggningar eller ansluten infrastruktur, inbegripet brunnar.
5. Ett påvisande av att alla allvarliga faror har kartlagts, att deras sannolikhet och konsekvenser har bedömts, inbegripet miljömässiga, meteorologiska och havsbottensrelaterade begränsningar för en säker verksamhet, och att kontrollåtgärderna, bland annat avgörande säkerhets- och miljökomponenter, är lämpliga så att risken för en allvarlig olycka kan reduceras till en godtagbar nivå. Påvisandet ska omfatta en bedömning av beredskaps-effektiviteten vid oljeutsläpp.

6. En beskrivning av de typer av verksamheter som ska utföras och som kan innebära allvarlig fara samt om det maximala antal personer som samtidigt kan befinna sig på anläggningen.
7. En beskrivning av utrustning och arrangemang för att säkerställa brunnskontroll, processsäkerhet, inneslutning av farliga ämnen, förhindrande av brand och explosion, skydd för arbetstagarna mot farliga ämnen och skydd av miljön mot en begynnande allvarlig olycka.
8. En beskrivning av arrangemang för att skydda personer på anläggningen från allvarliga faror och för att ombesörja säker utrymning, evakuering och räddning samt om arrangemang för underhåll av kontrollsystem i syfte att förhindra skada på anläggningen och miljön i händelse av att all personal evakueras.
9. Relevanta regler, normer och vägledningar som används för byggande och driftsättning av anläggningen.
10. Upplysningar om verksamhetsutövarens säkerhets- och miljöledningssystem av relevans för produktionsanläggningen.
11. En intern insatsplan eller en adekvat beskrivning av denna.
12. En beskrivning av systemet för oberoende verifiering.
13. Alla andra relevanta uppgifter, t.ex. när två eller fler anläggningar drivs tillsammans på ett sätt som påverkar potentialen för en allvarlig fara för någon eller alla anläggningar.
14. Information som är relevant för andra krav enligt detta direktiv vilka utfärdas enligt kraven på förhindrande av allvarliga olyckor i direktiv 92/91/EEG.
15. För verksamhet som ska utföras från anläggningen, alla upplysningar om förebyggande av allvarliga olyckor som kan leda till betydande eller allvarliga skador på miljön av relevans för andra krav enligt detta direktiv, vilka utfärdas i enlighet med direktiv 2011/92/EU.
16. En bedömning av de konstaterade potentiella miljöeffekter som följer av försämrad inneslutning av föroreningar som uppstår vid en allvarlig olycka samt en beskrivning av de tekniska och icke tekniska åtgärder som planeras för att förhindra, minska eller motverka dessa effekter, inbegripet övervakning.

3. UPPLYSNINGAR SOM SKA LÄMNAS I EN RAPPORT OM ALLVARLIGA FAROR FÖR ICKE PRODUCERANDE ANLÄGGNINGAR

En rapport om allvarliga faror för en icke producerande anläggning som ska utarbetas i enlighet med artikel 13 och inlämnas enligt artikel 11.1 e ska innehålla åtminstone följande upplysningar:

1. Namn på och adress till ägaren.
2. En sammanfattning av de anställdas delaktighet i utarbetandet av rapporten om allvarliga faror.
3. En beskrivning av anläggningen, och i händelse av en mobil anläggning, en beskrivning av sättet för överföring mellan platser och dess förläggningssystem.
4. En beskrivning av de typer av verksamheter som anläggningen kan utföra med potential för allvarlig fara samt om det maximala antal personer som samtidigt kan befinna sig på anläggningen.
5. Ett påvisande av att alla allvarliga faror har kartlagts, att deras sannolikhet och konsekvenser har bedömts, inbegripet miljömässiga, meteorologiska och havsbottensrelaterade begränsningar för en säker verksamhet, och att kontrollåtgärderna, bland annat avgörande säkerhets- och miljökomponenter, är lämpliga så att en allvarlig olyckas risker kan reduceras till en godtagbar nivå. Påvisandet ska omfatta en bedömning av den eventuella räddningseffektiviteten vid oljeutsläpp.
6. En beskrivning av anläggningen och arrangemang för att säkerställa brunnskontroll, processsäkerhet, inneslutning av farliga ämnen, förhindrande av brand och explosion, skydd för arbetstagarna mot farliga ämnen och skydd av miljön mot en allvarlig olycka.
7. En beskrivning av arrangemang för att skydda personer på anläggningen från allvarliga faror och för att ombesörja säker utrymning, evakuering och räddning samt av arrangemang för underhåll av kontrollsystem i syfte att förhindra skada på anläggningen och miljön i händelse av att all personal evakueras.

8. Relevanta regler, normer och vägledningar som används för byggande och driftsättning av anläggningen.
 9. Ett påvisande av att alla allvarliga faror har kartlagts för all verksamhet som anläggningen kan utföra och av att risken för en allvarlig olycka reduceras till en godtagbar nivå.
 10. En beskrivning av eventuella miljömässiga, meteorologiska och havsbottensrelaterade begränsningar för en säker verksamhet samt om arrangemangen för att kartlägga faror på havsbotten och faror i havet som rörledningar och angränsande anläggningars förtöjningar.
 11. En beskrivning av säkerhets- och miljöledningssystemen av relevans för den icke producerande anläggningen.
 12. En intern insatsplan eller en adekvat beskrivning av denna.
 13. Uppgifter om systemet för oberoende verifiering.
 14. Alla andra relevanta uppgifter, t.ex. när två eller fler anläggningar drivs tillsammans på ett sätt som påverkar potentialen för en allvarlig fara för någon eller alla anläggningar,
 15. För verksamhet som ska utföras från anläggningen, alla upplysningar som erhållits enligt direktiv 2011/92/EU beträffande förebyggande av allvarliga olyckor som kan leda till betydande eller allvarliga skador på miljön av relevans för andra krav enligt detta direktiv.
 16. En bedömning av de konstaterande potentiella miljöeffekter som följer av försämrad inneslutning av föroreningar som uppstår vid en allvarlig olycka och en beskrivning av de tekniska och icke-tekniska åtgärder som planeras för att förhindra, minska eller motverka dessa effekter, inbegripet övervakning.
4. UPPLYSNINGAR SOM SKA LÄMNAS I EN ANMÄLAN OM BRUNNSVERKSAMHET
- En anmälan om brunnsverksamhet som ska utarbetas i enlighet med artikel 15 och lämnas in enligt artikel 11.1 h artikel ska åtminstone innehålla följande upplysningar:
1. Namn på och adress till den verksamhetsutövare som ansvarar för brunnen.
 2. Namnet på den anläggning som ska användas och namnet på och adressen till ägaren eller, i fråga om en produktionsanläggning, till verksamhetsutövaren som utför borrhingsverksamhet.
 3. Uppgifter som identifierar brunnen samt eventuell koppling till anläggningar eller ansluten infrastruktur.
 4. Information om arbetsprogrammet för brunnen, inklusive dess driftsperiod, uppgifter om och kontroll av barriärer mot förlust av brunnskontroll (utrustning, borrhälskor och cement etc.), styrningskontroll av brunns-gången och begränsningar av säker drift i enlighet med riskhanteringen.
 5. I fall av befintlig brunn, information om dess historia och skick.
 6. Alla slags uppgifter om säkerhetsutrustning som ska sättas in och som inte beskrivs i den aktuella rapporten om allvarliga faror för anläggningen.
 7. En riskbedömning som innehåller en beskrivning av
 - a) de särskilda farorna i samband med brunnsverksamheten, inbegripet eventuella miljömässiga, meteorologiska och havsbottensrelaterade begränsningar för en säker verksamhet,
 - b) farorna under vattenytan,
 - c) all slags verksamhet på havsytan eller under den, som kan innebära samtidig allvarlig fara,
 - d) lämpliga kontrollåtgärder.

8. En beskrivning av brunnens konfiguration vid avslutandet av verksamheten, dvs. vid slutlig eller tillfällig nedläggning och om var produktionsutrustning har placerats i brunnen för framtida användning.
9. I händelse av en modifiering av en tidigare inlämnad anmälan om brunnens verksamhet, tillräckliga uppgifter för att uppdatera anmälan i dess helhet.
10. När en brunn ska konstrueras, ändras eller underhållas med hjälp av en icke producerande anläggning, följande kompletterande information:
 - a) En beskrivning av eventuella miljömässiga, meteorologiska och havsbottensrelaterade begränsningar för en säker verksamhet samt om arrangemangen för att kartlägga faror på havsbotten och faror i havet som rörledningar och angränsande anläggningars förtöjningar.
 - b) En beskrivning av miljöförhållanden som har beaktats i anläggningens interna insatsplan.
 - c) En beskrivning av arrangemangen för räddningsinsatser, inbegripet räddningsarrangemang i händelse av incidenter som påverkar miljön, vilka inte beskrivs i rapporten om allvarliga faror.
 - d) En beskrivning av hur ledningssystemen hos verksamhetsutövare som ansvarar för brunnen och ägaren ska samordnas för att alltid säkerställa en effektiv kontroll av allvarliga faror.
11. En rapport som innehåller resultaten från den oberoende undersökningen av borrhålet, inbegripet en förklaring från den verksamhetsutövare som ansvarar för brunnen om att riskhanteringen gällande brunnens utformning och barriärer mot förlust av kontroll, efter beaktande av resultaten från det oberoende verifieringsorganets undersökning av brunnen, är lämplig för alla förutsebara förhållanden och omständigheter.
12. Upplysningar av relevans för detta direktiv vilka lämnas enligt kraven gällande förebyggande av allvarliga olyckor i direktiv 92/91/EEG.
13. För den brunnens verksamhet som ska utföras, alla upplysningar av relevans för andra krav enligt detta direktiv som erhållits enligt direktiv 2011/92/EU och som gäller förebyggande av allvarliga olyckor som kan leda till betydande eller allvarliga skador på miljön.

5. UPPLYSNINGAR SOM SKA LÄMNAS OM VERIFIERINGSSYSTEM

Beskrivningar som ska lämnas enligt artikel 11.1 d vad gäller system för oberoende verifiering som ska upprättas enligt artikel 17.1 ska innehålla följande:

- a) En redogörelse i vilken verksamhetsutövaren eller ägaren, efter beaktande av det oberoende verifieringsorganets rapport, bekräftar att registren över de avgörande säkerhetskomponenterna och systemen för underhåll av dessa vilka anges i rapporten om allvarliga faror är, eller kommer att vara, lämpliga.
- b) En beskrivning av kontrollsystemet, inklusive valet av oberoende verifieringsorgan och metoden för verifiering av att avgörande säkerhets- och miljökomponenter och alla angivna anläggningar i systemet förblir i gott skick.
- c) En beskrivning av de verifieringsmetoder som avses i led b, vilken ska innehålla uppgifter om de principer som kommer att tillämpas för utförandet av uppgifter enligt systemet och för att hålla systemet under översyn genom anläggningens hela livscykel, bland annat följande:
 - i) Undersökning och provning av avgörande säkerhets- och miljökomponenter utförd av oberoende, kompetenta verifieringsorgan.
 - ii) Verifiering av att utformning, normer, certifiering eller andra konformitetssystem överensstämmer med de avgörande säkerhets- och miljökomponenterna.
 - iii) Undersökning av pågående arbete.
 - iv) Rapportering av fall av bristande efterlevnad.
 - v) Verksamhetsutövarens eller ägarens vidtagande av korrigerande åtgärder.

6. UPPLYSNINGAR SOM SKA LÄMNAS MED AVSEENDE PÅ EN VÄSENTLIG ÄNDRING AV EN ANLÄGGNING, INKLUSIVE AVLÄGSNANDE AV EN FAST ANLÄGGNING

När väsentliga ändringar som avses i artiklarna 12.5 och 13.4 ska göras av anläggningen ska den ändrade rapporten om allvarliga faror som innehållande de väsentliga ändringar som ska lämnas in enligt artikel 11.1 f åtminstone innehålla följande upplysningar:

1. Namn på och adress till verksamhetsutövaren eller ägaren.
2. En sammanfattning av de anställdas delaktighet i utarbetandet av den reviderade rapporten om allvarliga faror.
3. Tillräckliga uppgifter för en fullständig uppdatering av den föregående rapporten om allvarliga faror och en tillhörande intern insatsplan för anläggningen samt för att påvisa att riskerna för allvarlig fara har minskats till en godtagbar nivå.
4. Då en fast produktionsanläggning tas ur bruk,
 - a) sätten att isolera alla farliga ämnen och, brunnar är anslutna till anläggningen, den permanenta förseglingen av brunnar från anläggningen och miljön,
 - b) en beskrivning av riskerna för allvarlig fara i samband med avvecklingen av anläggningen för de anställda och miljön, total exponerad folkmängd och riskkontrollåtgärder,
 - c) Arrangemang för räddningsinsatser för att säkerställa säker evakuering och räddning av personal samt för att upprätthålla kontrollsystem för att förhindra en allvarlig miljöolycka.

7. UPPLYSNINGAR SOM SKA LÄMNAS I EN ANMÄLAN OM KOMBINERAD VERKSAMHET

Den anmälan om kombinerad verksamhet som ska utarbetas enligt artikel 16 och lämnas in enligt artikel 11.1 i ska åtminstone innehålla följande upplysningar:

1. Namn på och adress till den verksamhetsutövare som lämnar in anmälan.
2. I händelse av att andra verksamhetsutövare eller ägare medverkar i den kombinerade verksamheten, deras namn och adress, inklusive en bekräftelse på att de samtycker till innehållet i anmälan.
3. En redovisning i form av ett överbyggande dokument som godkänts av alla parter i detta och som tar upp hur förvaltningssystemet för anläggningar som medverkar i den kombinerade verksamheten kommer att samordnas för att minska risken för en allvarlig olycka till en godtagbar nivå.
4. En beskrivning av utrustning som kommer att användas i samband med den kombinerade verksamheten men som inte beskrivs i den aktuella rapporten om allvarliga faror för någon av de anläggningar som berörs av den kombinerade verksamheten.
5. En sammanfattning av de riskbedömningar som genomförts av alla verksamhetsutövare och ägare som medverkar i den kombinerade verksamheten, vilken ska innehålla
 - a) en redovisning av verksamhet under den kombinerade verksamhetens gång som kan inbegripa faror som kan orsaka en allvarlig olycka vid eller i anslutning till en anläggning,
 - b) en redovisning av riskkontrollåtgärder som har införts till följd av riskbedömningen.
6. En beskrivning av den kombinerade verksamheten och ett arbetsprogram.

8. UPPLYSNINGAR SOM SKA LÄMNAS OM FÖRETAGSTRATEGIN FÖR FÖREBYGGANDE AV ALLVARLIGA OLYCKOR

Den företagsstrategi för förebyggande av allvarliga olyckor som ska utarbetas i enlighet med artikel 19.1 och lämnas in enligt artikel 11.1 a ska innehålla men inte begränsas till följande:

1. Företagsstyrelsens ansvar att kontinuerligt säkerställa att företagsstrategin för förebyggande av allvarliga olyckor är lämplig och genomförs och fungerar på avsett sätt.
2. Åtgärder för att bygga upp och upprätthålla en stark säkerhetskultur med goda förutsättningar för en kontinuerligt säker verksamhet.

3. Omfattning och intensitet i fråga om processrevision.
4. Åtgärder för belönande och erkännande av önskade beteenden.
5. Utvärdering av företagets resurser och mål.
6. Åtgärder för att upprätthålla säkerhets- och skyddsnormer som ett grundläggande värde för företaget.
7. Formella styrnings- och kontrollsystem som inbegriper styrelsemedlemmar och företagets högsta ledning.
8. Synen på kompetens på företagets samtliga nivåer.
9. Uppgift om i vilken grad punkterna 1–8 tillämpas vid företagets olje- och gasverksamhet till havs utanför unionen.

9. UPPLYSNINGAR SOM SKA LÄMNAS OM SÄKERHETS- OCH MILJÖLEDNINGSSYSTEM

Det säkerhets- och miljöledningssystem som ska utarbetas enligt artikel 19.3 och lämnas in enligt artikel 11.1 b ska innehålla men inte begränsas till följande:

1. Organisationsstruktur och personalens roller och ansvarsområden.
2. Kartläggning och utvärdering av allvarliga faror och deras sannolikhet och potentiella konsekvenser.
3. Beaktandet av miljökonsekvenser i riskbedömningarna avseende allvarliga olyckor i rapporten om allvarliga faror.
4. Verifiering av de allvarliga farorna under normal verksamhet.
5. Hantering av förändringar.
6. Planering för och åtgärder vid nödsituationer.
7. Begränsning av skada på miljön.
8. Resultatuppföljning.
9. Arrangemang för revision och översyn.
10. Åtgärder för deltagande i samråd på trepartsbasis och en redovisning av hur nya åtgärder som är resultatet av sådana samråd omsätts i praktiken.

10. UPPLYSNINGAR SOM SKA LÄMNAS I DEN INTERNA INSATSPLANEN

De interna insatsplaner som ska utarbetas enligt artikel 14 och lämnas in enligt artikel 11.1 g ska innehålla men inte begränsas till följande:

1. Namn och befattningar för personer som får initiera räddningsförfaranden och för den person som leder den interna räddningsinsatsen.
2. Namn eller befattning för den person som ansvarar för att upprätta kontakt med den myndighet eller de myndigheter som ansvarar för den externa insatsplanen.
3. En redovisning av alla förutsebara förhållanden, eller händelser, som skulle kunna orsaka en allvarlig olycka enligt beskrivningen i den rapport om allvarliga faror till vilken planen är fogad.
4. En redovisning av de åtgärder som kommer att vidtas för att kontrollera förhållanden eller händelser som skulle kunna ge upphov till en allvarlig olycka samt för att begränsa deras konsekvenser.
5. En beskrivning av den tillgängliga utrustningen och resurserna, inbegripet utrustning för att stoppa alla eventuella utsläpp.

6. Arrangemang för att begränsa riskerna för personer på anläggningen och för miljön, inbegripet hur varningar ska ges, och de åtgärder som olika personer förväntas vidta efter att ha mottagit en varning.
 7. Vid kombinerade verksamheter, arrangemang för samordning av utrymning, evakuering och räddning mellan anläggningarna i fråga, för att säkerställa goda utsikter till överlevnad för personer på anläggningarna vid en allvarlig olycka.
 8. En skattning av räddningseffektiviteten vid oljeutsläpp. De miljöförhållanden som bör tas i beaktande i denna räddningsanalys ska inbegripa
 - i) väder, inbegripet vind, sikt, nederbörd och temperatur,
 - ii) sjöhävning, tidvatten och strömmar,
 - iii) förekomst av is och bråte,
 - iv) antal timmar dagsljus,
 - v) övriga kända miljöförhållanden som kan påverka insatsutrustningens effektivitet eller den övergripande effektiviteten av åtgärderna.
 9. Arrangemang för att i ett tidigt skede varna den myndighet eller de myndigheter som ansvarar för den externa insatsplanen om den allvarliga olyckan, den typ av information som ska ingå i en inledande varning samt arrangemang för att lämna mer detaljerad information när sådan blir tillgänglig.
 10. Arrangemang för att utbilda personal i de uppgifter de förväntas utföra samt vid behov samordna detta med extern räddningspersonal.
 11. Arrangemang för att samordna de interna räddningsinsatserna med de externa.
 12. Uppgifter om tidigare analyser av kemikalier som används som dispergeringsadditiv, vilka genomförts för att minimera folkhälsokonsekvenser och ytterligare miljöskador.
-

BILAGA II

Rapporter om brunnsverksamhet som ska lämnas in enligt artikel 15.4

De rapporter som ska lämnas in till den behöriga myndigheten enligt artikel 15.4 ska åtminstone innehålla följande upplysningar:

1. Namn på och adress till den verksamhetsutövare som ansvarar för brunnen.
 2. Namnet på anläggningen och namnet på och adressen till verksamhetsutövaren eller ägaren.
 3. Uppgifter som identifierar brunnen samt eventuell koppling till anläggningar eller ansluten infrastruktur.
 4. En sammanfattning av den verksamhet som utförts sedan verksamheten inleddes eller sedan den föregående rapporten.
 5. Diametern och det faktiska och uppmätta djupet på
 - a) alla hål som borrats,
 - b) alla brunnsfoder som installerats.
 6. Borrvätskans densitet vid den tidpunkt då rapporten sammanställdes.
 7. Då verksamheten är kopplad till en befintlig brunn, dess aktuella drifttillstånd.
-

BILAGA III

Bestämmelser för utseende av behörig myndighet och för dess verksamhet enligt artiklarna 8 och 9

1. BESTÄMMELSER FÖR MEDLEMSSTATERNA

1. Inför utseendet av en behörig myndighet med ansvar för de uppgifter som anges i artikel 8 ska medlemsstaterna åtminstone
 - a) vidta organisatoriska arrangemang som gör det möjligt att på ett effektivt sätt fullgöra de uppgifter som den behöriga myndigheten tilldelas enligt detta direktiv, inbegripet arrangemang för att på rimligt sätt reglera säkerhet och miljöskydd,
 - b) upprätta en policyredogörelse, där man anger målen för tillsyn och efterlevnad och den behöriga myndighetens skyldighet att få till stånd insyn, överensstämmelse, proportionalitet och objektivitet i sin reglering av olje- och gasverksamhet till havs.
2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa arrangemangen i punkt 1 och bland annat
 - a) finansiera vederbörlig sakkunnig expertis, internt och/eller genom formella överenskommelser med tredjeparter, så att den behöriga myndigheten kan inspektera och utreda verksamheter, vidta verkställighetsåtgärder och behandla rapporter om allvarliga faror och anmälningar,
 - b) vid anlitan av extern expertis, finansiera utarbetande av vederbörlig skriftlig vägledning och övervakning för att upprätthålla en konsekvent hållning och säkerställa att den lagenligt utsedda behöriga myndigheten behåller fullt ansvar enligt detta direktiv,
 - c) finansiera nödvändig utbildning, kommunikation, tillgång till teknik, resor och uppehåll för den behöriga myndighetens anställda för utförandet av deras uppgifter och för att underlätta samarbetet mellan behöriga myndigheter enligt artikel 27,
 - d) begära att verksamhetsutövare eller ägare i förekommande fall ersätter den behöriga myndigheten för kostnaderna för de uppgifter som den har utfört enligt detta direktiv,
 - e) finansiera och främja forskning i enlighet med den behöriga myndighetens uppgifter enligt detta direktiv,
 - f) finansiera den behöriga myndighetens rapportering.

2. BESTÄMMELSER GÄLLANDE DEN BEHÖRIGA MYNDIGHETENS UPPGIFTER

1. För ett effektivt utförande av sina uppgifter enligt artikel 9 ska den behöriga myndigheten utforma
 - a) en skriftlig strategi som beskriver dess uppgifter, prioriterade åtgärder, till exempel vid utformning och drift av anläggningar, integritetshandling och beredskap och åtgärder vid nödsituationer samt hur detta är organiserat,
 - b) driftsförfaranden, som beskriver hur den kommer att inspektera och genomdriva skyldigheter för verksamhetsutövare och ägare enligt detta direktiv, inbegripet hur den kommer att hantera, bedöma och godkänna rapporter om allvarliga faror och hantera anmälningar om brunnsverksamhet samt hur intervallerna mellan inspektion av åtgärder för verifiering av risk för allvarliga faror, inbegripet för miljön, för en viss anläggning, eller verksamhet ska fastställas,
 - c) förfaranden för fullgörandet av sina uppgifter utan att det påverkar andra ansvarsområden, till exempel olje- och gasverksamhet till havs samt arrangemang i enlighet med direktiv 92/91/EEG,
 - d) när den behöriga myndigheten består av mer än ett organ, ett formellt avtal som fastställer de nödvändiga mekanismerna för den behöriga myndighetens gemensamma arbete, inbegripet den högsta ledningens tillsyn, övervakning, granskningar, gemensam planering och inspektion, ansvarsuppdelningen för hantering av rapporter om allvarliga faror, gemensam utredning, interna kommunikationer och gemensam extern rapportering.

2. Enligt de detaljerade förfarandena för bedömning av rapporter om allvarliga faror ska verksamhetsutövaren eller ägaren vara skyldig att tillhandahålla alla faktauppgifter och andra uppgifter enligt kraven i detta direktiv. Den behöriga myndigheten ska åtminstone se till att kraven för följande uppgifter tydligt anges i riktlinjerna för verksamhetsutövare och ägare:
- Alla förutsebara faror som kan orsaka en allvarlig olycka, också för miljön, har kartlagts, riskerna för dem utvärderats och åtgärder för att kontrollera riskerna, inbegripet räddningsinsatser, har fastställts.
 - En adekvat beskrivning av säkerhets- och miljöledningssystemet för att påvisa efterlevnad av detta direktiv.
 - Lämpliga arrangemang har angetts för oberoende verifiering och för revision av verksamhetsutövaren eller ägaren.
3. Vid en omsorgsfull bedömning av rapporter om allvarliga faror ska den behöriga myndigheten se till att
- alla faktauppgifter som krävs har tillhandahållits,
 - verksamhetsutövaren eller ägaren har kartlagt alla risker för allvarliga olyckor som kan drabba anläggningen och dess funktioner som rimligen kan förutses samt de händelser som kan utlösa dem, liksom att metoderna och utvärderingskriterierna för riskhantering vid allvarliga olyckor klart och tydligt förklaras, inbegripet analysens osäkerhetsfaktorer,
 - man vid riskhanteringen har tagit hänsyn till alla relevanta stadier i anläggningens livscykel och till alla förutsebara situationer, bland annat
 - hur man i de beslut om utformning som anges i anmälan om utformning har tagit hänsyn till riskhanteringen för att säkerhets- och miljöprinciperna i dem ska integreras,
 - hur brunnsvksamhet ska utföras från anläggningen när den är i drift,
 - hur brunnsvksamhet ska utföras och tillfälligt avbrytas innan produktion inleds från en produktionsanläggning,
 - hur kombinerade verksamheter ska genomföras tillsammans med andra anläggningar,
 - hur avvecklingen av anläggningen ska utföras,
 - ange hur de riskminskningsåtgärder som fastställts som del av riskhanteringen är tänkta att vid behov genomföras för att minska riskerna till en godtagbar nivå,
 - verksamhetsutövaren eller ägaren, vid fastställande av vilka åtgärder som krävs för att nå godtagbara risknivåer, klart har påvisat hur hänsyn tagits till relevant god praxis och gott omdöme utifrån allmänt vedertagna tekniska föreskrifter, bästa ledningspraxis samt principer i fråga om mänskliga och organisatoriska faktorer,
 - åtgärder och arrangemang för snabb upptäckt och snabba insatser vid nödsituationer tydligt har beskrivits och motiverats,
 - ange hur arrangemangen för utrymning, evakuering och räddning och åtgärderna för att förhindra att en nödsituation eskalerar och minska dess miljöpåverkan på ett logiskt och systematiskt sätt integrerats i systemet, med beaktande av vilka nödsituationer de sannolikt kommer att tillämpas vid,
 - ange hur kraven har integrerats i de interna insatsplanerna och huruvida en kopia eller en adekvat beskrivning av den interna insatsplanen har lämnats in till den behöriga myndigheten,
 - det säkerhets- och miljöledningssystem som beskrivs i rapporten om stora faror är adekvat för att säkerställa kontrollen av risker för allvarlig fara i samtliga stadier i anläggningens livscykel och säkerställer efterlevnad av all relevant lagstiftning och möjliggör revision och genomförande av rekommendationer från en revision,
 - systemet för oberoende verifiering förklaras klart och tydligt.

BILAGA IV

Åtgärder av verksamhetsutövare och ägare för att förhindra allvarliga olyckor enligt artikel 19

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att verksamhetsutövare och ägare
 - a) ägnar särskild uppmärksamhet åt att utvärdera kraven på tillförlitlighet och integritet för alla avgörande säkerhets- och miljösystem och grunda sina inspektions- och underhållssystem på ett uppnående av den nivå av säkerhet och miljöintegritet som krävs,
 - b) vidtar lämpliga åtgärder för att i den mån det är praktiskt möjligt se till att det inte förekommer några oplanerade utsläpp av farliga ämnen från rörledningar, fartyg eller system som är avsedda att innesluta dem; dessutom ska verksamhetsutövare och ägare se till att brister i en enskild inneslutningsbarriär inte kan leda till en allvarlig olycka,
 - c) gör en inventering av tillgänglig utrustning, ägande av denna, lokalisering, transport till, och utplaceringssätt vid anläggningen samt av alla enheter av relevans för genomförandet av den interna räddningsinsatsen; inventeringen ska kartlägga vilka åtgärder som vidtagits för att säkerställa att utrustning och förfaranden vidmakthålls i drifts-dugligt skick,
 - d) ser till att de har ett lämpligt ramverk för att övervaka att alla relevanta föreskrifter efterlevs, genom att införliva sina lagstadgade skyldigheter gällande verifiering av allvarliga faror och miljöskydd i sina standardiserade drifts-förfaranden,
 - e) ägnar särskild uppmärksamhet åt att bygga upp och upprätthålla en stark säkerhetskultur med goda förutsättningar för en kontinuerlig och säker verksamhet, bland annat vad avser säkerställande av arbetstagarnas samarbete, genom bland annat
 - i) ett klart och tydligt engagemang för samråd på trepartsbasis och åtgärder till följd av detta,
 - ii) uppmuntran och belöning av rapportering av olyckor och händelser som kunde ha lett till en olycka,
 - iii) effektivt samarbete med valda skyddsombud,
 - iv) skydd av anmälare.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att branschen samarbetar med de behöriga myndigheterna för att upprätta och genomföra en prioriteringsplan för framtagning av normer, vägledning och regler, vilket kommer att ge kraft åt bästa praxis avseende förhindrande av allvarliga olyckor och begränsning av deras konsekvenser, om sådana olyckor ändå skulle inträffa.

BILAGA V

Val av oberoende verifieringsorgan och utformning av system för oberoende verifiering enligt artikel 17.3

1. Medlemsstaterna ska kräva att verksamhetsutövaren eller ägaren säkerställer att följande villkor är uppfyllda med avseende på verifieringsorganets oberoende gentemot verksamhetsutövaren och ägaren:
 - a) Uppgiften ska inte kräva att det oberoende verifieringsorganet tar ställning till några avgörande säkerhets- och miljökomponenter eller någon del av en anläggning eller en brunn eller en brunns utformning där kontrollorganet tidigare deltagit i kontroller eller där dess objektivitet skulle kunna komprometteras.
 - b) Det oberoende verifieringsorganet ska vara tillräckligt oberoende av ledningssystem som har eller har haft något ansvar för någon aspekt av en komponent som omfattas av systemet för oberoende verifiering eller granskning av brunnar, i syfte att säkerställa dess objektivitet i utförandet av sina uppgifter inom systemet.
 2. Medlemsstaterna ska kräva att verksamhetsutövaren eller ägaren, vad gäller systemet för oberoende verifiering av en anläggning eller en brunn ser till att följande villkor är uppfyllda:
 - a) Det oberoende verifieringsorganet har lämplig teknisk kompetens, vid behov inbegripet lämpligt kvalificerad och erfaren personal i ett lämpligt antal som uppfyller kraven i punkt 1 i denna bilaga.
 - b) Uppgifter enligt systemet för oberoende verifiering fördelas på lämpligt sätt av det oberoende verifieringsorganet till personal som är kvalificerad att utföra dem.
 - c) Det finns lämpliga arrangemang för informationsflödet mellan verksamhetsutövaren eller ägaren och det oberoende verifieringsorganet.
 - d) Det oberoende verifieringsorganet ges tillräckliga befogenheter för att kunna utföra sina uppgifter på ett korrekt sätt.
 3. Väsentliga ändringar ska anges för det oberoende verifieringsorganet för ytterligare kontroller i enlighet med systemet för oberoende verifiering, och den behöriga myndigheten ska på begäran informeras om resultaten av sådana ytterligare kontroller.
-

BILAGA VI

Upplysningar om prioriteringar vid samarbete mellan verksamhetsutövare och ägare och behöriga myndigheter enligt artikel 19.7

De faktorer som ska beaktas vid upprättandet av prioriteringar för framtagning av normer och riktlinjer ska ha en praktisk effekt på förebyggande av allvarliga olyckor och begränsningen av deras konsekvenser. Frågorna ska omfatta

- a) förbättring av brunnintegritet, kontrollutrustning för brunnar och barriärer och övervakning av deras effektivitet,
 - b) förbättring av den primära inneslutningen,
 - c) förbättring av sekundär inneslutning som begränsar eskalering av en begynnande allvarlig olycka, inbegripet utblåsning,
 - d) tillförlitligt beslutsfattande,
 - e) hantering och övervakning av verksamheter som medför allvarlig fara,
 - f) kompetens hos centrala befattningshavare,
 - g) effektiv riskhantering,
 - h) tillförlitlighetsbedömningar för avgörande säkerhets- och miljösystem,
 - i) viktiga resultatindikatorer,
 - j) effektiv integrering av säkerhets- och miljöledningssystem mellan verksamhetsutövare och ägare och andra enheter som deltar i olje- och gasverksamhet.
-

BILAGA VII

Upplýsingar som ska lämnas i externa insatsplaner enligt artikel 29

Externa insatsplaner som utarbetats enligt artikel 29 ska innehålla men inte begränsas till följande:

- a) Namn på och befattningar för personer som får fatta beslut om att inleda räddningsförfaranden och personer som får leda den externa räddningsinsatsen.
 - b) Arrangemang för att ta emot en tidig varning om allvarliga olyckor och de tillhörande larm- och räddningsförfarandena.
 - c) Arrangemang för att samordna de resurser som krävs för att genomföra den externa insatsplanen.
 - d) Arrangemang för att bistå den interna räddningsinsatsen.
 - e) En detaljerad redovisning av de externa räddningsarrangemangen.
 - f) Arrangemang för att ge personer och organisationer som kan påverkas av den allvarliga olyckan lämplig information och råd om olyckan.
 - g) Arrangemang för att informera medlemsstaternas räddningstjänster och kommissionen i händelse av en allvarlig olycka med möjliga gränsöverskridande konsekvenser.
 - h) Arrangemang för att lindra de negativa effekterna på djurliv på land och till havs, inbegripet situationer där oljeskadade djur når stranden före den utsläppta oljan.
-

BILAGA VIII

Detaljuppgifter som ska tas med vid upprättandet av externa insatsplaner enligt artikel 29

1. Den myndighet eller de myndigheter som ansvarar för samordningen av räddningsinsatser ska tillgängliggöra följande:
 - a) En inventering av tillgänglig utrustning, dess ägande, lokalisering samt transportmetoder till och utplaceringssätt på platsen för den allvarliga olyckan.
 - b) En redovisning av de åtgärder som vidtagits för att säkerställa att utrustning och förfaranden vidmakthålls i funktionsdugligt skick.
 - c) En inventering av branschägd utrustning som kan göras tillgänglig i en nödsituation.
 - d) En redovisning av de allmänna arrangemangen för insatser vid allvarliga olyckor, inbegripet befogenhets- och ansvarsområden för alla berörda parter samt av vilka organ som är ansvariga för att upprätthålla dessa arrangemang.
 - e) Åtgärder för att se till att utrustning, personal och förfaranden finns att tillgå och alltid är uppdaterade samt att tillräckligt med utbildad personal alltid finns att tillgå.
 - f) Uppgifter om tidigare miljö- och hälsoanalyser av kemikalier som man planerar att använda som dispergeringsadditiv.
 2. I de externa insatsplanerna ska man tydligt ange uppgifterna för de olika myndigheter, räddningsenheter, samordnare och enheter som är aktiva inom räddningsinsatser i syfte att sörja för samarbete vid insatser vid allvarliga olyckor.
 3. Arrangemangen ska inbegripa bestämmelser för insatser vid en allvarlig olycka som potentiellt överstiger en medlemsstats förmåga eller överskrider dess gränser genom att man
 - a) med angränsande medlemsstater och kommissionen delar externa insatsplaner,
 - b) på gränsöverskridande nivå sammanställer inventeringar för räddningsresurser, både sådana som ägs inom branschen och offentligt ägda, samt genomför alla nödvändiga anpassningar för att göra utrustning och förfaranden kompatibla mellan närliggande länder och medlemsstater,
 - c) har förfaranden för att återropa unionens civilskyddsmekanism,
 - d) håller gränsöverskridande övningar för externa räddningsinsatser.
-

BILAGA IX

Informationsutbyte och insyn

1. Det gemensamma formatet för rapportering av data om indikatorer för allvarliga faror ska möjliggöra jämförelse av information från behöriga myndigheter och information från enskilda verksamhetsutövare och ägare.
 2. Den information som ska utbytas mellan den behöriga myndigheten och verksamhetsutövare och ägare ska omfatta upplysningar om
 - a) oavsiktliga utsläpp av olja, gas eller andra farliga ämnen, antända eller ej,
 - b) förlorad verifiering över en brunn som kräver start av brunnskontrollutrustning, eller om att en barriär inte fungerar, vilket kräver att den byts ut eller repareras,
 - c) att en avgörande säkerhets- och miljökomponent inte fungerar,
 - d) att det skett betydande förlust av strukturell integritet eller förlust av skydd mot effekter av brand eller explosion eller förlust av positionering för en mobil anläggning,
 - e) fartyg på kollisionkurs och faktiska fartygskollisioner med en anläggning till havs,
 - f) helikopterolyckor på eller i närheten av anläggningar till havs,
 - g) varje olycka med dödlig utgång,
 - h) alla allvarliga olyckor med fem, eller fler, skadade människor vid samma tillfälle,
 - i) varje evakuering av personal,
 - j) en allvarlig miljöolycka.
 3. De årliga rapporter som medlemsstaterna ska lämna enligt artikel 25 ska åtminstone innehålla följande upplysningar:
 - a) Anläggningarnas antal, ålder och lokalisering.
 - b) Antal och typ av inspektioner och utredningar som har genomförts, eventuella verkställighetsåtgärder eller fällande domar.
 - c) Uppgifter om tillbud i enlighet med det gemensamma rapporteringssystem som föreskrivs i artikel 23.
 - d) Alla större ändringar av regelverket för verksamhet till havs.
 - e) Resultaten av olje- och gasverksamhet till havs med avseende på förhindrande av allvarliga olyckor och begränsning av konsekvenserna av allvarliga olyckor som inträffar.
 4. Den information som avses i punkt 2 ska bestå av både faktisk information och analysdata om olje- och gasverksamhet samt vara otvetydig. Informationen och de data som tillhandahålls ska vara av sådan art att individuella verksamhetsutövares och ägares utförande kan jämföras inom medlemsstaten och att utförandet för branschen som helhet kan jämföras mellan medlemsstater.
 5. Den insamlade och sammanställda information som avses i punkt 2 ska göra det möjligt för medlemsstaterna att ge en tidig varning för eventuella försämringar av avgörande säkerhets- och miljöbarriärer och göra det möjligt för dem att vidta preventiva åtgärder. Informationen ska också visa på den övergripande effektiviteten i åtgärder och kontroller som har genomförts av enskilda verksamhetsutövare och ägare och branschen som helhet, i synnerhet för att förhindra allvarliga olyckor och minimera risker för miljön.
 6. För att uppfylla kraven i artikel 24 ska man ta fram ett förenklat format för att underlätta offentliggörande av relevanta data enligt punkt 2 i denna bilaga och sammanställa rapporter enligt artikel 25 på ett sätt som är lättillgängligt för allmänheten och underlättar gränsöverskridande jämförelser av data.
-

KOMMISSIONENS UTTALANDE

1. Kommissionen beklagar att vissa medlemsstater i enlighet med artikel 41.3 och 41.5 delvis är undantagna från skyldigheten att införliva direktivet, och anser att sådana undantag inte ska betraktas som prejudikat eftersom detta skulle påverka enhetligheten i EU:s lagstiftning.

2. Kommissionen noterar att medlemsstaterna kan välja att inte införliva och tillämpa artikel 20 i direktivet om det för tillfället inte finns något företag registrerat inom deras jurisdiktion som bedriver verksamhet till havs utanför unionens territorium.

För att säkerställa en effektiv tillämpning av detta direktiv vill kommissionen understryka att det åligger dessa medlemsstater att se till att företag som redan är registrerade inte kringgår direktivets syften genom att utöka målet för sin affärsverksamhet till att omfatta verksamhet till havs utan att anmäla detta till de behöriga nationella myndigheterna, så att dessa kan vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att artikel 20 tillämpas fullt ut.

Kommissionen kommer att vidta alla nödvändiga åtgärder mot eventuella handlingar som kringgår direktivets syften och som kommer till dess kännedom.

Promemorians lagförslag

Lagtext

Promemorian innehåller följande förslag till lagtext.

Förslag till lag med vissa bestämmelser om olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen

Härigenom föreskrivs¹ följande.

Lagens innehåll

1 § Denna lag innehåller bestämmelser till genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG, i den ursprungliga lydelsen. Bestämmelser med anledning av genomförande av direktivet finns även i lagen (1966:314) om kontinentalsockeln, i minerallagen (1991:45) och i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

Rapportering av olyckor

2 § Ett svenskt företag ska på begäran från tillsynsmyndigheten rapportera om omständigheterna kring en allvarlig olycka som företaget självt eller genom ett dotterföretag har varit inblandat i vid olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om skyldigheten att rapportera om en allvarlig olycka.

Tillsyn

3 § Den myndighet som regeringen bestämmer utövar tillsyn (tillsynsmyndigheten) över att denna lag och föreskrifter som har meddelats i anslutning till lagen följs.

4 § Tillsynsmyndigheten får besluta de förelägganden som behövs för tillsynen. Ett föreläggande får förenas med vite.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG.

Överklagande

Bilaga 2

5 § Beslut om föreläggande enligt 4 § får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätt.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2015.

Förslag till lag om ändring i lagen (1966:314) om kontinentalsockeln

Härigenom föreskrivs¹ att 3 § lagen (1966:314) om kontinentalsockeln ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 §²

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela tillstånd för annan än staten att genom geofysiska mätningar, borrhining eller på annat sätt utforska kontinentalsockeln och att utvinna naturtillgångar från denna.

Ett tillstånd ska avse ett bestämt område och en viss tid. Ett tillstånd till geologisk lagring av koldioxid behöver dock inte bestämmas till en viss tid.

Regeringen får meddela föreskrifter om att ett visst slag av verksamhet som avses i första stycket får bedrivas utan tillstånd.

Regeringen får meddela föreskrifter om att ett visst slag av verksamhet som avses i första stycket får bedrivas utan tillstånd. *Sådana föreskrifter får inte avse utforskning och utvinning av olja och gasformiga kolväten.*

Ett tillstånd enligt första stycket avseende olja och gasformiga kolväten får endast meddelas om det är förenligt med Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG, i den ursprungliga lydelsen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2015.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG.

² Senaste lydelse 2012:431.

Härigenom föreskrivs¹ att det i minerallagen (1991:45) ska införas en ny paragraf, 17 kap. 4 §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

17 kap.

4 §

Regeringen får meddela föreskrifter om att undersökningsarbete eller bearbetning och därmed sammanhängande verksamhet inte får bedrivas i fråga om olja och gasformiga kolväten i havet utan medgivande av regeringen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2015.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG.

Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs¹ att det i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska införas en ny paragraf, 32 kap. 8 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

32 kap.

8 a §

Sekretess gäller för uppgift om en enskilds personliga eller ekonomiska förhållanden som har lämnats till en myndighet i enlighet med lagen (2014:000) med vissa bestämmelser om olje- och gasverksamhet till havs utanför Europeiska unionen, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon närstående till denne lider skada eller men.

För uppgift i en allmän handling gäller sekretessen i högst femtio år.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2015.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG.

Kammarrätten i Göteborg, Vänersborgs tingsrätt (Mark- och miljödomstolen), Bolagsverket, Domstolsverket, Försvarmakten, Havs- och vattenmyndigheten, Kemikalieinspektionen, Kommerskollegium, Kustbevakningen, Lantmäteriet, Länsstyrelsen i Blekinge län, Länsstyrelsen i Gotlands län, Länsstyrelsen (tillika vattenmyndighet) i Kalmar län, Länsstyrelsen i Hallands län, Länsstyrelsen (tillika vattenmyndighet) i Västra Götalands län, Länsstyrelsen i Skåne län, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap, Naturvårdsverket, Region Gotland, Region Skåne, Regionförbundet Södra Småland, Sjöfartsverket, Skatteverket, Statens energimyndighet, Statistiska centralbyrån, Statskontoret, Sveriges geologiska undersökning, Sveriges meteorologiska och hydrologiska institut, Transportstyrelsen, Västra Götalandsregionen, Kungliga Tekniska Högskolan, Lunds universitet, Stockholms universitet, Sveriges lantbruksuniversitet, Uppsala universitet, Blekinge Tekniska Högskola, Kristianstads kommun, Simrishamn kommun, Karlskrona kommun, Malmö stad, Elforsk, Fiskekommunerna, Greenpeace Sverige, Havsmiljöinstitutet, IVL Svenska Miljöinstitutet, Lantbrukarnas Riksförbund, Regelrådet, Sjöfartsforum, Sjöräddningssällskapet, Svensk Energi, Svenska Naturskyddsföreningen, Svenskt Näringsliv, Svenska Petroleum och Biodrivmedel Institutet, Sveriges Kommuner och Landsting, Teknikföretagen och Världsnaturfonden i Sverige.